ကျေးဇူးရှင်

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

ရေးသားတော်မူသော

အနတ္တဒီပနီ

သာသနာရေး ဦးစီးဌာန သို့
အရှင်ကောဝိဒ မှ
လှူဒါန်းပါသည်။

သာသနာ့အလင်းစာပေဌာန၊
အမှတ် ၂၁၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးဈေး၊ ရန်ကုန်မြို့။
၁၉၇၀

၆၄

ကျေးဇူးရှင်

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး

ရေးသားတော်မူသော

အနတ္တဒီပနီ

အနတ္တဝိဘာဝနာပါဌ်-နိဿယ

သစ္စဒီပနီ

သာသနာ့အလင်းစာပေဌာန၊
အမှတ် ၂၁၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးဈေး၊ ရန်ကုန်မြို့။
၁၉၇၀

တော်ဝင်–က

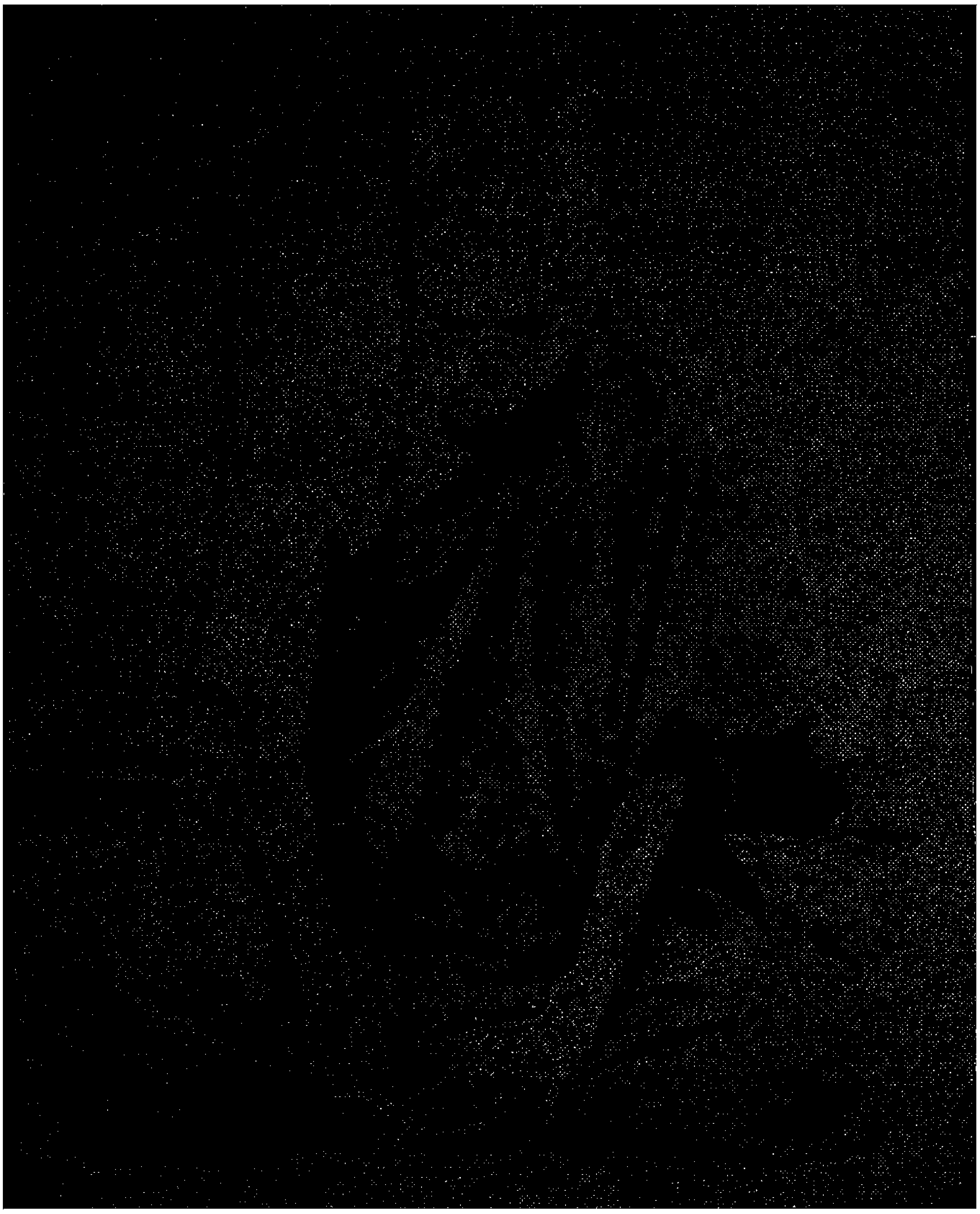

ကျေးဇူးရှင်

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးပုံတော်

နိဒါန်း

အနတ္တာ မေ ပဉ္စက္ခန္ဓာ၊

ကသမ္ဗုရိဝ ရိတ္တကာ။

တုစ္ဆာ ဒပ္ပဏ ဆာယာဝ၊

သုညာ ပက္ခိပထော ယထာ။

ဣမေ ပဉ္စက္ခန္ဓာ၊ ဤခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့သည်။ အနတ္တာ၊ မရင့်စေလို မအိုချင်ပါ မနာပါစေ မသေပါကြောင်း ဆုမွန်တောင်းလည်း တောင်းတိုင်းမရ တတိုင်းမမြင် ထင်တိုင်းမပေါက် အလျှောက်ဘာသာ အာဏာဘုရင် ကြောင်းလေးအင်တို့ စီရင်လေသမျှ ဖြစ်ပေါ်ရသော အနတ္တတရားတို့ သာတည်း။ ကသမ္ဗုရိဝ၊ လုံးဝင်းသဏ္ဌာန် တကဲ့ဟန်ဖြင့် ပေါ်ရုံဖြည့်တင်း ဖြူရောင်ဝင်းလျက် အတွင်းပတ်လည် အဆီသွေးသား လွန်ခေါင်းပါးသည့် ယောက်သွား ခရုကဲ့သို့။ ရိတ္တကာ၊ ပြင်ဘန်း၌သာ ထည်ဝါကြီးမား အနေကြွားလျက် တွင်းသားဓာတ်စစ် ဖွေရှာလစ်မူ အနှစ်သာရ ဟူသမျှနှင့် မြူစမယှဉ် အစဉ်ဆိတ်ကင်းသော တရားတို့သည်သာတည်း။ ဒပ္ပဏ ဆာယာဝ၊ သွားဟန် လာဟန် ပြုံးရယ်ဟန်နှင့် သဏ္ဌာန်တူစွာ မြင်ရပါလည်း စမ်းကာမတွေ့ ခေါ်၍မထူး ဦးလည်မငြိမ့်-ဓာတ်ရုပ်ပုံ မှန်ထင်ရိပ်ကဲ့သို့။ တုစ္ဆာ၊ ငါယောင် သူယောင် ဟန်ဆောင်သည့်နှယ် ပြင်ကထယ်လည်း တကယ်ဆတ်ဆတ် အတွင်းဓာတ်၌ ကောင်းမြတ်ချမ်းသာ မင်္ဂလာသုခ ဟူသမျှနှင့် မြူစမနီး အချီးနှီးသော တရားတို့သာတည်း။ ပက္ခိပထောယထာ၊ ဘေးဒဏ်ရန်မာန် အန္တရာယ်ခပင်း တွေ့ကြုံလျှင်းက မှီတင်းဘို့ငှာ မဏ္ဍယ်ကာဘဲ ခိုရာမဲ့ထီး ကောင်းကင်ကြီးကဲ့သို့။ သုညာ၊ ကိုးရာ ကွယ်ရာ အားထားရာမျိုး တစိုးတစိ မရှိလုံးလုံး အစွမ်းတုံး၍ အသုံးမကျသော တရားတို့သာတည်း။

ဤသို့မိန့်ဟ ဒေသနာကျနှင့် လျော်ညီစွာ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့သည် တောင်းတိုင်းမရ တတိုင်းမမြင် ထင်တိုင်းမပေါက်

ကံ, စိတ်, ဥတု, အာဟာရ အကြောင်းလေးပါးတို့ စီရင်သလို ဖြစ်ရသော အနတ္တသာတည်း။ မှန်ထဲမှာပေါ်နေသော အရိပ်သဏ္ဌာန်ကို တွေ့ထိစမ်းသပ်၍ မရသကဲ့သို့၊ အနှစ်သာရ ဘာတခုမျှ ရှာဖွေ၍မရ စင်စစ် အားထားမှီခိုစရာ ကင်းမဲ့၍ အသုံးမကျသော တရားစုသာ တည်း။

ယင်းသို့သော အနတ္တဓမ္မကို ရဟန်းရှင်လူတို့ ဉာဏ်တွင် ပေါ်လွင် ထင်ရှားစေခြင်းငှါ - ကျေးဇူးရှင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ထိုထိုပရမတ္ထဓမ္မ များစွာရှိသော်လည်း သုခချို့, ဒုက္ခများ ဖြစ်သဖြင့် သိလွယ် ထင်လွယ် မြင်လွယ်သော ဝေဒနာငါးပါးကို ပဓာနထား၍ ပရိညာသုံးပါးတို့ဖြင့် စီစစ်ဝေဘန်ကာ-အနတ္တအချက်ကို ဒဲ့ကွက်ဝင် အောင် ရေးသားခဲ့ပေသည်။

ဤသို့လျှင် ရုပ်နှင့်နာမ်တွင် နည်းမှန်ကျနစွာ ရှုထိုးထွင်း အမြင် ရှင်းစေလိုသဖြင့် ထိုထိုနာမ်ရုပ် တရားအချုပ်ကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပိုင်နိုင်အောင် ရှုကြည့်နည်း အဖြာဖြာနှင့်တကွ ဖော်ပြရေးသားတော် မူအပ်သော "ဤအနတ္တဒီပနီ" ကျမ်းကို ကျွန်ုပ်တို့ တော်ဝင် ပုံနှိပ် တိုက်မှ သိုက်မြိုက်သန့်ရှင်း ထင်သင်းသေချာ မွန်မြတ်သော စေတနာ ဖြင့် ပုံနှိပ်လုပ်ဆောင်ခြင်း ပြုအပ်ပါသတည်း။

တော်ဝင်။

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
ပဋိညာဉ်နှင့်ဥယျောဇဉ်	၁
ကာယဂတာသတိ	၂
ပုဗ္ဗဘာဂသတိ	
ပရိညာသုံးပါး	၈
ဝိပလ္လာသမိစ္ဆာဓမ္မသုံးပါး	၉
ဝိပဿနာဆေးဖြင့် ပျောက်ငြိမ်းရသော အနာများ	၁၁

ဝေဒနာအပြား ငါးပါး

ဒုက္ခဝေဒနာ	၁၃
ဒေါမနဿဝေဒနာ	၁၅
သုခဝေဒနာ	၁၆
သောမနဿဝေဒနာ	၁၇
ဥပေက္ခာဝေဒနာ	၁၇
အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်လာပုံ	၁၈
ဝိညာဏ်ဟူသော အသိဓာတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်....	၂၀
ဖဿဓာတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	၂၂
ဝေဒနာ၏ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	၂၃
ဒုက္ခဝေဒနာ၏ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	၂၃
သုခဝေဒနာ၏ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	၂၅
သောမနဿဝေဒနာ၏ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	၂၆
ဒေါမနဿဝေဒနာ၏ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်	၂၉
ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်....	၂၉
ဝေဒနာ၏ အဿာဒနှင့် အာဒီနဝ	၂၉

ဥာဟပရိညာအစီအရင်

ဝေဒနာငါးပါး၏ ဒုက္ခသစ္စာအခြင်းအရာ	၃၉

အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ

တီရဏပရိညာ အစီအရင်

အနိစ္စပရိညာ ၄၂
ဒုက္ခဝေဒနာ ၄၅
သုခဝေဒနာ ၄၆
သောမနဿဝေဒနာ.... .... ၄၇
ဒေါမနဿဝေဒနာ ၄၉
ဥပေက္ခာဝေဒနာ ၄၉
အနိစ္စလက္ခဏာ ထင်မြင်နိုင်ရန်လိုလှပုံ ၅၀

ဒုက္ခပရိညာ

ပုညကြိယာ သင်္ခါရဒုက္ခနှိပ်စက်ပုံ.... .... ၅၆
သုခ သောမနဿဝေဒနာတို့၏ သင်္ခါရဒုက္ခဖြစ်ပုံ ၆၀
ဝေဒနာတို့၏ ဝိပရိဏာမဒုက္ခ ၆၅
ဒုက္ခလက္ခဏာ ထင်မြင်နိုင်ခဲပုံ ၆၉

အနတ္တပရိညာ

အနိစ္စမြင်သဖြင့်အနတ္တလက္ခဏာထင်ရှားပုံ ၇၀
ဒုက္ခမြင်သဖြင့် အနတ္တလက္ခဏာထင်ရှားပုံ ၇၃
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မြင်သဖြင့် အနတ္တလက္ခဏာထင်မြင်ပုံ ၇၇
အနတ္တထင်မြင်ခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသ ၈၂
ပဟာနပရိညာအစီအရင် ၉၀
ဝေဒနာကိုသာ ကမ္မဋ္ဌာန်းပြု၍ပြုခြင်းအကြောင်း ၁၀၅
နိဂုံး ၁၁၀
အနတ္တဝိဘာဝနာပါဠိ ၁၁၁
အနတ္တဝိဘာဝနာ နိဿယ ၁၁၅
သစ္စတ္တဒီပနီ ၁၄၁

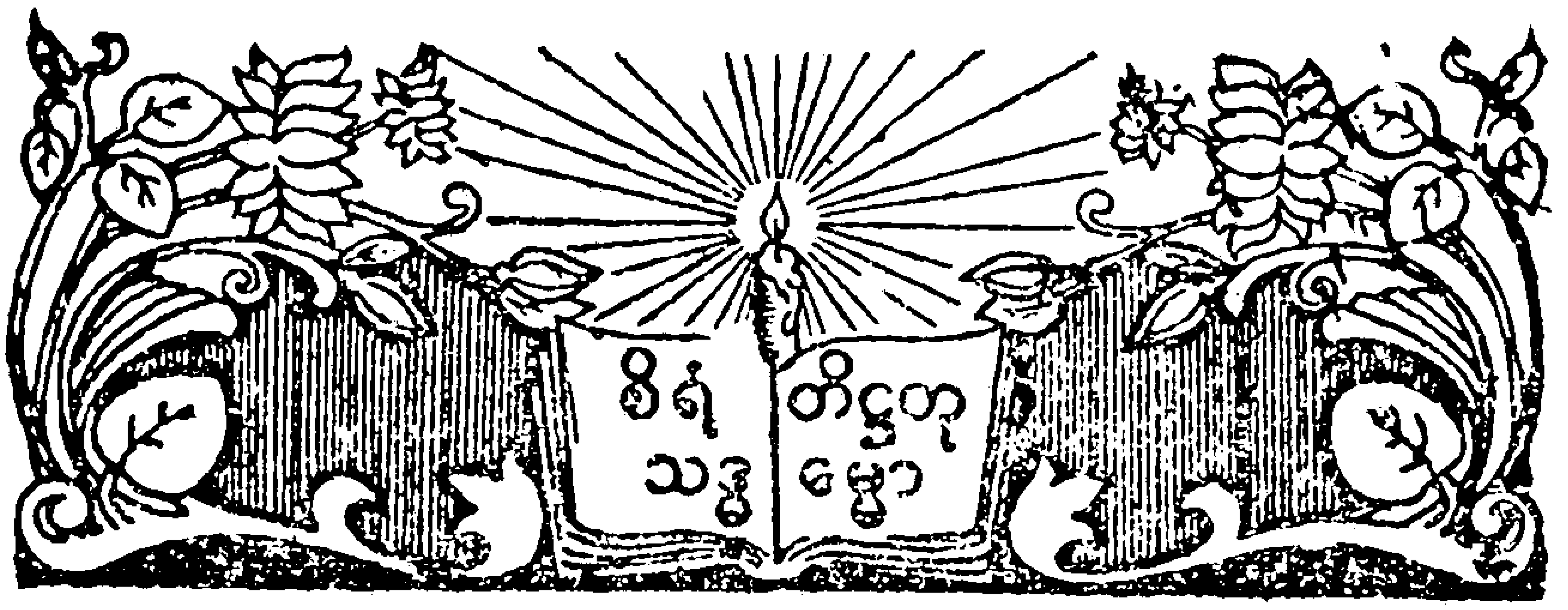

အနတ္တဒီပနီ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဋိညာဉ်နှင့် ဥယျောဇဉ်

အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ ကျင်လည်ပြေးသွား မျောပါးနစ်မွန်း၍ နေကြရပါကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား မဟာကမ္ဘာအသင်္ချေ ကြာသော်လည်း တကြိမ်တခါမျှ မတွေ့ရလို မကြုံကြိုက်ရနိုင်လိုသည် ဖြစ်ပါ၍ အလွန်တွေ့ရခဲ ကြုံကြိုက်ရခဲလှစွာသော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ ခဏ, သဒ္ဓမ္မသဝနခဏတို့နှင့် ယခုဆိုက်တိုက် ကြုံကြိုက်တွေ့ဆုံ၍ နေကြရပါကုန်သော သူအပေါင်းတို့အား ထိုတွေ့ကြုံခဲလှစွာသော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ ခဏ, သဒ္ဓမ္မသဝနခဏတို့၏ နှစ်ဆီဩဇာအရသာကို သုံးဆောင်ခံစံကြရန် တစုံတခုသော ပဋိပတ်နည်းလမ်းကို ထုတ်ဖော်ညွှန်ပြပါမည့် အကြောင်းနှင့် အလုံမြို့မ ရွှေကျောင်းတိုက်ဆရာရှင်ဘဏာစံသ လျှောက်ထား တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ ရင်းမြို့ဓါဘဖက် ရွှေတောင်ဦး တောင်ပေါ် ကျောက်ဂူ စကြာကျောင်းနေ လယ်တီဆရာ ငါသည် ကျမ်းဂန်တို့မှ လာရှိသည့်အတိုင်း အလွန် သိလွယ် ထင်လွယ် မြင်လွယ် လှစွာ မနေနှောကမ္မဋ္ဌာန်း ပဋိပတ်လမ်းကို သုတ်ဖော်ပြညွှန် ပေးအံ့ သတည်း။

ပဋိညာဉ်ပြီး၏။

ဥယျောဇဉ်

ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါ သဒ္ဓမ္မော စ၊ လောကမှိ အတိဒုလ္လဘော။
ဇဟန္တော သုလဘေ ဓီရော၊ ဂစ္ဆေယျ အတိဒုလ္လဘံ။

ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါ စ၊ ဘုရားပွင့်သော အခါသည်ရင်း။ သဒ္ဓမ္မော စ၊ သာသနာတော်သည်ရင်း။ လောကမှိ၊ သံသရာ လောကကြီး၌။ အတိဒုလ္လဘော၊ မဟာကမ္ဘာ အသင်္ချေ ကြာသော်လည်း တခါတရံမျှ တွေ့ကြုံရခဲလှ၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်၊ (ထည့်)။ ဓီရော၊ ပညာရှိသည်။ သုလဘေ၊ သံသရာလောကကြီး၌ ရလွယ် တွေ့လွယ် လှကုန်သော လူ့စီးပွား ရှင့်စီးပွားတွေကို။ ဇဟန္တော၊ လွတ်လွတ် ခွါစွန့်လျက်။ အတိဒုလ္လဘံ၊ အလွန်တွေ့ကြုံခဲလှစွာသော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ, သဒ္ဓမ္မစီးပွားကို။ ဂစ္ဆေယျ၊ အရယူထိုက်လှလေသတည်း။

ထိုခဏ နှစ်ပါးနှင့် ထောက်ဆာသည်ရှိသော် လူ့အသက် လူ့ခန္ဓာ လူ့ဘဝသည်လည်း အလွန်ရလွယ်သော စီးပွားပင်ဖြစ်၏၊ ထိုကြောင့် ယခုဘဝ ရရှိ၍နေသော မိမိအသက် မိမိခန္ဓာ မိမိဘဝအတွက်နှင့်ပင် ငြိတွယ်နှောင့်နှေးခြင်းကို မဖြစ်စေမူ၍ ထိုခဏနှစ်ပါး၏ နှစ်ဆီသြဇာ အရသာကိုသာ အရအမိ ကြိုးကုတ်ထိုက်လေသတည်း။ ။(သတိပေး ဂါထာပါဠိအနက်)။

ဥယျောဇဉ် ပြီး၏။

ကာယဂတာသတိ

တနုခုသော ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းမှုကို ထင်မြင်အောင် အားထုတ်လိုသောသူသည် မိမိစိတ်ကို ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံရှိရာ မိမိကိုယ်ခန္ဓာ အတွင်းသို့ သွင်းတိုင်း သွင်းတိုင်း စိုက်စိုက် စူးစူးဝင်၍ထားရာအာရုံ၌ တည်ငြိမ်စွာ နေစေခြင်းငှာ ကာယဂတာသတိကို ရှေးဦးစွာ တည်ထောင်ရာ၏။

ကာယ ဂတာ သတိ ဆိုသည်ကား....အာနာပါနဥ္စုံမြဲသော သတိ၊ ဣရိယာပထ သမ္ပဇညဥ္စုံမြဲသောသတိ အစရှိသည်ဖြင့် မဟာသတိပဋ္ဌာန သုတ်၌ လာသော သတိ အစီအရင်စုကို ဆိုသတည်း။ ။ထိုအစီအရင် နှစ်ပါးတို့တွင် အာနာပါန အစီအရင်သည် အာနာပါနဒီပနီပိုင်းမှာ ထင်ရှားလာလတ္တံ့။

စတုဣရိယာပထသမ္ပဇညအစီအရင်ဆိုသည်ကား....

> ပုန စ ပရံ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ဂစ္ဆန္တော ဝါ ဂစ္ဆာမီတိ ပဇာနာတိ၊ ဌိတော ဝါ ဌိတောမှီတိ ပဇာနာတိ၊ နိသိန္နော ဝါ နိသိန္နောမှီတိ ပဇာနာတိ၊ သယာနော ဝါ သယာနောမှီတိ ပဇာနာတိ။ ။ယထာ ယထာ ဝါ ပနဿ ကာယော ပဏိဟိတော ဟောတိ။ တထာ တထာ နံ ပဇာနာတိ။

ဟူ၍ ဟောတော်မူသော အစီအရင်ပေတည်း။

ထွက်သက် ဝင်သက်ကို သိမ်းမှု့လုံ၍ မရှုလိုလျှင် ဤဣရိယာပထ သမ္ပဇညကို အားထုတ်ရမည်။

အားထုတ်ပုံကား.... သွားခြင်း, ရပ်ခြင်း, ထိုင်ခြင်း, လျောင်းခြင်း ဣရိယာပုထ် လေးပါးတွင် သွားခြင်း ဣရိယာပုထ်၌ ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း ငါသွား၏, ငါသွား၏ဟု ခြေ၌ တည်သောစိတ်ကို ဖြစ်စေ၍ သွားရမည်၊ ခြေစာလှမ်းမျှ အမှတ်တမဲ့ မလှမ်းမိစေနှင့်၊ အာရုံတပါးမဝင်စေနှင့်။ ။ခြေလှမ်းတိုင်း လှမ်းတိုင်းမှာ အကြွ,အငင် အချ သုံးချက်လုံးထင်စွာသိ၍ လှမ်းနိုင်ပေမူကောင်းလှ၏၊ အစဥ်သုံးချက်လုံး မထင်တည့်နိုင်လျှင် အချအချကိုသာ အာရုံပြုလေ။ ။လွယ်သည်ဟု မထင်နှင့်၊ လေလိုလွင့်၍နေသော စိတ်ကို ချုပ်တည်းမှုဖြစ်သည်၊ အလှမ်းများစွာ သွား၍စမ်းမှ ခက်မှန်းသိမည်။ ရပ်ခြင်းအမှု၌ ရပ်မည်ပြုသောအခါ ငါရပ်မည်ဟု သိ၍ရပ်၊ အမှတ်တမဲ့မရပ်မိစေနှင့်၊ ရပ်၍နေစဉ်အခါ၌ မိမိကိုယ်ကိုအာရုံပြု၍ ငါရပ်၏

ငါရပ်၏ဟု အမြဲစိတ်ကိုဖြစ်စေ၍နေရမည်၊ အပသို့စိတ်ထွက်၍ မသွားစေနှင့်၊ အာရုံဘပါးမဝင်စေနှင့်။ ။ထိုင်ခြင်းအမှု၌ ထိုင်မည်ပြုသောအခါ ငါထိုင်မည်ဟု မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို အာရုံပြု၍ထိုင်ရမည်၊ အမှတ်တမဲ့မထိုင်မိစေနှင့်၊ ထိုင်၍နေစဉ်အခါ၌ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို အာရုံပြု၍ ငါထိုင်၏, ငါထိုင်၏ဟု အမြဲစိတ်ကို ဖြစ်စေရမည်၊ အပသို့စိတ်မထွက်စေနှင့်၊ အားရုံဘပါး မဝင်စေနှင့်။

အိပ်ခြင်းအမှု၌ အိပ်မည်ပြုသောအခါ၌ ငါအိပ်မည်ဟု သိ၍အိပ်၊ အမှတ်တမဲ့ မအိပ်မိစေနှင့်၊ အိပ်၍နေစဉ်အခါ၌လည်း မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို အာရုံပြု၍ ငါအိပ်သည်, ငါအိပ်သည်ဟု အမြဲစိတ်ကိုဖြစ်စေရမည်၊ အပသို့စိတ်မလွင့်စေနှင့်၊ အာရုံတပါး မဝင်စေနှင့်။ ။မျက်စိဥပစာနားဥပစာ၌ဖြစ်၍ မြင်လာ ကြားလာ သည် ရှိသော် မြင်ကာမတ္တ ကြားကာမတ္တ၌ တည်စေရမည်၊ ထိုအာရုံသို့ စိတ်ဝိတက် လိုက်စားခြင်းကို မပြုရ။ ။သည်ကိုရည်၍-

> တသ္မာတိဟ တေ ဗာဟိယ ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌမတ္တံ ဘဝိဿတိ။
> သုတေ သုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ။ မုတေ မုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ။
> ဝိညာတေ ဝိညာတမတ္တံ ဘဝိဿတိ။ ဧဝဉှိ တေ ဗာဟိယ
> သိက္ခိတဗ္ဗံ။

ဟူ၍ ဣန္ဒြိယသံဝရ အစီအရင်ကို ဟောတော်မူသည်။

ဗာဟိယ၊ ဗာဟိယ။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်လျှင်။ (တိဟကား အနက်မရှိ)။ တေ၊ သင်အား။ ဒိဋ္ဌေ၊မျက်စိတွင် မြင်လာသော အာရုံ၌။ ဒိဋ္ဌမတ္တံ၊ မြင်ရုံမျှသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။ သုတေ၊ နားတွင် ကြားလာသော အာရုံ၌။သုတမတ္တံ၊ ကြားရုံမျှသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။ မုတေ၊ နှာခေါင်း ခံတွင်း ကိုယ်အင်္ဂါသို့မှာ ရောက်လာ ထိလာသော အာရုံစု၌။ မုတမတ္တံ၊ ရောက်ရုံမျှ ထိရုံမျှသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။ ဝိညာတေ၊ မနောတွင် ထင်လာ သိလာသော အာရုံစု၌။ ဝိညာတမတ္တံ၊ သိရုံမျှသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ရလတ္တံ့။ ဗာဟိယ၊ ဗာဟိယ။ ဧဝဉှိ၊ ဤသို့လျှင်။ တေ၊ သင်သည်။ သိက္ခိတဗ္ဗံ၊ ကျင့်အပ် အားထုတ်အပ်၏။

မိမိ၌ တည်ထောင်၍ လုပ်သော အာရုံမှတပါး ခြောက်ဒွါရ၌ ထင်လာ တွေ့ကြုံလာသော အာရုံစုံမှာ ဝိတက်, ဝိစာရ လိုက်စားခြင်းကို မပြုမူ၍ ရုတ်တရက်မြင်၍ ကြား၍ တွေ့ကြုံ၍ ကွယ်လွန်စေရမည်ဟု ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ အစီအရင်ကို ဟောတော်မူသော ပါဠိတော်ပေတည်း။ “ယထာ ယထာ ဝါ ပနဿ ကာယော ပဏိဟိတော ဟောတိ၊ တထာ တထာ နံ ပဇာနာတိ” ဟူသော ပါဠိဖြင့်ကား ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဣရိယာပုထ်ကြီး လေးပါးအတွင်း၌ ဖြစ်သော တိုသို ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပေါင်းတို့၏ လှုပ်ခြင်း ရှားခြင်း ထားခြင်း သိုခြင်း ချီခြင်း ကြွခြင်း အစရှိသော ကိုယ်အမှု ကိုယ်မူအရာစုကို ပြုသော အခါ၌လည်း ပြုနေကျအတိုင်း အမှတ်တမဲ့ မပြုရာ၊ မည်သို့ ပြုမည်ဟု ထိုကိုယ်အင်္ဂါကို အာရုံပြု၍သာ ပြုရမည်ဟူသော အစီအရင်ကို ပြတော်မူသည်။

လိုရင်းအချုပ်ကား.... ကာယဂတာသတိ ဆိုသည်နှင့် အညီ မိမိ ခန္ဓာကိုယ်မှ လွတ်ရာ အပသို့ မိမိစိတ်ကို ထွက်၍ မလွင့်ပါးရအောင် သတိဖြင့် ချုပ်ထိန်းမှုပေတည်း။ ။ ဤသို့ ဣရိယာပုထ်ငယ်တို့၌ ပြုနေကျအတိုင်း အမှတ်တမဲ့ မပြုမိစေမူ၍ အလုံးစုံ အစေ့အငု သိ၍သိ၍ စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်၍ထင်မြင်၍သာပြုမိသည်ကို အသမ္မောဟသမ္ပဇည ဆိုသတည်း။

အင္ဂကထာပြ-ဣရိယာပထ.... အင္ဂကထာတို့၌ပြသော ဣရိယာပထ အစီအရင် အသမ္မောဟ သမ္ပဇည အစီအရင်တို့သည်ကား နက်နဲသော ဉာဏ်ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်သာ သင့်လျော်သော အစီအရင် တို့ပေတည်း။ ။ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဣရိယာပထ သမ္ပဇည အစီအရင် အသမ္မောဟ သမ္ပဇည အစီအရင်တို့ကား ယခုကာလ၌ ရှိကြသော သူသူငါငါ အများတို့နှင့် သင့်လျော်သော အစီအရင်တို့ပေတည်း၊ ယခုကာလ၌ ရှိကြသော သူတို့မှာမူကား ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ ပြည့်စုံခြင်းမျှ ကာယဂတာသတိ တည်ရုံမျှ၌ပင်လျှင် အလွန်ခဲယဉ်းကြကုန်း၏၊ ငါသွားသည်, ငါရပ်သည် အစ

ရှိသည်တို့၌ ငါဟူသော သတ္တသညာ အတ္တသညာ ဇီဝသညာ ကွာပျောက်စေရန် အခွင့်နှင့် အလှန်ဝေးကွာကြကုန်၏။

လိုရင်းပဓာန.... စင်စစ်မူကား ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း၏ ဥပစာ
အကျိုးငှာ ရှေးဦးစွာ ကာယဂတာ သတိကို
မွေးမြူမှု အစီအရင်ဖြစ်သော “ဂစ္ဆန္တော ဝါ ဂစ္ဆာမီတိ ပဇာနာတိ” အစရှိသော ပုဗ္ဗဘာဂ အစီအရင်များ၌ သတ္တသညာ, အတ္တသညာ, ဇီဝသညာ ပျောက်ကင်းစေရန် အခွင့်သည် လိုရင်းပဓာန မဟုတ်သေး၊ အစဉ်ထာဝရက လေလိုလွင့်ပါး၍ အုပ်မရ ချုပ်မရ ရှိနေသောမိမိစိတ်ကို မိမိကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပေါင်း၌ သတိနှင့်ချုပ်တည်းရသော သတိသံဝရ, ဣန္ဒြိယသံဝရ, ကာယဂတာ သတိမူမျှသာ လိုရင်း ပဓာနတည်း။

သတ္တသညာ, အတ္တသညာ, ဇီဝသညာ ပျောက်ကင်းမှုမှာမူကား ထိုထို သတိပဋ္ဌာန ပဗ္ဗ၏ အဆုံး၌ “သမုဒယဓမ္မာနုပဿီ ဝါ ကာယသ္မိံ ဝိဟရတိ” အစရှိသည်ဖြင့် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အစီအရင်မှာမှ ပုဂ္ဂလ, သတ္တ, အတ္တ, ဇီဝသညာ ပျောက်ကင်းစေရန် အခွင့် လိုရင်းပဓာနဖြစ်ပေသတည်း။

(ဣရိယာပထသမ္ပဇညအခြွက်ပြီး၏)။

“အဘိက္ကန္တေ ပဋိက္ကန္တေ သမ္ပဇာနကာရီ ဟောတိ” အစရှိသော နောက်နောက်သော သတိပဋ္ဌာနပဗ္ဗ တို့၌လည်း ဤနည်းတူသိလေ။

ကာယဂတာ သတိ ဒ.စီအရင် အခြွက်ပြီး၏။

ပုဗ္ဗဘာဂသတိ

ဤစာအုပ်မှာ ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်း အစီအရင်ကို ပြဆိုလတ္တံ့ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ပုဗ္ဗဘာဂဖြစ်သော သတိပွားမှု အစီအရင် မှာလည်း....

"ဣမ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု သုခံ ဝါ ဝေဒနံ ဝေဒိယမာနော သုခံ ဝေဒနံ ဝေဒိယာမီတိ ပဇာနာတိ"

အစရှိသည်ဖြင့် ဟောတော်မူသော ဝေဒနာ သတိ ပဋ္ဌာန် အစီအရင်ကို ပြဆိုရန်အခွင့်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်သော်လည်း ဣရိယာပုထ်လေးပါး၌ ခံစားဆဲဖြစ်သော ဝေဒနာအမျိုးမျိုးကိုပိုင်းခြား၍ပွားများရန် ခဲယဉ်းလိမ့်မည်ထင်ပေ၍ ထင်ရှားလွယ်ကူသော ကာယဂတာသတိ အစီအရင်ကို ထုတ်ဆိုလိုက်ပေသည်။ ။မိမိ၌ ကောင်းစွာ တည်ပြီးသော ကာယဂတာသတိအမှုကို မှုကား ဝိပဿနာမှုကို အားထုတ်သောအခါ၌လည်း ကာယဂတာသတိ တဘက်, ဝိပဿနာ ရှုမှုတဘက် အမြဲဘက်တွဲ၍ လိုက်ရသည်၊ ဝိပဿနာ ရှုမှုက ဂေါစရသမှ ငြည်ပြု၍ ဝိပဿနာအာရုံမှ စိတ်ကိုရုပ်သိမ်းဆဲအခါ၌ ထိုကာယဂတာ သတိကိုဖြစ်စေ၍ နေရသည်၊ ထိုကာယဂတာ သတိကိုလည်း တသက်လုံးမလွှတ်ရပြီ။

ဝိပဿနာမှု.... ဝိပဿနာမှု မည်သည် ဉာဏ်ပညာမှုဖြစ်၏၊ ဉာဏ်ပညာ အဟုတ် အဟုတ် ထိုးထွင်း၍ ပေါက်ရောက်အောင် ထင်နိုင်မြင်နိုင်ပေလျှင် ကိစ္စပြီး၏၊ ထိုကြောင့် ဉာဏ်ပညာ ထက်သန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ထိုကာယဂတာသတိ ပွားများမှုကို အထူး အားမထုတ်သော်လည်း အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တ ကောင်းကောင်း ထင်မြင်၍ သွားလျှင် ပြီးစီးပါ၏၊ ထိုသို့ မထင်တည့်နိုင် မမြင်တည့်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာမူကား ထိုကာယဂတာ သတိကို ရှေးဦးစွာ ပွားများ၍ စိတ်တည်ကြည်ခြင်း ကောင်းကောင်းရမှ ဝိပဿနာမှုကို အားထုတ်ရာသတည်း။

ပုဗ္ဗဘာဂ သတိအစီအရင်ပြီး၏။

ပရိညာသုံးပါး

ယခုအခါ၌ ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်း အစီအရင်ကို ပြဆိုပေအံ့။ ။ဤ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းမှု၌ ဉာတပရိညာ, တီရဏပရိညာ, ပဟာန ပရိညာဟူသော ပရိညာသုံးပါးကို သိအပ်၏။

ဉာတ,တီရဏ၊ ပဟာန်၊ သုံးတန်ပရိညာ။ ။(သံပေါက်)

ဉာတပရိညာ .... ဉာတပရိညာ ဆိုသည်ကား ဓမ္မဝဝတ္ထာနဉာဏ်, ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်နှင့်တကွ ဝေဒနာ၏ ဒုက္ခသစ္စာ အချက်ကို ပိုင်ပိုင်သိခြင်းတည်း။

တီရဏပရိညာ....တီရဏပရိညာ ဆိုသည်ကား ဝေဒနာ၏ အနိစ္စ အချက် ဒုက္ခအချက် အနတ္တအချက်ကို ပိုင်ပိုင် သိခြင်းတည်း။

ပဟာနပရိညာ....ပဟာနပရိညာ ဆိုသည်ကား ဝေဒနာ၌ သာ ယာ တွယ်တာသော တဏှာ, မာန, ဒိဋ္ဌိ တို့ကို အမြစ်အရင်းနှင့်အကွ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပယ်ဖြတ်ခြင်းတည်း။ ။ဤပဟာန ပရိညာ အပြီးတိုင်မှ ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်းအပြီးတိုင်သည်၊ အရဟတ္တဖိုလ် သို့ကျမှ ဝေဒနာ၌ ပဟာနပရိညာ အပြီးတိုင်သည်။ ။သောတာ ပတ္တိမဂ်၌ကား ဝေဒနာ၌ အနိစ္စသညာ, နိစ္စစိတ္တ, နိစ္စဒိဋ္ဌိ, အတ္တသညာ, အတ္တစိတ္တ, အတ္တဒိဋ္ဌိကို အပြီးအတိုင်ပယ်နိုင်၏၊ သုခစိတ္တ, သုခဒိဋ္ဌိကို လည်း အပြီးတိုင် ပယ်နိုင်၏၊ သုခသညာကိုမူကား မပယ်နိုင်သေး၊ သုခသညာကို အရဟတ္တမဂ်သို့ရောက်မှ အပြီးတိုင် ပယ်နိုင်သည်။ ။ အနိစ္စနှင့် အနတ္တကို သောတာပတ္တိမဂ်ဘိုင်လျှင် အပြီးတိုင်ထင်မြင်နိုင် ၏၊ ဒုက္ခကိုကား အရဟတ္တမဂ်သို့ကျမှ အပြီးတိုင် ထင်မြင်သည်၊ အောက်ဖြစ်သောအရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဒုက္ခကို အပြီးတိုင် မထင်မြင်နိုင် ကြကုန်သေး၊ ဒုက္ခကို အပြီးတိုင် မထင်မြင်နိုင်ကြ ကုန်သေးသည့် အတွက်ကြောင့် အောက်အရိယာတို့သည် တဏှာနှင့် မာနကို မပယ် နိုင်ကြကုန်သေးသည်။ ။အောက်မဂ်တို့၌ သမုဒယအစွာကို ပယ်

သည်မှာ နိစ္စသညာ, နိစ္စစိတ္တ, နိစ္စဒိဋ္ဌိ, အတ္တသညာ, အတ္တစိတ္တ, အတ္တဒိဋ္ဌိ, သုခစိတ္တ, သုခဒိဋ္ဌိတို့နှင့်ယှဉ်သော သမုဒယသစ္စာကိုသာအကြွင်းမဲ့ ပယ်နိုင်ကြကုန်သည်။ ။သုခသညာနှင့်ယှဉ်သော သမုဒယသစ္စာ, တဏှာ, မာနတို့ကို မပယ်နိုင်ကြကုန်သေး။ ။ထိုကြောင့် ခုနစ်နှစ်အရွယ်က သောတာပန်ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် သားယောကျ်ားတကျိပ် သမီးမိန်းမ တကျိပ်ရအောင်ပင် ကာမဂုဏ်မှုတို့၌ မွေ့လျော်ပျော်ပါး ခံစားလျက်ရှိသေးသည်၊ ယခုလည်း နိမ္မာနရတိ နတ်ပြည်မှာ နတ်မင်းကြီး၏ နတ်မိဖုရားဖြစ်၍ ခံစားလျက်ပင် ရှိသေးသည်၊ သောတာပန်ဖြစ်သော သိကြားမင်းသည် ယခု နတ်မိဖုရား သုံးကုဋေခြောက်သန်းနှင့် ခံစားလျက်ပင်ရှိလေသည်၊ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကာမျှနှင့် ဤသူကား အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တည်းဟု အတူနေ အပေါင်းအဖော်တို့က သိနိုင်ကြကုန်သေးသည်မဟုတ်၊ ဒုစ္စရိုက်မှုမျိုးမှတပါးသော ခံစားမှု စံစားမှု ပျော်ပါးမှု ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေထိန်းသိမ်းမှုတို့မှာ ပကတိ ပုထုဇ္ဇန်တို့နှင့် မခြားမနားပင် ရှိသေးသည်။

[ဤကား-ပဟာနပရိညာ၌ သိထိုက်သော အထူးအပြားတည်း။ ။တရပ်]။

ဝိပလ္လာသမိစ္ဆာမေ့သုံးပါး

ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ပယ်ဖျောက်ရာသော ဝိပလ္လာသတရားသုံးပါးရှိ၏၊ သညာဝိပလ္လာသတပါး, စိတ္တဝိပလ္လာသတပါး, ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသတပါး။ ။ထိုသုံးပါးတို့တွင် သညာဝိပလ္လာသသည် အနိစ္စေ နိစ္စသညာတပါး, ဒုက္ခေ သုခသညာတပါး, အနတ္တေ အတ္တသညာတပါးဟူ၍ မိစ္ဆာသညာ သုံးပါးရှိ၏။ ။စိတ္တ ဝိပလ္လာသသည် အနိစ္စေ နိစ္စစိတ္တတပါး, ဒုက္ခေ သုခစိတ္တတပါး, အနတ္တေ အတ္တစိတ္တတပါးဟူ၍ မိစ္ဆာစိတ္တ သုံးပါးရှိ၏။ ။ဒိဋ္ဌိ ဝိပလ္လာသသည်လည်း အနိစ္စေ နိစ္စဒိဋ္ဌိတပါး, ဒုက္ခေ သုခဒိဋ္ဌိတပါး, အနတ္တေ အတ္တဒိဋ္ဌိတပါးဟူ၍ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသုံးပါးရှိ၏။ ။မိစ္ဆာဝိပလ္လာသတရား ကိုးပါးဖြစ်၏။

အမြင်မှောက်မှားပုံ....မိစ္ဆာသညာ, မိစ္ဆာစိတ္တ, မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ သုံးပါးတို့၏ ဖြစ်ပုံအထူးကား စိတ်မည်သည် ပရမတ်ဖြစ်သော ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ကို အစိတ်အစိတ် ပိုင်းခြား၍ မမြင်တတ်၊ များစွာသော ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ကို တပေါင်းတည်း တလုံးတည်း တခုတည်းပြု၍ အပေါင်းသမူဟ ပညတ်ကိုသာ မြင်တတ်၏၊ မြစ်ရေ အယဉ်ကိုဖြင့် မီးတောက် မီးလျှံကိုဖြင့် ကြည့်ရှု၍နေရာ၌ တမြစ်လုံးသည် ရေလုံးရေခဲ တခုတည်းဟုမြင်၏၊ မီးတောက်ကြီး တခုလုံးသည် အလုံးအခဲ တခုတည်းဟုမြင်၏။ ။ထိုအတူ စိတ်မည်သည် တမျိုးတမျိုးသော ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ကို ဥပါဒ် ခဏ ဘင်ခဏအားဖြင့် အပိုင်းအပိုင်းဖြတ်၍ မမြင်တတ်၊ ဖြစ်မှုချုပ်မှုနှင့် အပိုင်းအပိုင်းပြတ်၍ နေကုန်သော များစွာသော အဆိုအနှောင်းတွေကို တပေါင်းတည်း တလုံးတည်း တခုတည်းပြု၍ အစဉ် သန္တတိ ပညတ်ကိုသာ မြင်တတ်၏၊ ကိုယ်တွင်းမှာ ဖြစ်၍နေသော စိတ်ကို တသက်လုံးမှ တစိတ်သာဟု မြင်၏၊ မြစ်ရေအယဉ်ကို မြင်၍နေရာ၌ အညာမှစီး၍လာသော မြစ်ရေသည် ပင်လယ်သို့စင်သည်တိုင်အောင် တခုတည်းသာဟု မြင်၏။ ။ညဉ့်ဦးယာမ်ကစ၍ သန်းခေါင်ယာမ်တိုင်အောင် ထွန်း၍ထားသော မီးတောက်ကိုမြင်ရာ၌ ညဉ့်ဦးယာမ်ကစ၍ သန်းခေါင်ယာမ်တိုင်အောင် မီးတောက်တခုသာဟုဖြစ်၏။ ။ဤကားစိတ်အမြင်မှောက်မှားပုံတည်း။

ဒိဋ္ဌိမှောက်မှားပုံ....ဒိဋ္ဌိသည်ကား ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှာ ဖြစ်၍ နေသောစိတ်ကို တသက်လုံးမှ တစိတ်သည်သာ အမှန်ဖြစ်၏၊ ထိုစိတ်သည် သတ္တဝါ၏ အနှစ်သာရ အတ္တဖြစ်၏ဟု မြင်၏။ ။ဤကား ဒိဋ္ဌိအမြင်မှောက်မှားပုံတည်း။

သညာမှောက်မှားပုံ....သညာသည်မူကား မိမိက ဘယ်သင်း ဘယ်ဟာဟု မြင်တတ်သော တရားမဟုတ်၊ စိတ်မြင်တိုင်း ဒိဋ္ဌိမြင်တိုင်းကို အဟုတ် အမှန်ပြု၍ အမြဲအစွဲ မှတ်မူ သာတည်း။ ။ဤကား သညာ မှောက်မှားပုံတည်း။ ။ဤသညာအမြဲ

အစွဲမှတ်မှုသည် ကာလကြာမြင့်လျှင် ကြာမြင့်သည့်အလျောက်အလွန် ခိုင်မြဲ၏၊ ဖြေဖျောက် ပယ်ဖျက်ခြင်းငှာ အလွန်ခဲယဉ်းလှ၏။ ။ဤကား မိစ္ဆာဝိပလ္လာသ ရောဂါသုံးပါးတို့၏ဖြစ်ပုံအထူးအပြားတည်း။

ဝိပလ္လာသမိစ္ဆာရောဂါသုံးပါးပြီး၏။

ဝိပဿနာဆေးဖြင့်ပျောက်ငြိမ်းရသောအနာများ

အခိုင်အမြဲ တွယ်တာ စွဲလမ်းသော မိစ္ဆာဂါဟတရား သုံးပါးရှိ၏၊ တဏှာဂါဟတပါး, မာနဂါဟတပါး, ဒိဋ္ဌိဂါဟတပါး။

ဂါဟ.... လောက၌ အတင်းအကြပ်ဖမ်းတတ်သည်ကို ဂါဟဟူ၍ ရင်း, ဂဟဟူ၍ရင်း ခေါ်၏၊ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ် တနင်းလာဂြိုဟ် စသည်တည်း။ ရောဂါတို့၌လည်း အတင်းအကြပ် အခိုင်အမြဲ စွဲလမ်းဖမ်းယူတတ်သော တရားသုံးပါးကို ဂါဟဆိုသတည်း။ ။ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို တဏှာသည် ငါပိုင် ဥစ္စာဟု စွဲလမ်း၏၊ မာနသည် ငါဟု စွဲလမ်း၏၊ ငါနတ်, ငါလူ, ငါမင်း, ငါသူဌေး, ငါယောကျ်ား, ငါမိန်းမ, ငါမည်သူ, ငါမြင်သည်, ငါကြားသည်, ငါကြံသည်, ငါသိသည်, ငါပြောသည်, ငါဆိုသည်, ငါသွားသည်, ငါလာသည် အစရှိသည်တည်း။ ။ ဒိဋ္ဌိသည် ငါ၏အတ္တဟု စွဲလမ်း၏၊ ငါ၌မြင်တတ်သော အနှစ်သာရ အတ္တရှိ၏၊ ကြားတတ်သော အနှစ်သာရ အတ္တရှိ၏၊ ကြံတတ် သိတတ်သော အနှစ်သာရ အတ္တရှိ၏၊ ပြောတတ် ဆိုတတ် လုပ်တတ် ရှားတတ် သွားတတ် လာတတ်သော အနှစ်သာရ အတ္တရှိ၏ စသည်တည်း။ ။ရှေး၌ပြဆိုခဲ့သော မိစ္ဆာဝိပလ္လာသ အမှောက်အမှား သုံးပါးကြောင့် ဤဂါဟတရား သုံးပါးဖြစ်ရ၏။ ။ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတရားတို့၏ အနိစ္စ အချက်ကို ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌအားဖြင့် ကောင်းစွာမြင်သောအခါ အနိစ္စ၌ နိစ္စဟူ၍ မှောက်မှားသော သညာ, စိတ္တ, ဒိဋ္ဌိ မိစ္ဆာတရား သုံးပါးပြယ်ပျောက်၏၊ ထိုသုံးပါး ပြယ်ပျောက်သည် ရှိ

သော် အနိစ္စ၌ နိစ္စဟူ၍ စွဲလမ်းသော တဏှာ, မာန, ဒိဋ္ဌိ ဂါဟတရား သုံးပါးလည်း ပြယ်ပျောက်၏။

ဤနည်းအတူ ရုပ်နာမ် တရားတို့၏ ဒုက္ခအဖြစ်ကို ကောင်းစွာ မြင်သောအခါ သုခ ဟူ၍ မှောက်မှားသော မိစ္ဆာတရား သုံးပါး, သုခဟူ၍ စွဲသမ်းသော ဂါဟတရား သုံးပါး ပြယ်ပျောက်မှုကိုရှင်း၊ ရုပ်နာမ် တရားတို့၏ အနတ္တ အဖြစ်ကို ကောင်းစွာ မြင်သောအခါ အတ္တဟူ၍ မှောက်မှားသော မိစ္ဆာတရားသုံးပါး, အတ္တဟူ၍စွဲလမ်းသော ဂါဟတရား သုံးပါး ပြယ်ပျောက်မှုကိုရှင်း သိလေ။

ဤမိစ္ဆာတရား သုံးပါး, ဂါဟတရား သုံးပါး တို့ကို ပယ်ရှားပျောက်ကင်းစေခြင်း အကျိုးငှာ ဝိပဿနာ အမှုကို အားထုတ်ရသည်၊ ထိုမိစ္ဆာတရား, ဂါဟတရားတို့ မိမိ စိတ်သန္တာန်မှာ အကျန်အကြွင်းမျှမရှိ ကွယ်ပျောက် ရှင်းလင်းသော အခါ ဝိပဿနာကိစ္စ ထမြောက်ပြီးစီးလေ၏။ ဉာတပရိညာ, တီရဏ ပရိညာ, ပဟာနပရိညာဟု ဆိုအပ်သော သဗ္ဗညုသာသနာ ပရိညာ သုံးပါး ထမြောက်ပြီးစီးလေ၏။

[ဤကား-ဝိပဿနာ တည်းဟူသော ဆေးဖြင့် ပျောက်ငြိမ်းအောင် အားထုတ်ရသော အနာ ရောဂါအမျိုးတို့ကို ပြဆိုသော အခန်းတည်း]။

ဝေဒနာအပြား ငါးပါး

ယခုအခါ ပရိညာသုံးပါးတို့၏ အစီအရင်ကို အစဉ်အတိုင်း ပြဆိုပေအံ့။ ။ဉာတပရိညာ အစီအရင်၌ သဘောလက္ခဏာ အသီးအသီးနှင့်တကွ ဝေဒနာ၏ အပြားကို သိရာ၏၊ ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ရန်

အကြောင်းတရားနှင့်တကွ ဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို သိရာ၏၊ ဝေဒနာ၏ အဿာဒ သဘောကို သိရာ၏၊ ဝေဒနာ၏ အာဒီနဝ သဘောကိုသိရာ၏၊ ဝေဒနာ၏ ဒုက္ခသစ္စာ အခြင်းအရာကို သိရာ၏။ ။ထိုငါးပါးတို့တွင် သဘောလက္ခဏာ အသီးသီးနှင့် တကွ ဝေဒနာ အပြားကို အဘယ်သို့ သိရာသနည်း ဟူမူကား.... ဝေဒနာသည် ဒုက္ခဝေဒနာ, ဒေါမနဿဝေဒနာ, သုခ ဝေဒနာ, သောမနဿ ဝေဒနာ, ဥပေက္ခာဝေဒနာဟူ၍ ငါးပါး အပြားရှိ၏။

ဒုက္ခဝေဒနာ

ဒုက္ခဓမ္မ-သဘာဝ....ဒုက္ခဝေဒနာဆိုသည်ကား အကျဉ်းအားဖြင့်မခံသာမှုတည်း၊ မချမ်းသာမှုတည်း နာမှုတည်း ညောင်းညာ မှုတည်း ထုံကျင်မှု ကိုက်ခဲမှုတည်း အိုက်မှုတည်း ပူမှုတည်း ပူလောင်မှုတည်း မနေသာမှုတည်း မသက်သာမှုတည်း မခံသာအောင်အေးမှုတည်း မခံသာအောင် ချမ်းမှုတည်း မောမှုတည်း ပန်းမှုတည်း အောင့်မှုတည်း အင့်မှုတည်း ယားမှု ယံမှုတည်း မခံသာသောအမှု မခံချင်သောအမှု အခံခက်မှု အလုံးစုံတို့သည် ဒုက္ခဝေဒနာ ဟူသော ဒုက္ခဓာတ် ဒုက္ခဓမ္မ ဒုက္ခသဘောချည်းသာတည်း။

ထင်ရှား၏.... လောက၌ အလွန်ထင်ရှား လှ၏၊ ညည်းရ ညူရအောင်ထင်ရှား၏၊ ငိုရအောင် ထင်ရှား၏၊ အော်ရ ဟစ်ရအောင် ထင်ရှား၏၊ မိမိကိုယ် သန္တာန်၌ ထိုဒုက္ခဓာတ်ဖြစ်ပေါ်၍လာရမည်ကို ကြောက်ရ ထိတ်ရ လန့်ရ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ရအောင် တောင် ထင်ရှား၏။ ။မိမိကိုယ်သန္တာန်မှာ ထိုဝေဒနာဓာတ် ကပ်ရောက် ဖြစ်ပေါ်၍လာရန် အခွင့်အလမ်းစုကို လောက၌ ကြောက်ဘွယ်လန့်ဘွယ် ဘေးအန္တရာယ် ဟူ၍ သမုတ်ကြ၏။ ။ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးသော ရောဂါမျိုး အနာမျိုးတို့သည် မိမိကိုယ်သန္တာန်မှာ ထိုဒုက္ခဓာတ်ကို ဖြစ်ပေါ်အောင် ပြုတတ်ကုန်၏၊ ထိုကြောင့် မိမိကိုယ်သန္တာန်မှ ထိုဒုက္ခဓာတ်ဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို ကြောက်သည့်အတွက် ထိုကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးသော ရောဂါမျိုး အနာမျိုးတို့ကို ကြောက်

လန့်ကြရကုန်၏။ ။ဘေးဖြစ်တတ်သော အစာအစာမျိုး ဘေးဖြစ်တတ်သော အချမ်းအပူ ဥတုမျိုး ဘေးဖြစ်တတ်သော အရပ်ဒေသ ဌာနမျိုး ဘေးဖြစ်တတ်သော ဣရိယာပုထ်အလာ အနေအထိုင် ချော်မှု ချွတ်မှု စူးမှု ရှမှု ကျမှု လဲမှု ပြိုမှု တိမ်းမှု ပါးမှုမျိုးတို့ကို ကြောက်ကြရ စိုးရိမ်ကြရ ရှောင်ရှားကြရ သတိထားကြရသည်ကား မိမိတို့ ကိုယ်သန္တာန်မှာ ဣဒုက္ခခေတ် ဖြစ်ပေါ်မည်ကို ကြောက်ရ စိုးရိမ်ရရင်းသာတည်း၊ အပါယ်လေးပါး ကပ်သုံးပါး ရန်သူမျိုးငါးပါး ကျားဘေး ဆင်ဘေး မြွေဘေး ကင်းဘေး ခြင်ဘေး မှက်ဘေး သန်းဘေး ကြမ်းပိုးဘေး ဘီလူးဘေး အသက်ဘေး စသည်တို့ကို ကြောက်ကြရဆည်မှာလည်း ဣဒုက္ခခေတ်ကိုကြောက်ကြရရင်းသာတည်း။

ခေတ်ကိုမိမှ.... ဣဒုက္ခခေတ်ကား တကိုယ်လုံးမှာ ထိုထို အနာရောဂါစသော ဘေးထိရာအရပ် အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓ အနှံ့အပြား ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ ။မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို အတွင်းအပ အားလုံး၌ မြမြထက်သောအပ်သွားဖြင့် ဉာဏ်နှင့်ထိုး၍ စမ်းသည်ရှိသော် ခြေဖဝါးမှစ၍ ဦးထိပ်အရေတိုင်အောင် အရေတွင်း အသားတွင်း အကြောတွင်း အရိုးတွင်း ရိုးတွင်းခြင်ဆီတွင်း အအူတွင်း အသည်းတွင်း အဆုတ်တွင်း ဦးနှောက်တွင်း ထိမှန်းသိသောနေရာ နာမှန်းသိသော နေရာဟူသမျှသည် ဣဒုက္ခခေတ်ဖြစ်နိုင်သော နေရာချည်းမှတ်လေ။ ။ဣဝေဒနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုစွဲမြဲလို၍ ဒုက္ခခေတ်ကို ဉာဏ်နှင့် အမိဖမ်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိသန္တာန်၌ တသက်လုံး တွေ့ကြုံခဲ့ပြီး တွေ့ကြုံဆဲ တွေ့ကြုံလတ္တံ့ တွေ့ကြုံရသော အခွင့်အလမ်းတို့ကို ကိုယ်ထဲမှာ အကုန်ဖော်၍ ကြည့်ရမည်၊ အမိဖမ်းရမည်၊ ခေတ်ကို ဉာဏ်၌ လှုလှုမမိလျှင် ဝေဒနာအနိစ္စ ဟူ၍ လက္ခဏာရေးတင်သော်လည်း ဝိပဿနာဉာဏ်မဖြစ်၊ ခေတ်ကို လှုလှုမိ၍တင်မှ ဝိပဿနာဉာဏ်အစစ်ဖြစ်သည်။

ဒုက္ခဝေဒနာပြီး၏။

ဒေါမနဿ ဝေဒနာ

ဒေါသနှင့်စပ်ဒေါမနသ်.... ဒေါမနဿဝေဒနာ ဆိုသည်ကား-စိတ်ညှိုးနွမ်းမှုတည်း၊ စိတ်ပင်ပန်း မှုတည်း၊ စိတ်နာမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံး မသက်သာမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံးမသာယာမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံး မချမ်းသာမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံးမကြည်မသာမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံး မကောင်းမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံး မအေးချမ်းမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံးပူပန်မှုတည်း၊ စိတ်နှလုံး ဝမ်းနည်းမှုတည်း၊ စိတ်နှလုံး မနှစ်သက်မှုတည်း၊ စိတ်အိုက်ခြင်း စိတ်ပူခြင်း စိတ်ဆွေးခြင်း စိတ်ပန်းခြင်း စိုးရိမ်ခြင်း ကြောင့်ကြခြင်း ကြောက်ခြင်း လန့်ခြင်း ထိတ်ခြင်း ငိုမဲ့ခြင်း အမျက်ထွက်ခြင်း စိတ်ဆိုးခြင်း အစရှိသော ဒေါသနှင့်စပ်သမျှသော စိတ်အမူအရာ စုံသည် ဒေါမနဿ ဝေဒနာနှင့် ယှဉ်သည် ချည်းတည်း။ ။မျက်စိနှင့်မြင်၍ စိတ်မကြည်သာမှု နားနှင့်ကြား၍ စိတ်မကြည်သာမှု နှာခေါင်းနှင့်နမ်း၍ စိတ်မကြည်သာမှု လျှာ၌တွေ့၍ စိတ်မကြည်သာမှု ကိုယ်မှာတွေ့၍ စိတ်မကြည်သာမှု နှလုံးမှာသိရ၍ စိတ်မကြည်သာမှု စုသည်ဒေါမနဿဝေဒနာချည်းတည်း။

လောက၌ အလွန်ထင်ရှားလှ၏၊ ညည်းညူရအောင် ထင်ရှား၏၊ ငိုယိုရအောင် ထင်ရှား၏၊ အော်ဟစ်ရအောင် ထင်ရှား၏၊ ဒေါသအမျက်ဖြစ်ရတိုင်း ဒေါမနဿ ဝေဒနာပေါ်၏။ ။လောကဓံတရားရှစ်ပါးတွင် အလာဘ, အယသ, နိန္ဒာ, ဒုက္ခ ဤအနိဋ္ဌ လောကဓံအစုနှင့် တွေ့ကြုံရသော ဗာလပုထုဇ္ဇန် တို့အား ဒေါမနဿ ဖြစ်ရမြဲတည်း။ ။ဂုဏ်အသရေ ပျက်မည်ကိုကြောက်ရ အရှပ်ပျက်မည်ကိုကြောက်ရ အရှက်ကွဲမည်ကိုကြောက်ရ လူဆိုမည်ကို ကြောက်ရ လူကဲ့ရဲ့မည်ကိုကြောက်ရ လူဆဲမည်ကိုကြောက်ရ ဤသို့စသောကြောက်ရမှုဥပ်သိမ်းစုသည် မိမိစိတ်နှလုံးမှာ ဒေါမနဿဓာတ် ဖြစ်ပေါ်၍လာမည်ကို ကြောက်ရရင်းတည်း။ ။သားသမီး စသော ရွှေငွေရတနာစသော ပိယဝတ္ထုတို့နှင့် ကွေကွင်းမည်ကိုကြောက်ရ မချစ်မနှစ်လိုလှသော အပိယဝတ္ထုတို့နှင့် ပေါင်းဆုံမိမည်ကိုကြောက်ရ ဤသို့

စသည်များသည် ဒေါမနဿဝေဒနာ ကပ်ရောက်၍လာမည်ကိုကြောက်ရရင်းတည်း။ ။ကြွင်းသော စကားရပ်စုကို ဒုက္ခဝေဒနာ၌ ဆိုခဲ့တိုင်း သိလေ။ ။အပါယ်လေးဘုံတွင် ငရဲဘုံ ပြိတ္တာဘုံ အသုရကာယ်ဘုံ တို့မှာ ဤဒုက္ခဝေဒနာ ဒေါမနဿ ဝေဒနာနှစ်ပါးနှင့် နေကြရ၏။

ဒေါမနဿပြီး၏။

သုခဝေဒနာ

ချမ်းသာမှုသုခဝေဒနာ....သုခဝေဒနာဆိုသည်ကား ကိုယ်၏ချမ်းသာမှုတည်း၊ ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပ ကိုယ်အင်္ဂါမှာ ကောင်းသည် ကောင်းသည်ဟု ခံစားမှုတည်း၊ ပူအိုက်လှသောအခါ အေးမြစွာသော ရေကိုချိုးရ၍ ယပ်လေခပ်သည်ကိုခံရ၍ တကိုယ်လုံးမှာ အေးချမ်းခြင်းတည်း၊ အလွန်ချမ်းအေးလှ၍ ဒုက္ခဖြစ်ရာ ထူထဲစွာသော အခြုံအရုံကို ခြုံရုံရ၍ ကြီးစွာသော မီးစု မီးပုံကို လှုံရ၍ တကိုယ်လုံး ပူပူနွေးနွေး ချမ်းသာမှုတည်း။ ။နေပူလှသောအခါ အရိပ်မှာ နေရ၍ ချမ်းသာမှု၊ ချမ်းအေးလှသောအခါ နေပူမှာနေရ၍ ချမ်းသာမှု၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အခင်းအရုံ အခြုံအဝတ်အထည်တို့ကို သုံးဆောင်ရ၍ ကိုယ်တွေ့ချမ်းသာမှု၊ ကာမဂုဏ်အရာမျိုးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အလွန်ကောင်းသည်ဟု ကိုယ်တွင်းသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ချမ်းသာမှု ဤသို့အစရှိသည်ကား သုခဝေဒနာချည်းပင်တည်း။

အလွန်ဆုံးသုခရသ....ထိုသုခ အပေါင်းတို့တွင် ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော သုခရသသည် အလွန်ဆုံးသော ရသတည်း၊ ထိုရသသည်လည်း လူတို့၏ ကာမရသထက် အထက် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ ကာမရသသည် အဆအသိန်းမက သာလွန်၏၊ စတုမဟာရာဇ် နတ်တို့၏ ကာမရသထက် တာဝတိံသာ နတ်တို့၏ ကာမရသသည် အဆအသိန်းမက သာလွန်၏၊ ဤသိသိဂ်ရသေ့သည် တာဝတိံသာသူ အလမ္ဗုသာ နတ်သမီး၏ ကာမရသအတွေ့နှင့် တွေ့

လေရာ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် သတိမရဘဲ နတ်သမီး၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ နေရ၏၊ အထက်အထက် နတ်ပြည်တို့မှာလည်း ထိုနည်းအတူ အဆင့်အဆင့်သိလေ။ ။ဤသုခဓာတ်ကို ညက်၍ လှလှမိအောင် ဖမ်းသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိသန္တာန်မှာ တသက်လုံးတွေ့ကြုံခဲ့ပြီး, တွေ့ကြုံဆဲ, တွေ့ကြုံလတ္တံ့, တွေ့ကြုံရာသော အခွင့်အစုကို ထင်လင်းစွာ ထုတ်ဖော်၍ လှလှမိအောင်ဖမ်းလေ။ ။ဓာတ်ကို လှလှညက်၍ မိမှသာ လျှင် လက္ခဏာရေးတင်၍ ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြစ်နိုင်သည်၊ ဓာတ်ကို ညက်၍ လှလှမမိဘဲနှင့် ဝေဒနာအနိစ္စာ, ဝေဒနာဒုက္ခာ, ဝေဒနာအနတ္တာဟု လက္ခဏာရေးတင်သော်လည်း ဝိပဿနာဉာဏ် မဖြစ်။

သုခဝေဒနာ ပြီး၏။

သောမနဿဝေဒနာ

သုခနှင့်စပ်, သောမနသ်....သောမနဿ ဝေဒနာ ဆိုသည်ကား ဝမ်းသာမှုတည်း၊ ဝမ်းမြောက်မှုတည်း၊ စိတ်ရွှင်လန်းမှုတည်း၊ စိတ်နှစ်ခြိုက်မှုတည်း၊ စိတ်နှစ်သက်မှုတည်း၊ စိတ်နှလုံး သာယာမှုတည်း၊ မျက်နှာ ရွှင်လန်းမှုတည်း၊ မျက်နှာ ပွင့်လန်းမှုတည်း၊ ပြုံးမှုတည်း၊ ရယ်မှုတည်း၊ အလိုရှိသော အာရုံကို မြင်ရ၍ စိတ်ရွှင်မှုတည်း၊ စိတ်ကြည်မှုတည်း၊ ကြားရ၍, နမ်းရ၍, စားသောက်ရ၍, ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် တွေ့ထိရ၍, စိတ်ထဲမှာ အလိုရှိရာကို ထွေထွေလာလာ ကြံဖန်၍ စိတ်ရွှင်မှုတည်း၊ စိတ်ပျော်မွေ့မှုတည်း အကြင်းမှာ သုခနည်းတူသိလေ။

သောနဿဝေဒနာပြီး၏။

ဥပေက္ခာဝေဒနာ

ကောင်း,မကောင်း မထင်ရှား....ဥပေက္ခာ ဝေဒနာ ဆိုသည်ကား သုခရသ, ဒုက္ခရသ, သောမနဿ

ရသ, ဒေါမနဿ ရသ တို့မှ အလွတ်ကွက်လပ်တို့၌ ကောင်းသည်ဟူ၍လည်း မထင်ရှား, မကောင်းဘူး ဟူ၍လည်း မထင်ရှားသော ဝေဒနာမျိုးတည်း၊ ခြောက်ဒွါရ၌ ထင်လာသမျှသော အာရုံ ၆-ပါးတို့ကို စိတ်ဖြင့် အာရုံပြုသမျှမှာ စိတ်၏ ခံစားမှုဟူသော ဝေဒနာမပါသည်ဟူ၍မရှိ၊ စိတ်ဖြစ်လျှင် ဝေဒနာအမြဲပါဘော့သည်၊ ကောင်းသည် မကောင်းသည်ဟု ထင်ရှားသော အချက်မျိုးကား ကြိုးကြားကြိုးကြားသာရှိ၏၊ လူ့ပြည်မှာ မထင်ရှားသော ဥပေက္ခာဝေဒနာများ၏။

ဥပေက္ခာဝေဒနာ ပြီး၏။

သဘောလက္ခဏာ အသီးသီးနှင့်တကွ ဝေဒနာအပြား ငါးပါးကိုပြဆိုခဏ်းပြီး၏။

အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်လာပုံ

ယခုအခါ ဝေဒနာတို့၏ ဖြစ်ပေါ်ရန် အကြောင်းတရားနှင့် တကွ ဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ပြဆိုအံ့။

ဖဿ၏အစွမ်း....ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာဟူ၍ရင်း, ဖဿသမုဒယာ ဝေဒနာ သမုဒယော ဟူ၍ရင်း ဟောတော်မူသည်နှင့် အညီ စက္ခုသမ္ဖဿ, သောတသမ္ဖဿ, ဃာနသမ္ဖဿ, ဇိဝှါသမ္ဖဿ, ကာယသမ္ဖဿ, မနောသမ္ဖဿ ဟူသော ဖဿ ၆-ပါးသည် ဝေဒနာတို့၏ ဖြစ်ပေါ်ရန် အကြောင်းတရားမည်၏။ ၆-ဒွါရ၌ ထိခိုက်လာ ဆိုက်တိုက်လာသော အာရုံ ၆-ပါးကို သိကာမျှ သိရုံမျှသောအမှု အမှုအရာသည် စိတ်တည်း၊ ဝိညာဏ်တည်း၊ သိကာမျှ သိရုံမျှထက် အပိုအမိုမဟုတ် သိကာမျှ သိရုံမျှအမှုနှင့်လည်း ခံစားမှုဟူသော ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်ခွင့် မရှိသေး။ ။ထိုသိမှုဟူသောစိတ်ဓာတ်ဖြစ်ပေါ်သည်ရှိသော် အာရုံ၏ ရသကို ဖိနှိပ်ကြိတ်ဝါး ထိပါးထိခိုက်မှု ဟူသော ဖဿ ဓာတ်သည် ထိုသိမှုနှင့် အတူတကွဖြစ်ပေါ်၏၊ ထိုနှိပ်ဖိကြိတ်ဝါး ထိပါး ထိခိုက်မှုဟူသော ဖဿဓာတ်၏ အစွမ်းကြောင့်

အာရုံ၏ရသသည် ထင်ရှားပေါ်လေ၏၊ ထိုရသကို ခံစားသော ဝေဒနာသည်လည်း ထိုသိမှု ထိမှု တို့နှင့်အတူတကွ ဖြစ်ပေါ်ရလေ၏။

[ဤကား ဖဿဓာတ်၏ အစွမ်းကြောင့် ဝေဒနာဓာတ် ဖြစ်ပေါ်ပုံတည်း၊ ခြားခြားနားနားကြီး၊ သိအောင်မြင်အောင် ကြံလေ]။

ကြံရည်ပုံသို့.... ဥပမာကား အရည်ပေါများလှသော ကြံချောင်း တို့နှင့် အာရုံ ၆-ပါးတူ၏၊ ထိုကြံချောင်း တို့ကို ထည့်၍ထားသော ကြိတ်ဆုံကြီးတို့နှင့် ဝိညာဏ် ၆-ပါးတူ၏၊ ထိုကြံချောင်းတို့ကို အရည်ထွက်အောင် ဖိနှိပ်ကြိတ်ဝါးသော ကြံညှစ်ကျည်ပွေ့တို့နှင့် ဖဿ ၆-ပါး တူ၏၊ ကြံရည်တို့နှင့် အာရုံ၏ရသ တူ၏၊ ကြံရည်တို့ကို သောက်မျိုသုံးဆောင် ခံစားကြသော သူတို့နှင့်ဝေဒနာ ခြောက်ပါးတူ၏။

[ဤကား ဝိညာဏ ဓာတ်၊ ဖဿ ဓာတ်၊ ဝေဒနာ ဓာတ်၊ သုံးမျိုးခွဲနည်းတည်း၊ ကွဲအောင်ကြံလေ]။

ဝေဘန်စိစစ်-တဆယ့်ရှစ်....အာရုံကို ကြိတ်နှိပ်မှု ဟူသော ဖဿ ဓာတ်သည် သုခ ဝေဒနီယ ဖဿ ခြောက်ပါး၊ ဒုက္ခဝေဒနီယ ဖဿခြောက်ပါး၊ အဒုက္ခမသုခဝေဒနီယ ဖဿခြောက်ပါး ဟူ၍ ၁၈-ပါးရှိ၏။ ။မျက်စိအတွေ့ ဟူ၍ခေါ်ကြသော စက္ခုသမ္ဖဿဓာတ်သည် သုခဝေဒနီယ ဖဿ၊ ဒုက္ခဝေဒနီယဖဿ၊ အဒုက္ခမသုခ ဝေဒနီယဖဿ ဟူ၍ သုံးပါးရှိ၏။ ။နားအတွေ့ဟူ၍ ခေါ်ကြသော သောတသမ္ဖဿ သည်လည်း ထိုအတူသုံးပါး။ ။နှာခေါင်းအတွေ့ဟူ၍ ခေါ်ကြသော ဃာနသမ္ဖဿ၊ လျှာအတွေ့ဟူ၍ ခေါ်ကြသော ဇိဝှါသမ္ဖဿ၊ ကိုယ်အင်္ဂါ အတွေ့ဟူ၍ ခေါ်ကြသော ကာယသမ္ဖဿ၊ စိတ်မနောအတွေ့ဟူ၍ ခေါ်ကြသော မနောသမ္ဖဿတို့မှာလည်း သုံးပါး သုံးပါးစီပြား၏၊ ပေါင်း-ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဖဿ တဆယ့်ရှစ်ပါးဖြစ်၏။

ထိုတဆယ့်ရှစ်ပါးတို့တွင် မျက်စိအတွေ့ဟူ၍ ခေါ်ကြသော ဖဿ သုံးပါး၌ ဣဋ္ဌဖြစ်သော အဆင်းသဏ္ဌာန်မျိုးကို မျက်စိနှင့်မြင်သော အခါ သုခ ဝေဒနီယ ဖဿဖြစ်ပေ၏။ သုခ ဝေနာကို ဖြစ်ပေ စေနိုင်သော ဖဿဆိုလိုသည်။ ။အနိဋ္ဌ ဖြစ်သော အဆင်းသဏ္ဌာန် မျိုးကိုမြင်သောအခါ ဒုက္ခဝေဒနီယဖဿဖြစ်ပေ၏၊ ဒုက္ခဝေဒနာ ကို ဖြစ်စေတတ်သော ဖဿကို ဒုက္ခဝေဒနီယ ဖဿဆိုသည်။ ။ အဇ္ဈုတ္တဖြစ်သော အဆင်းသဏ္ဌာန်မျိုးကို မြင်သောအခါ အဒုက္ခ မသုခဝေဒနီယဖဿ ဖြစ်ပေ၏၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာကို ဖြစ်စေတတ် သော ဖဿကို အဒုက္ခမသုခဝေဒနီယဖဿ ဆိုသည်၊ ကြွင်းသောငါး ဒွါရတို့၌လည်း ဤနည်းတူ သုံးပါး သုံးပါးစီဝေဖန်လေ။

ထိုသုံးပါးသော ဖဿ, သုံးပါးသော ဝေဒနာတို့တွင် အဒုက္ခ မသုခဝေဒနီယဖဿ အဒုက္ခမသုခဝေဒနာတို့ကို သုခဝေဒနီယဖဿ သုခဝေဒနာ၌ပေါင်း၍ ဖဿနှစ်ပါး ဝေဒနာ နှစ်ပါးသော်လည်း ဆိုရာ၏၊ အနိဋ္ဌမဇ္ဈတ္တာရုံ၌ဖြစ်သော ဥပေက္ခာဝေဒနာကို ဒုက္ခဝေဒနာ ၌ပေါင်း၍ ဣဋ္ဌမဇ္ဈတ္တာရုံ၌ဖြစ်သော ဥပေက္ခာဝေဒနာကို သုခဝေဒနာ ၌ပေါင်း၍ သုခဝေဒနာ ဒုက္ခဝေဒနာ နှစ်ပါးသော်လည်းပြုရာ၏။

[ဤကား-ဖဿ ဟူသော အကြောင်းတရား အသီးအသီး နှင့် သုခဝေဒနာ အကျိုးတရားအသီးအသီးကို ခြားနားစေ ပေတည်း]။

ဝိညာဏ်ဟူသော အသိစိတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဉာဏ်.... ယခုအခါ ဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အ ချက်ကို ပြဆိုပေအံ့၊ ဝေဒနာ ငါးပါးတို့တွင် ဒုက္ခဝေဒနာကို ရှေးဦးစွာပြဆိုပေအံ့၊ ခြေဖဝါးအပြင်၌ အလွန်မာလှ စွာသော အုတ်ကျောက် စသည်ကို နင်းမိ၍ ကျင်နာခြင်းဒုက္ခဓာတ် ဖြစ်ပေ၏ ခြေနာသည်ဟု သိကြရာ၌ နာသောနေရာမှာ စိတ်-၁၊ ဖဿ-၁၊ ဝေဒနာ-၁၊ ဓါတ်သုံးပါးတပြိုင်နက် ဖြစ်ပေ၏၊ နာ

သောနေရာ၌ရှိသော ကာယပသာဒရုပ်-၁၊ အုတ်ခဲကျောက်ခဲဟု ဆို **အပ်သော** ပဌဝီဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ-၁၊ ဤနှစ်ပါးကား ရုပ်တည်း။ ။**ကာယပသာဒ** ရုပ်သည် ကာယာယတန မည်၏၊ အုတ်ကျောက်ပထဝီသည် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာယတနမည်၏၊ ကာယာယတနသည် အဇ္ဈတ္တိကာယတနတည်း၊ အုတ်ကျောက် ပထဝီသည် ဗာဟိရာယတနတည်း၊ အတွင်းအာယတန အပအာယတန ဆိုလိုသည်။ ။ထိုအတွင်းအာယတနမှာ ပထဝီဟူသော အပအာယတန ထိခိုက်လာ၏၊ ထိခိုက်မှုဒဏ်ကိုအစွဲပြု၍ ထိခိုက်သည်ဟု သိမှုသည် ထိုနေရာ၌ ဖြစ်ပေါ်၏၊ သိမှုကား ကာယဝိညာဏ်စိတ်ပေတည်း။ ။(ဤကား ကာယ ဝိညာဏ်စိတ်၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှုကိုပြဆိုချက်တည်း။)

အတွင်းရုပ် အာယတနနှင့် အပရုပ် အာယတနနှစ်ပါး ထိခိုက်ကြသော ဒဏ်ချက်ကိုအစွဲပြု၍ စိတ်ဓါတ်ဖြစ်ပေါ်မှုကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆိုသည်။ ။ထိုကာယဝိညာဏ် စိတ်သည် မထိခိုက်မီ ရှေးအဘို့၌ ကိုယ်သန္တာန်တွင်းမှာရှိ၍ နေနှင့်သည်လည်းမဟုတ်၊ လွတ်ရာတခြားတပါးကလာ၍ ထိခိုက်ရာ၌ ပေါ်သည်လည်းမဟုတ်၊ ယခုထိခိုက်ဆဲ ခဏမှာမှ ထိခိုက်မှုဒဏ်ချက်ကိုအစွဲပြု၍ ဖြစ်လာမှု သက်သက်သာတည်းဟု သိသောဉာဏ်ကိုပဋိစ္စသမုပ္ပါဒဉာဏ်ခေါ်သည်။

မီးခတ်နှင့်ကျောက်ပမာ.... ဥပမာကား မီးခတ်နှင့် ကျောက်ထိခိုက်သော အခါ မီးပွင့်ဖြစ်ရာ၌ ထိုမီးပွင့်သည် မီးခတ်ထဲမှာ ရှိ၍နေသည်လည်း မဟုတ်၊ ကျောက်ထဲမှာရှိ၍နေသည်လည်းမဟုတ်၊ မီးခတ်နှင့် ကျောက်ထိခိုက်ဆဲခဏမှာမှ ထိခိုက်မှုဒဏ်ချက်ကိုအစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်သော အာဂန္တုဓမ္မ သက်သက်သာတည်း။ ။ထိုထို့အတူချင်း ထိခိုက်ကြ၍ အသံဓာတ် ဖြစ်ပေါ်ရာတို့၌လည်း အသံဓာတ်သည် ထိခိုက်မှုဒဏ်ချက်ကိုအစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်သော အာဂန္တုဓာတ်သက်သက်သာတည်း။ ။ဤဥပမာအတိုင်း ထင်လေမြင်လေ့။

[ဤကား အုတ်ကျောက်ထိခိုက်၍ နာကျင်ရာ၌ ကာယ ဝိညာဏခေတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြစ်ပုံအခြင်းအရာတည်း]။
ဝိညာဏ်ဟူသော အသိခေတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုချက်ပြီး၏။

ဖဿခေတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

ဖဿဟူသော အတွေ့ခေတ် အခိုက်ခေတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုပြဆို ပေအံ့။

ကာယဉ္စ ပဋိစ္စ ဖောဋ္ဌဗ္ဗေ စ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ကာယဝိညာဏံ၊ တိဏ္ဏံသင်္ဂတိ ဖဿော။ ။(ပါဠိတော်)။

ကာယဉ္စ၊ ကာယာယတနကိုလည်းကောင်း။ **ဖောဋ္ဌဗ္ဗေစ၊ အပဖြစ်သော ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ** တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပဋိစ္စ၊ **အစွဲပြု၍။ ကာယဝိညာဏံ၊ ကာယ** ဝိညာဏ ခေတ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၏။ တိဏ္ဏံ၊ **ကာယခေတ်** **ဖောဋ္ဌဗ္ဗခေတ်,** ကာယဝိညာဏခေတ် သုံးရပ်တို့၏။ **သင်္ဂတိ၊ ပေါင်း** **ဆုံမှု စည်းဝေးမှု** ထိခိုက်မှုသည်။ ဖဿော၊ ဖဿမည်၏။

ဥပမာကား....အတန်ငယ် ခြောက်သွေ့ရှိနေသော မန်းကျည်းသီး မှည့်စသည်ကို ဆုပ်ဆွဲ၍ ကျည်ပွေ့နှင့် ထောင်း **သောအခါ ထောင်းမိသည်နှင့်** တပြိုင်နက် **အစေးပေါက်၍ ဆုံ,** ကျည်ပွေ့, မန်ကျည်းမှည့်သုံးပါး ထွေးလုံးဘွဲ့ခစေးကြသကဲ့သို့တည်း၊ **ဆုံနှင့် ကာယာယတန** တူ၏၊ ကျည်ပွေ့နှင့် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာယတန တူ၏၊ **မန်းကျည်းသီးမှည့်** စသော ဝတ္ထုနှင့် ကာယဝိညာဏခေတ် **တူ၏၊** **ပေါက်သောအစေးနှင့်** ဖဿခေတ်တူ၏၊ ။(ဤကားခေတ်သုံးပါး **ကို အစွဲပြု၍** ဖဿခေတ်ဖြစ်ပေါ်ပုံတည်း)။

(ဤဖဿခေတ်၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် **အချက်ကို** ဝိညာဏ ခေတ်၌ ပြဆိုခဲ့သော မီးပွင့်ဥပမာ အသံခေတ် ဥပမာများ **အတိုင်း** အာဝဇ္ဇန္ဒုစ္စမှ သက်သက်အနေနှင့် သိလေမြင်လေ)။
ဖဿခေတ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုချက်ပြီး၏။

ဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

ဝေဒနာဟူသော **ခံစား**မှု ပဋိစ္စ**သ**မုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုအံ့။ ။ဖဿ ဓာတ်ဟူ**သော** ပေါင်းစည်းထိခိုက်မှုကြောင့် ပထဝီဖောဋ္ဌဗ္ဗ၏ ပြင်းထန် **သော**ဒဏ်မှုသည့် ထင်ရှား**ပေါ်လေ**ရကား ထိုဒဏ်ကို**ခံစား**မှုဟူ**သော** ကျင်နာမှု **ဝေဒနာ**ဓာတ်သည် ဖြစ်ပေါ်**လေ၏**။ ။ဖဿပစ္စယာ **ဝေ** ဒနာဟူ၍ **ဟောတော်**မူပြီ။ ။[ဤ**ကား** ဖဿဓာတ်ကို **အစွဲ**ပြု၍ **ဝေ** **ဒနာဓာတ် ဖြစ်ပေါ်ပုံတည်း**]။

(**ဝေဒနာ**၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် **အချက်**မှာ ဥပမာများနှင့်တကွ ဝိညာဏ်၌ ပြဆိုခဲ့သည်အတိုင်း သိလေမြင်လေ)။

ဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုချက်ပြီး၏။

ဒုက္ခဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာမူ**ကား** ဝိညာဏ်, ဖဿ, **ဝေဒနာ**သုံးပါးလုံးကို **ဝေဒနာ**ချည်းလုပ်၍ **လက္ခဏာရေး** **တင်ရမည်၊ လက္ခဏာ**ရေးတင်**သော** အခါ၌ သုံးပါးကို **အသီးအသီး** ခွဲ၍ **မနေနှင့်တော့**၊ ဤအရာ၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုခဏ်းဖြစ်၍ ခွဲလိုက်သည်။ ။ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို ပြဆိုရသည်မှာလည်း ကျင်နာမှု ဟူ**သော** ဤဝေဒနာသည် အုတ်ကျောက်ထိခိုက်မှု ဒဏ်ချက်အဟုန် ကြောင့် ထိခိုက်ရာခြေဖဝါးအပြင်မှာ ကောင်းကင်ကျမိုးပေါ်ကျကဲ့သို့ ယခုမှဖြစ်၍လာ**သော** **အာဂန္တုဓမ္မ** **သက်သက်တည်းဟု** ညာဏ်၌ ပိုင် ပိုင်နိုင်နိုင် သိမြင်စေခြင်းငှာ ပြဆိုရသတည်း။ ထိုသို့ ပဋိစ္စ**သ**မုပ္ပါဒ် **အချက်**ကို ပိုင်ပိုင်မြင်နိုင်ပါမှ **အ**နိစ္စလက္ခဏာ, **အ**နတ္တလက္ခဏာကို ပိုင်ပိုင်ထင်မြင်နိုင်လေသည်။ ။ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် **အချက်**ကို ပိုင်ပိုင်မ မြင်နိုင်ကြသည့်အတွက် နိစ္စဟူ၍ အတ္တဟူ၍ မိစ္ဆာဓမ္မသုံးပါး ဂါဟ ဓမ္မသုံးပါးစွဲကပ်၍ နေကြကုန်သည်။

စွဲကပ်ပုံကား....ဤအုတ်ကျောက် ထိခိုက်၍ ကျင်နာရာ၌ ငါနာသည်ဟူ၍ စွဲလမ်းမှုတည်း၊ ငါနာသည်ဟု စွဲလမ်းမှုမှာ နိစ္စသညာ, အတ္တသညာ နှစ်ပါးပါဝင်၏။ ။ကျင်နာတတ်သော ငါသည် ကိုယ်သန္တာန်မှာ နဂိုရ်ကပင်ထာဝရရှိ၍ နေသည်ဟု ထင်မှတ်သည်ကား နိစ္စသညာတည်း။ ။ကျင်နာမှုသည်ကား ဝေဒနာတည်း။ တိုဝေဒနာသည် ငါဟူသောသတ္တဝါ၏ အနှစ်သာရ အတ္တမျိုး စင်စစ်ဖြစ်၍ ပဋိသန္ဓေနေခဲ့ကတည်းက ငါနှင့်ထက်ကြပ်ပါရှိ၍ နေ၏၊ ထိုထိုသော ဒွါရတို၌ အာရုံဆိုက်တိုက်လာသောအခါ ဆိုက်တိုက်ရာဌာနမှာ ထင်ရှားပေါ်၍လာ၏၊ အာရုံဆိုက်တိုက်မှု မရှိသောအခါ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှာ အမြဲတည်၍ နေ၏ဟု ထင်မှတ်သည်ကား အတ္တသညာတည်း။ ။ဝေဒနာ၏ အာဂန္တုဓမ္မပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်ကို ပိုင်ပိုင်မြင်နေသောအခါ နဂိုရ်က ကိုယ်သန္တာန်မှာရှိ၍ နေသော ဓမ္မမျိုးမဟုတ်၊ ယခုအုတ်ကျောက် ခိုက်တိုက်ရာတွင်မှ ခိုက်တိုက်မှု ဒဏ်ချက်ကိုအစွဲပြု၍ ဥပါဒ်ဇာတိနှင့်တကွ ကောင်းကင်ကျမိုးပေါ်ကျကဲ့သို့ဖြစ်၍ လာသောအမှုကို ဉာဏ်၌ ဒိဋ္ဌပစ္စက္ခ သိမြင်ရသဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ထာဝရရှိ၍ နေသော နိစ္စဓမ္မ အနှစ်သာရ အတ္တဓမ္မမဟုတ်ကြောင်းသည် ထင်လင်းလေသတည်း။

(ဤခြေဖဝါးအပြင်၌ ထိခိုက်မှုဒဏ်ချက်ကြောင့် ယခုမှ ဖြစ်ပေါ်သော ကျင်နာမှု ဟူသော ဒုက္ခဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်ကို ပိုင်ပိုင် သိမြင်သည်ရှိသော်၊ မိမိကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း အပသန္တာန် တကိုယ်လုံးမှာ ထိုထိုနေရာဌာန၌ ဤကဲ့သို့ အုတ်ကျောက် ထိခိုက်သည် ရှိသော် ဤကဲ့သို့ချည်း ဖြစ်ပေါ်ရာသော ဒုက္ခဝေဒနာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှု တို့ကိုလည်း တကိုယ်လုံးအနှံ့အပြား ကြံ၍ဖော်၍ ပိုင်ပိုင်မြင်အောင် ကြည့်လေ။

ကိုယ်ပကိုယ်တွင်းမှာ မခံသာသော ပူမှု အေးမှု ကိုက်မှု ခဲမှု နာမှု ကျင်မှု အစရှိသည်ဖြင့် ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌ တွေ့ကြုံ၍ နေ

ကြသော ဒုက္ခ ဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှုကိုလည်း အကုန်လုံး ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် ထင်ထင် လင်းလင်း ထင်ထင် ရှားရှား မြင်အောင် ထင်အောင် လုပ်ကြံ၍ကြည့်လေ)။

ဒုက္ခဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်အမြွက် ပြီး၏။

သုခဝေဒနာ၏ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

သုခဝေဒနာ၌လည်း ဦးကျောက်တွင်း အသားတွင်း အဆုတ်တွင်း နှလုံးတွင်း အအူတွင်း ဦးခေါင်းအပြင် ကျောအပြင် ရင်အပြင် ဝမ်းအပြင် အစရှိသော ကိုယ်တွင်းဌာန ကိုယ်ပဌာနတို့၌ သာယာသော နူးညံ့သောပထဝီဖောဋ္ဌဗ္ဗ, ချမ်းအေးမှု ပူနွေးမှုဟူသော တေဇောဖောဋ္ဌဗ္ဗ, လှုပ်ကြွမှု ရွေ့ရှားမှု ဟူသော ဝါယောဖောဋ္ဌဗ္ဗ ဤသို့လျှင် ကိုယ်တွင်းဖောဋ္ဌဗ္ဗ, ကိုယ်ပ ဖောဋ္ဌဗ္ဗတို့နှင့် ကာယပသာဒ ထိခိုက်ကြရာ ဌာနတို့၌ ကောင်းလေခြင်း ကောင်းလေခြင်းဟု ခံစားမှု စံစားမှု သုခဝေဒနာဖြစ်ပေါ်ပုံ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အခြင်းအရာ ဥပမာများနှင့် တကွ ဒုက္ခဝေဒနာအတိုင်း သိလေမြင်လေ။

ထူးကဲပုံ....ဝိသေသ အကွက်ဖော်၍ ကြည့်လိုက်သော် တကိုယ်လုံး အလွန်အိုက်လှ ပူလှသော ဒုက္ခဝေဒနာတွေဖြစ်၍ နေဆဲအခါ၌ တခုခုသော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်မှာ အေးမြလှစွာသော ရေအေး အတွေ့, အေးမြလှစွာသော ယပ်လေအတွေ့, အရှေ့အရပ် စသည်တို့မှ လာသော အေးမြလှစွာသော လေပြေ လေညှင်း အတွေ့တို့ကို ထုတ်ဖေါ်၍ ကြည့်သည်ရှိသော် ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗတို့၏ ထိခိုက်မှုကို အစွဲပြု၍ ထိခိုက်ရာဌာန၌ အလွန်ခံ၍ ကောင်းသည်ဟု သိရသော သုခဝေဒနာတွေ ပြုံးခနဲ ပေါ်ကြကုန်လတ္တံ့။ ။ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗတို့ ရုပ်သိမ်း ကွယ်ပပြန်လျှင် ထိုသုခဝေဒနာတို့ အကုန်ချုပ်ကွယ် သေဆုံး၍

အိုက်မြဲအိုက်ပြန်လတ္တံ့။ ။တကိုယ်လုံး အလွန်ချမ်းလှသည်, အလွန်အေးလှသည်ဟု ဆိုရသော ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ဖြစ်၍နေဆဲအခါ၌ တခုခုသော ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်မှာ မီးအပူတွေ နေပူအတွေ အလွန်နွေးလှသော ခြုံထည်အတွေ ပေ့သူပိုက်သူတို့၏ ကိုယ်ငွေ့ အတွေ့တို့ကို ထုတ်ဖော်၍ ကြည့်သည်ရှိသော် ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗတို့၏ ထိခိုက်မှုကိုအစွဲပြု၍ ထိခိုက်ရာဌာန၌ အလွန်ကောင်းသည်ဟု သိရသော သုခဝေဒနာတွေ တထောင်းထောင်း ဖြစ်ပေါ်လတ္တံ့။ ။ထိုဖောဋ္ဌဗ္ဗတို့ ရုပ်သိမ်းပြန်းလျှင်လည်း ထိုသုခဝေဒနာတို့အကုန်လုံး ချုပ်ကွယ်သေဆုံး၍ အေးမြဲအေးချမ်းမြဲ ချမ်းပြန်လတ္တံ့။

✲ ဤသို့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အကျက်ဝိသေသ ကြံဖန်ထုတ်ဖော်၍ သုခဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှုကို အတပ်ဒိဋ္ဌ မြင်အောင်ကြည့်လေ။

သုခဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုပြဆိုခန်းပြီး၏။

သောမနဿဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

သောမနဿ် သဘော....စိတ်နှလုံးရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာခြင်းဟု ဆိုအပ်သော သောမနဿ ဝေဒနာ၌ မိမိနှစ်သက်သော အဆင်းသဏ္ဌာန်ကိုတွေ့ရမြင်ရ၍ စိတ်ရွှင်လန်းခြင်း သောမနဿ ဖြစ်သောအခါ၌ ထိုမြင်ရသော အာရုံသည် မျက်စိ၌ရှင်း, မနောဝ၌ရှင်း တပြိုင်နက် တချက်တည်း ထိခိုက်၏၊ လဝန်းသဏ္ဌာန်ကိုမြင်ရာ မျက်စိ၌ လဝန်းသဏ္ဌာန်အရိပ်တခု, မနောနှလုံးအတွင်း၌ လဝန်းသဏ္ဌာန်အရိပ်တခု တပြိုင်နက် တချက်တည်း ပေါ်၏၊ ထိုအခါနှာရီဟက်ကို သော့တံဖြင့်နှိုးထိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဘဝင်မနောဆတ်ဆတ်ခါ လှုပ်ရှား၍ နှလုံးသွေး အပြင်၌ သောမနဿဇောစိတ်တို့သည် ထောင်းထောင်း ထောင်းထောင်း ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ ဖွေးခနဲဖွေးခနဲ မစဲဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ ထိုဇောစိတ်တို့၏အဟုန် ကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းသော ရုပ်ကလာပ်တို့သည် မျက်နှာ

နှင့် အပြည့်ခဏခြင်း ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ အနီး၌ရှိ၍ မြင်ကြသောသူတို့က ထိုသူ၏ မျက်နှာရုပ်တို့ကို မြင်ကြသဖြင့် သူ့အကြိုက်ကို တွေ့၍ သူဝမ်းမြောက်သည် သူ့စိတ်တွေ့သည် သူကြိုက်သည် သူနှစ်ခြိုက်သည်ဟု ထိုသောမနဿဇောတွေ့ဖြစ်သည်ကိုသိကြ၏၊ တွေ့ဟူသော စကားသည် ဖဿဓာတ်တွေ့ကို ပြောကြသောစကားတည်း၊ နှစ်ခြိုက်သည် ရွှင်လန်းသည် ဝမ်းမြောက်သည် ဝမ်းသာသည်ဟူသော စကားစုကား သောမနဿဝေဒနာတွေ့ကို ပြောကြသောစကားဘည်း။

အသိမှောက်မှား... ထိုသို့ပြောကြသော်လည်း ထိုဇောစိတ်, ဇောဖဿ, ဇောဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှုကိုမူကား မသိကြမမြင်ကြလေကုန်။ "မိစ္ဆာဝိပလ္လာသ" တရားတို့နှင့်သာ သိကြ မြင်ကြကုန်သည်၊ အဘယ်သို့ "မိစ္ဆာဝိပလ္လာသ" တရားတို့နှင့် အမှောက်အမှား သိကြ မြင်ကြကုန်သနည်း ဟူမူကား အဂန္တုဓာတ်သတ္တဝကို မခွဲခြမ်းမူ၍ ထိုသူသိသည် ထိုသူတွေ့သည် ထိုသူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာသည် ထိုသူရယ်သည် ပြုံးသည်ဟူ၍ ပုဂ္ဂလ, သတ္တ, အတ္တအနေနှင့် အမှောက်အမှားသိကြ မြင်ကြကုန်၏။ ။ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သဘောနှင့် သိကြ မြင်ကြသည် မဟုတ်ကုန်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်နှင့် သိပုံမြင်ပုံကား... မိမိ နှစ်သက်သော အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို မြင်ရ၍ ထိုအဆင်းသဏ္ဌာန်၏ ခိုက်မှု ဒဏ်ချက်ကြောင့် ထိုဒဏ်ချက်ကိုအစွဲပြု၍ ကောင်းကင်မှ ကျလာသကဲ့သို့ ထိုသူ၏ နှလုံးသွေး အတွင်းမှာ ထိုအဆင်းသဏ္ဌာန်ကို သိသော မနောဝိညာဏဓာတ်, တွေ့ထိသော မနောသမ္ဖဿဓာတ်, ခံစား စံစားသော မနောသမ္ဖဿဇာ သောမနဿ ဝေဒနာဓာတ်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်၍လာကုန်၏၊ ထိုဓာတ်တို့၏ အဟုန်ကြောင့် ထိုသူ၏မျက်နှာ တပြင်လုံးမှာ ရွှင်လန်းသော စိတ္တဇရုပ်သစ် ကလာပ်သစ်တို့သည် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏ဟူ၍ သိခြင်းသည်သာလျှင် ဟုတ်မှန်တိုင်းသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်နှင့် သိခြင်း မြင်ခြင်း မည်၏။

ပုဂ္ဂလ, သတ္တ, အတ္တအနေနှင့် သိကြမြင်ကြရာ၌ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မည်သည် တသက်လုံးမှာမှ တယောက်သာ ဖြစ်၏ဟု စွဲလမ်းရင်းတည်း၊ ထိုကြောင့် ထိုသူသိသည် ထိုသူစိတ်မှာတွေ့သည် ထိုသူဝမ်းသာသည်ဟု သိကြရာမှာ သိဟူသော တွေ့ဟူသော ဝမ်းသာဟူသော ဝိညာဏ်, ဖဿ, သောမနဿတို့ကို ထိုသူပြု၍ ထိုသူနှင့် တခုတည်းပြု၍ ထိုသူကဲ့သို့ပင် တသက်လုံးမှာ တခုတည်းခိုင်မြဲ၍ ရှိနေကြကုန်သည်ဟု သိမှု မြင်မှုတို့သာတည်း၊ ထိုခေတ်တို့ကား ထိုကဲ့သို့ရှိနေသော ခေတ်စုမဟုတ်ကုန်၊ ယခုမှ ထိုအာရုံ ထိခိုက်မှုကို အစွဲပြု၍ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်သော ကောင်းကင်ကျ မိုးပေါ်ကျ အာဂန္တုခေတ်အစုတို့သာတည်း။ ထိုကြောင့် ထိုအများသူတို့ သိကြ မြင်ကြသော အရာသည် အမှောက်အမှား ဖြစ်ကြလေကုန်သတည်း။

(ဤနည်းကိုမှီ၍ မိမိစိတ်ကြိုက်သော အာရုံဝတ္ထု အမှု အခွင့်ကို မြင်တိုင်းမြင်တိုင်း ကြားတိုင်းကြားတိုင်း နံတိုင်းနံတိုင်း စားသောက်တိုင်း စားသောက်တိုင်းတို့၌ရင်း, မိမိစိတ်ကြိုက်ရာ အာရုံကို ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် ခံစားတိုင်း ခံစားတိုင်း၌ရင်း, မိမိ အလိုရှိသော သက်ရှိသက်မဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထု အခွင့်အရေးတို့ကို အလိုပြည့်စုံစွာ ရတိုင်းရတိုင်းတို့၌ရင်း, မိမိကို ချီးမွမ်းစကား ကောင်းစကားကို ကြားတိုင်း ကြားတိုင်းတို့၌ရင်း မိမိအလိုဆန္ဒရှိရာ အမျိုးမျိုးသော အာရုံဝတ္ထု အမှုအခွင့်တို့ကို မနောနှင့် ထွေထွေလာလာ ကြံဖန်တိုင်း ကြံဖန်တိုင်းတို့၌ရင်း, တနေ့ တနေ့ တရက် တရက်လျှင် အခါတသောင်း တသောင်းမက ပြုံးကြရယ်ကြ ရွှင်ကြမြူးကြ ဝမ်းမြောက်ကြဝမ်းသာကြရာတို့၌ သူ့အာရုံနှင့် သူ့သောမနဿ, သူ့ဝတ္ထုသူ့အမှု သူ့အခွင့် သူ့အရေးနှင့် သူ့သောမနဿ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အမှုတွေကို အကုန်ဂါလေ မြင်လေ)။

သောမနဿဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ပြဆိုခဏ်းပြီး၏။

ဒေါမနဿဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

နှလုံးမသာခြင်း၊ နှလုံးပူပန်ခြင်း၊ နှလုံးဆင်းရဲခြင်း၊ နှလုံးမင်ပန်း ခြင်း၊ နှလုံးညှိုးနွမ်းခြင်းဟူသော ဒေါမနဿဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်မှာ သောမနဿဝေဒနာ၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း သိလေ မြင် လေ၊ မိမိနှစ်သက်သောအာရုံဝတ္ထု အမှုအခွင့်အရေး အရာ နေရာမှာ မိမိမနှစ်သက်သော အာရုံဝတ္ထု အမှုအခွင့် အရေးအရာ ဆိုရုံမျှသာ ထူးတော့သည်။

ဒေါမနဿဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို
ပြဆိုခဏ်းပြီး၏။

ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

ဥပေက္ခာ ဝေဒနာမှာ ရှေး၌ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း သုခ, ဒုက္ခ, သောမနဿ, ဒေါမနဿတို့၌ သင့်လျော်ရာသွင်း၍သိလေ။ ။အာ ရုံမှာ စိတ်ရွှင်လောက်သော အာရုံမျိုးလည်းမဟုတ်၊ စိတ်ညှိုးနွမ်း လောက်သော အာရုံမျိုးလည်းမဟုတ်၊ မဇ္ဈတ္တဖြစ်သောသစ်ပင် ချုံ မြက် တုံးတိုင် အိမ်ရာ ဝင်းခြံ မြေအတို့ ရေအတို့တို့ကို မရဲမြင်ကြရာ၊ ထိုထိုအသံတို့ကို မစဲကြားကြရာ၊ ထိုထိုအနံ့တို့ကိုမစဲနံကြရာ စသည် တို့၌ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်သိလေ။

ဥပေက္ခာဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ပြဆိုခဏ်းပြီး၏။

**ဤတွင် ဝေဒနာငါးပါးတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို
အမြွက်ပြဆိုခဏ်းပြီး၏။**

ဝေဒနာ၏ အဿာဒနှင့် အာဒီနဝ

သာယာ,မသာယာ ဒွန် ၂-မြာ...ယခုအခါဝေဒနာတို့၏အဿာဒ, အာဒီနဝတို့ကိုပြဆိုအံ့။ အဿာ

ဆိုသည်ကား သာယာမှုတည်း၊ အာဒီနဝ ဆိုသည်ကား မသာယာမှု တည်း၊ သာယာမှု ဆိုသည်ကား ပီတိသောမနဿ ပွားများမှုတည်း၊ မသာမယာမှု ဆိုသည်ကား ဒုက္ခဒေါမနဿ ပွားများမှုတည်း။ ။ လာဘ, အလာဘ၊ ယသ,အယသ၊ နိန္ဒာ, ပသံသာ၊ သုခ,ဒုက္ခ ဟူသော လောကဓံတရား ရှစ်ပါးတို့တွင် လာဘ, ယသ, ပသံသာ, သုခ ဤဣဋ္ဌလောကဓံ လေးပါးကား အဿာဒ အဘို့တည်း၊ အလာဘ, အယသ, နိန္ဒာ, ဒုက္ခ ဤအနိဋ္ဌ လောကဓံ လေးပါးကား အာဒီနဝ အဘို့တည်း။

လောကဓံအနက် ခွဲပြချက်....လာဘ, ဆိုသည်ကား အလိုရှိသော ဝတ္ထုကို အလိုရှိတိုင်း ရခြင်းတည်း၊ အလာဘ, ဆိုသည်ကား မရခြင်းတည်း၊ ယသ,ဆိုသည်ကား အခြံအရံ နှင့် ပြည့်စုံခြင်း အကျော်အစော ဂုဏ်သတင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်းတည်း၊ အယသ,ဆိုသည်ကား အခြံအရံ အကျော်အစောနှင့် မပြည့်စုံခြင်း တည်း၊ နိန္ဒာ,ဆိုသည်ကား ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ပြောဆိုမှုကို ခံရခြင်းတည်း၊ ပသံသာ,ဆိုသည်ကား အချီးအမွမ်းကို ခံခြင်းတည်း၊ သုခ, ဆိုသည် ကား ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာချမ်းသာခြင်းတည်း၊ ဒုက္ခ,ဆိုသည်ကား ကိုယ် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းတည်း။ ။(လောကဓံရှစ်ပါးသရုပ်)။

လောကတံထွာမပ္မတာ....မိုးဦး လေဦးကျသော ကဆုန်, နယုန်လ ရာသီတို့၌ လွင်တီးခေါင်မှာနေသော သူအား တထိုင်တွင်းမှာပင် အရှေ့လေ တိုက်ထဲ့ချည်, အနောက်လေ တိုက်ထဲ့ချည်, တောင်လေ တိုက်ထဲ့ချည်, မြောက်လေတိုက်ထဲ့ ချည် လေအမျိုးမျိုးတိုက်သည်ကို ခံနေရသကဲ့သို့ တောဘူမကလောက၌ နေကြရကုန်သော သတ္တဝါတို့မှာ တတိုင်တွင်းမှာပင် ထိုဣဋ္ဌ လောကဓံ, အနိဋ္ဌလောကဓံလေကောင်း လေဆိုးတို့သည် အမျိုးမျိုး တိုက်ဝှေ့တွေ့ကြုံကြမြဲဝပ္မတာဖြစ်ကုန်၏။

ထိုရှစ်ပါးတို့တွင် ဣဋ္ဌလောကဓံ လေကောင်းတို့နှင့် တွေ့ကြုံခိုက် မှာ သုခဝေဒနာ, သောမနဿ ဝေဒနာတို့ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ အနိဋ္ဌ

လောကဓံလေဆိုးတို့နှင့် တွေ့ကြုံခိုက်မှာ ဒုက္ခဝေဒနာ, ဒေါမနဿဝေဒနာတို့ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ။သုခ သောမနဿတို့မှာ ဖြစ်ပေါ်ရှိနေဆဲအခါတို့၌ အဿာဒဖြစ်ရ၏၊ ပီတိ, သောမနဿ ဖြစ်ရ၏ ဆိုလိုသည်၊ ထိုသုခ သောမနဿတို့ ချုပ်ကွယ် ပျက်ဆုံးသော အခါတို့၌ အာဒီနဝ ဖြစ်ရ၏၊ သောက,ပရိဒေဝ, ဒုက္ခ,ဒေါမနဿ, ဥပါယာသဖြစ်ရ၏ ဆိုလိုသည်၊ ဒုက္ခဝေဒနာ, ဒေါမနဿဝေဒနာတို့မှာ ဖြစ်ပေါ်ရှိနေဆဲ အခါတို့၌ အာဒီနဝ ဖြစ်ရ၏၊ သောက, ပရိဒေဝစသည်ဖြစ်ရ၏ ဆိုလိုသည်။ ထိုဒုက္ခဝေဒနာ, ဒေါမနဿဝေဒနာတို့ ချုပ်ကွယ်ပျောက်ငြိမ်းသော အခါတို့၌ အဿာဒ ဖြစ်ရ၏၊ ပီတိ, သောမနဿဖြစ်ရ၏ ဆိုလိုသည်။

လူ့ပြည် နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့၌ ရှိကြသော လူ့ချမ်းသာ, နတ်ချမ်းသာ, ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ ဟူသမျှတို့သည် တည်ရှိနေဆဲ အခါ ရှေးအဘို့၌ အဿာဒဖြစ်ရ၏၊ အဆုံး၌ကား အာဒီနဝချုပ်၏၊ ပျက်စီးရဦးမည် ကေန္တဆိုလိုသည်။ ။အပါယ်ဘုံသားတို့မှာ ရှေးအဘို့၌ သောက,ပရိဒေဝ,ဒုက္ခ, ဒေါမနဿ, ဥပါယာသ ဟူသော အာဒီနဝတည်ရှိ၏၊ အဆုံး၌အပါယ်ဘုံမှ ကျွတ်လွတ်မှုဟူသော အဿာဒ ချုပ်အပ်၏။

တနည်း....တခုတခုသော အဿာဒမှာ ရှေးအဘို့ နောက်အဘို့၌ အာဒီနဝ နှစ်ချက် နှစ်ချက် ညှပ်လျက် ရှိနေမြဲမှတာ ဖြစ်၏၊ အဘယ်သို့ ညှပ်အနည်း ဟူမူ ဗြဟ္မာ ချမ်းသာ ဟူသော အဿာဒတခုမှာ ရှေးဘဝ၌ ထိုအဿာဒကို ရလို၍ စျာန်တရားကို ပွားများအားထုတ်ရခြင်းတည်းဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခ, ရပြီးသောစျာန်တရားကို သေသည်တိုင်အောင် စောင့်ထိန်းရခြင်း တည်းဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခ ဤဒုက္ခကြီးနှစ်ပါးသည် ဗြဟ္မာချမ်းသာမှာ ရှေးအဘို့၌ ညှပ်သော အာဒီနဝကြီးတည်း၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာကို ရပြီးသောအခါ သေဆုံး ပျောက်ကွယ်ရသော ဒုက္ခသည်ကား ဗြဟ္မာချမ်းသာမှာ နောက်အဘို့၌ ညှပ်သော အာဒီနဝကြီးတည်း၊ ဗြဟ္မာဖြစ်လိုသော သူတို့ကို အာဒီနဝ ဒုက္ခကြီးနှစ်ပါးသည် သံတောင်ကြီး နှစ်လုံးနှင့်

ကြိတ်ညှပ်သကဲ့သို့ အမြဲကြိတ်ညှပ်၏၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း၏။ ။လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာတို့မှာလည်း ရှေးရှေးဘဝတို့၌ တင်ကူး၍ ပုညကြိယာဝတ္ထုကိုအားထုတ်မှုဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခသည် ရှေ့အတိုမှ ညှပ်သော အာဒီနဝတည်း၊ ရပြီးသော လူ့ဘဝ နတ်ဘဝတို့၏ အနိစ္စရောက်မှု သေဆုံးပျက်ပြားမှုသည် နောက်အတိုမှ ညှပ်သော အာဒီနဝတည်း။

ရှေ့နောက် ၂ရပ် ညှပ်၍နှိပ်စက်...လူ့ဘဝ၌ ထိုထိုပစ္စည်းဥစ္စာကို ရလို၍ ထိုထို ကုန်သွယ်မှုသယ်လုပ်မှု စသည်ကို လုပ်ဆောင်ရကြသော ဒုက္ခသည် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာမှီးသောသူ၏ ရှေ့အတို၌ ညှပ်သော အာဒီနဝဒုက္ခဘည်း၊ ထိုဒုက္ခကို ခံနိုင်၍ ရရှိလာသော ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာသုခမည်သည် အနိစ္စဓမ္မမျိုးဖြစ်ခဲ့၍ ကုန်ဆုံးမှုဒုက္ခသည် နောက်အတို၌ညှပ်သော အာဒီနဝဒုက္ခဘည်း။ ။ထမင်းစားမှုသည် အဿာဒသုခတည်း၊ ထမင်းချက်မှုဒုက္ခသည် ရှေ့အတို၌ညှပ်သော အာဒီနဝတည်း၊ ထမင်းခံတွင်း၌ သွင်း၍ ဝါးလေရာ ခွေးအန်ဖတ်ကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ဘွယ် ဖြစ်သည်မှစ၍ ကျင်ကြီးကိစ္စ၊ ကျင်ငယ်ကိစ္စ၊ နှပ် တံထွေး မျက်ချေး ချေးညှော်ကိစ္စ ထိုထမင်းဘောဇဉ်ကြောင့် ဖြစ်ပွားသော ညှောင်မှု ညာမှု ရောဂါမှု ကိစ္စစုသည် နောက်အတို၌ ညှပ်သောအာဒီနဝဒုက္ခတည်း။

သားမယားနှင့် ခံစားစံစားမှုသည် သားမယား၏ အဿာဒသုခတည်း၊ ထိုသားမယားကို မွေးမြူရန် ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဘွေအားထုတ်မှု ယိုန်းသိမ်းဆောင့်ရှောက်မှု ဒုက္ခ၊ သားမယား အိမ်ဆုရှိနေသည့်အတွက် မင်းမှုစိုးမှု ရပ်မှုရွာမှုတို့နှင့် တွေ့ကြုံရ ကြောင့်ကြစိုက်ရသော ဒုက္ခ၊ သားမယားကြောင့် နှလုံးမချမ်းသာ စိုးရိမ်ရ ကြောင့်ကြရသော ဒုက္ခ၊ မိမိစကားကို နားမထောင်သော မိမိအလိုကို မသိတတ်သော သားမယားဖြစ်၍ နှလုံးဆင်းရဲသောဒုက္ခ၊ သားမယား မကျန်းမမာရှိ၍ သေဆုံး၍ တွေ့ကြုံရသောဒုက္ခ၊ သားမယားရှိနေသည့် အတွက် ကိလေသာပွားမှု ဒုစ္စရိုက်ပွားမှု အပါယ်ငရဲသို့ကျမှု ဒုက္ခစုသည် သားမယား၏အာဒီနဝဒုက္ခစုချည်းတည်း။

* ထိုထိုကမ္ဘာ၌ဖြစ်ကြသော လူ့ခန္ဓာ နတ်ခန္ဓာ ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာ စုနှင့်တကွ ကမ္ဘာစဉ်ဆက်အားဖြင့်ရင်း, ယခုကမ္ဘာ၌ အန္တရကပ်အစဉ်အားဖြင့်ရင်း, ဤယခု အန္တရကပ်၌ မဟာသမ္မတစသော မင်းစဉ်မင်းဆက်အားဖြင့်ရင်း, အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ ပွင့်တော်မူကြ ကျွတ်လွတ်တော်မူကြသော ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာတို့၏ အစဉ်အားဖြင့်ရင်း အဿာဒ, အာဒီနဝကိုပြဆိုဦးအံ့။

အဿာဒမက်လျှင် အာဒီနဝ နှိပ်စက်ခံရမြဲ အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ဗြဟ္မာ့ပြည် နတ်ပြည် လူ့ပြည်မြင်းမိုရ်စကြာဝဠာ မဟာပထဝီမြေကြီးနှင့်တကွ ဖြစ်ပေါ်သည်ကား ကမ္ဘာ၏အဿာဒတည်း။ ။ဖြစ်ပေါ်သမျှ အလုံးစုံသည် မှုန့်မှုန့်မကျန်ပျက်ဆုံးကွယ်ပျောက်ဘည်ကား ကမ္ဘာ၏အာဒီနဝတည်း။ ။ထိုထိုကမ္ဘာ၌ ရှိကြသော လူ့ခန္ဓာ နတ်ခန္ဓာ ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာ မြင်းမိုရ်စကြာဝဠာ မဟာပထဝီမြေကြီးနှင့်တကွ ပျက်ဆုံးပျောက်ကွယ်ခဲ့သော ကမ္ဘာကြီးပေါင်း အနန္တအနမတဂ္ဂရှိခဲ့ပြီ။ ။ယခုကမ္ဘာ၌ အန္တရကပ်ပေါင်း ၆၄-ကပ်ရှိသည်တွင် လွန်ခဲ့ပြီးသော အန္တရကပ်စုသည် ထိုကပ်မှာ မြေရကောင်းကင်အပြည့်ရှိနေသော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ ခန္ဓာစုနှင့်တကွ အကုန်ပျက်ဆုံးကွယ်ပျောက်လေ၏၊ ယခုရောက်ဆဲဖြစ်သော အန္တရကပ်မှာလည်း မဟာသမ္မတမင်းကြီးမှစ၍ လေးကျွန်းသေဌ်နင်းစကြာမင်းပေါင်း အစဉ်အဆက်များစွာ ကရာဇ်မင်းပေါင်း အနန္တ ပဒေသရာဇ်မင်းပေါင်းအနန္တ ထိုထိုစကြာမင်း ကရာဇ်မင်း ပဒေသရာဇ်မင်းတို့သက်ထက်မှာ ဇမ္ဗူဒိပ်မြေနှင့် အပြည့်ရှိခဲ့ကြသော မြို့ကြီးမြို့ငယ် ရွာကြီး ရွာငယ် ထိုထိုမြို့ရွာနှင့် အပြည့်ရှိနေကြသော လူ့ခန္ဓာ အနန္တစုသည် ယခုအကျုံမျှ မရှိကြလေပြီ၊ ရှိကြဆဲအခါ အဿာဒ, ပျောက်ကွယ်မှုကား အာဒီနဝ။ ။အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ပွင့်တော်မူကြသော ဘုရားအပေါင်းလည်း အနမတဂ္ဂ, ပစ္စေကဗုဒ္ဓါပေါင်း အနမတဂ္ဂ, သာဝကပေါင်း အနမတဂ္ဂ ထိုအလုံးစုံ၌လည်း ထင်ရှားရရှိဆဲအခါ၌ အဿာဒ, ပျောက်ဆုံးမှုကား အာဒီနဝ။

တကျိုက်ရာမြတ်စွာဘုရားမှစ၍ ငါတို့သခင် အရှင်ဂေါတမဘုရား တိုင်အောင် ၂၇-ဆူတို့မှာ ကျမ်းဂန်ရှိပေ၍ နာမည်ပညတ်မျှရှိသေး၏၊ ခန္ဓာတော်တို့ကားမရှိပြီ၊ အာဒိနဝ မီးလောင်၍ ကွယ်ဆုံးကြလေပြီ။ ။တကျိုက်ရာဘုရားမှရှေး၌ ပွင့်တော်မူကြကုန်သော အသင်္ချေယျ အနန္တ အနမတဂ္ဂ ဘုရားသခင်တို့ မူကား နာမည်ပညတ်မျှ အကြွင်းအကျန်မရှိ ပျောက်ဆုံးကြလေကုန်ပြီ၊ ကမ္ဘာတွေ အနမတဂ္ဂ, ထိုထိုကမ္ဘာတို့၌ ရှိကြသောခန္ဓာတွေ အနမတဂ္ဂ, ဘုရားတွေအနမတဂ္ဂ, ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသာဝကတွေ အနမတဂ္ဂ ပျက်ဆုံးကွယ်ပျောက်၍ ကုန်ကြပုံကို မြော်မြင်ကြသဖြင့် အာဒိနဝဟူသော ဝိပတ္တိမီးသည် အဘယ်မျှလောက် ကြီးကျယ်သည်ဟု မြော်မြင်နိုင်ရာ လေသတည်း။ ။ ထိုအဿာဒ, အာဒိနဝ ၂-ပါးတို့တွင် အဿာဒသည် သတ္တဝါတို့ကို အမိဖမ်း၍ ချည်တုပ်နှောင်ဖွဲ့သမားတည်း၊ အာဒိနဝသည် သတ်ပုတ် ရိုက်နှက်နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသမားတည်း၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို သံသရာမှမလွတ်နိုင်အောင် အဿာဒတရားက ချည်တုပ်နှောင်ဖွဲ့၏၊ အာဒိနဝကနှိပ်စက်၏၊ အဿာဒကိုမက်သောကြောင့် အာဒိနဝအနှိပ်စက်ကိုငုတ်တုတ်ခံနေကြရ၏။

ဥပမာကား....သူသတ် ယောကျ်ားကြီး နှစ်ယောက်ရှိသတတ်၊ လူသတ္တဝါ အနန္တဆံ့လောက်အောင် ဝင်းခြံကြီး ၃-ခု တိုက်ကြီး ၃-လုံးတည်၍ ထိုတိုက်ကြီးတို့၏ ရှေ့ဘက်မှာ အလွန်ပျော်မွေ့ဖွယ်သော ဥယျာဉ်ပန်းမာလ် ဘုံဗိမာန်တွေ များစွာလုပ်၍ထား၏၊ အလွန်ကောင်းမွန်သော အဝတ်ကာမဂုဏ်, အစားကာမဂုဏ်, ယောကျ်ားမိန်းမကာမဂုဏ်, ပွဲလမ်းသဘင်ကာမဂုဏ်, သေရည်သေရက် သောက်ဖွယ် စားဖွယ် ကစားမြူးထူးဖွယ် ကာမဂုဏ်တို့ကို စုံလှအောင် ခင်းကျင်း၍ထား၏၊ လာလာသမျှ လူအပေါင်းတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ခံစား စံစားစေ၏၊ အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့ကိုလည်း အနှံ့ အပြား ကြော်ငြာစာလွှင့်၏၊ ထိုအဝတ်အစား စသည်တို့၏ အတွင်းမှာ မူးယစ်မေ့လျော့စေနိုင်သော အဆိပ်အခိုး အထုံတို့ကို ထည့်သွင်း၍ထား၏၊ ထိုအခိုးအထုံတို့ကိုပင် သတ္တဝါတို့သည် အလွန်

နှစ်သက်ကြကုန်၏။ ။[ဤကား တိုက်ကြီး ၃-တိုက်တို့၏ ရှေ့ဘက်၌ ရှေ့ဘေးအခြင်းအရာတည်း]။

ထိုတိုက်ကြီး ၃-တိုက်တို့၏ နောက်ဘက် နောက်ဘေး၌ကား ကြီးကျယ်လှစွာသော သတ်ခန်း ပုတ်ခန်း၊ ရိုက်ခန်း နှက်ခန်း မီးနှင့်တိုက်ခန်း မီးကျီးတွင်း၊ မစင်တွင်းတော အနန္တပြုလုပ်၍ထား၏၊ လူကို အရှင်လတ်လတ်စားသော ခွေး ကျီး လင်းတတွေအပြည့်ရှိ၏၊ လူ အနန္တဆံ့၏၊ ဘယ်မျှလောက် ဝင်လာသော်လည်း လူပြည့်သည်ဟူ၍ မရှိ။ ။[ဤကား တိုက်ကြီး ၃-ခု၏ နောက်ဘေးကြီး ၃-ခုတည်း]။

ထိုသူသတ်ယောကျ်ားကြီးနှစ်ယောက်တွင် တယောက်သော သူသတ်ယောကျ်ားကြီးသည် များလှစွာသော တပည့်လက်သားတို့နှင့် ဟက္ခ တိုက်ကြီးသုံးခု၏ ရှေ့ဘေး ရှေ့ဥပစာ၌နေ၍ မြေပေါ်ရှိ သတ္တဝါတို့ကို ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ကာမဂုဏ်တို့နှင့် ဖြားယောင်းဘွဲ့နှောင်၏၊ ထိုကာမဂုဏ်တို့ကို သုံးဆောင်ကြ၍ မေ့လျော့မူးယစ်၍ နေသူ အပေါင်းတို့ကို တရာလုံး တထောင်လုံး ယူ၍ နောက်ဘေးသို့ သွင်းလိုက်၏။ ။တယောက်သော သူသတ်ယောကျ်ား သည်ကား တပည့်တပန်းများစွာနှင့် နောက်ဘေး နောက်ဥပစာ၌နေ၍ နောက် ဘေးသို့ရောက်လာသမျှသော တရာလုံး, တထောင်လုံး, တသောင်း လုံးတို့ကိုသတ်၏၊ ခြေကိုဖြတ်၏ လက်ကိုဖြတ်၏၊ ဦးခေါင်းကိုဖြတ် ၏၊ မျက်လုံးကိုဖောက်၏၊ နား, နှာခေါင်းကိုဖြတ်၏၊ လျှာကိုဖြတ်၏၊ မီးနှင့်တိုက်၏၊ မီးကျီးတွင်းသို့ ပစ်ချ၏၊ မစင်တွင်းသို့ ပစ်ချ၏၊ ခွေး, ကျီး, လင်းတတို့ကို အရှင်လတ်လတ် စားစေ၏။ ။ကမ္ဘာ့တန်းဆာ မဟာတိုက်ကြီး သုံးခုတည်း။

ရှေ့ဘေး-နောက်ဘေး....ရှေ့ဘေးသို့ ရောက်ပြီးသော သူတို့သည် အလွန်ပျော်မွေ့ကြကုန်၏၊ တနေ့တနေ့ တသုတ်တသုတ်လျှင် တရာလုံး တထောင်လုံး တသောင်းလုံးပျောက် ကွယ်၍သွားသည်ကိုလည်း ထိုသို့နေရာဌာနမှာ ခံစားစံစားပျော်ပါး ၍ နေကြသည်ဟုဆင်ကြ၏။ ။အလွန် ဝေးလှစွာသော အရပ်ရှစ်

မျက်နှာတို့ကပင် စရိတ်ကြေးငွေများစွာအကုန်ခံ၍ လာကြရောက်ကြ၏၊ လာသမျှ ရောက်သမျှသည် တယောက်မှ မလွန်ရ နောက်ဘေးသို့ချည်း ရောက်ကြရ၏။ ။လူ့ဘုံ နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံသည် တိုက်ကြီးသုံးခု၏ရှေ့ဘေးမည်၏၊ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ ခေါ်ရသော သုခဝေဒနာစုသည် ရှေ့ဘေး၌ လုပ်သောသူသတ်ယောက်ျားကြီးမည်၏၊ ကိလေသာစုသည် အဆိပ်အခိုးအထုံစု မည်၏၊ အပါယ်လေးဘုံသည် နောက်ဘေးကြီး သုံးခုမည်၏၊ အပါယ်၌ရှိသော အာဒီနဝ ဒုက္ခသည် နောက်ဘေး၌ လုပ်သော သူသတ်ယောက်ျားကြီးမည်၏။

လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာကို ရရှိခံစား၍ နေကြသောသူတို့သည် ရှေ့ဘေး၌လာရောက်ခံစား စံစား၍ နေကြသောသူတို့မည်ကုန်၏၊ လူ့ကိလေသာ, နတ်ကိလေသာ, ဗြဟ္မာ့ကိလေသာစုသည် အဆိပ်အခိုးအထုံစုမည်၏၊ စတုမဟာရာဇ် နတ်ချမ်းသာ, တာဝတိံသာ နတ်ချမ်းသာ အစရှိသည်တို့ကို လိုလားတောင့်တ၍ ဒါနပြုသူ သီလသိတင်း ကျင့်သုံးသူ ထိုထိုကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုကြသူတို့ကား သတင်းကြားသိ၍ စရိတ်ကြေးငွေ အကုန်ခံ၍ တိုက်ကြီးသို့ လာကြသောသူတို့ မည်ကုန်၏။ ။အကြောင်းဥပမာ ဥပမေယျသိသာပြီ။

※ လူ့ဘုံမှလည်း အပါယ်သို့ ကျရောက်နိုင်သောကြောင့် လူ့ဘုံမှာလည်း အပါယ် နောက်ဘေးကြီးတခု ထားလေ နတ်ဘုံမှလည်းအပါယ်သို့ ကျရောက်နိုင်သောကြောင့် နတ်ပြည် ၆-ထပ်နတ်ဘုံမှာလည်း အပါယ်နောက်ဘေး အသီးအသီးထား၍ သိလေ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံမှလည်း အပါယ်နောက်ဘေးအသီးအသီးထား၍ သိလေ။ ။ဤသည်လည်း ဥပမာတပုံတည်း။

တနည်းကား .. တဏှာနှင့် တကွသော အဿာဒသည် အလွန်မြမြထက်သော ငါးမျှားချိတ်နှင့်တကွသော သား

တစ်ခဲတွေနှင့်တူ၏၊ အာဒီနဝသည် သားတစ်ကိုမျှ၍ အသည်းနှလုံးမှာ ငါးမျှားချိတ်စူး၍ အသီးအသီးကြိုးကြီးတန်းလန်းနှင့် ငါးမျှားတိုင် အနီးအပါးတွင် တလောက်လက်လက်နေကြသော ငါးတွေကို ကြိုးမှကိုင်ဆွဲ၍ဖမ်းယူပြီးလျှင် အတွင် သတ်သောတံငါ သူကြီးနှင့်တူ၏။ ။ဘုံသုံးပါးသည် ငါးတွေပြည့်သောအင်းကြီး သုံးအင်းနှင့်တူ၏။ ။ဘုံဗိမာန် သားမယား စည်းစိမ်ချမ်းသာစုသည် အင်းကြီးသုံးအင်းအပြင်မှာ အပြည့်စိုက်ထားသော ငါးမျှားတိုင်ကြီးတွေနှင့်တူ၏။ ။လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့သည် သားတစ်ကိုမျှကြ၍ အသည်းနှလုံးမှာ ငါးမျှားချိတ်စူးမြုပ်လျက် ကြိုးကြီးတန်းလန်းနှင့် တိုင်နားမှာ တဝဲလည်လည်နေကြသော ငါးတွေနှင့်တူကုန်၏၊ အပါယ်လေးဘုံသည် ထိုငါးတို့ကို သတ်ရာ ဖြတ်ရာ တံငါကြီးဝင်းခြံနှင့်တူ၏။ ။ဤသည်လည်း ဥပမာတနည်းတည်း။

တနည်းသော်ကား ...တဏှာကြောင့် ဝေဒနာကို ခံစားရသည်၊ ဝေဒနာကြောင့် တဏှာ တိုးပွား ရသည်၌ ဥပမာဆိုဦးအံ့။ ။တယောက်သောသူမှာ အလွန်ဆန်းကြယ်စွာသော ဝဋ်နာရောဂါစွဲကပ်သတတ်၊ ထိုသည် တကိုယ်လုံးမှာ အလွန်ယားယံသော အနာစွဲတပ်၍နေ၏၊ မိမိလက်နှင့် အယားဖျောက်သော်လည်းမငြိမ်းနိုင်၊ သူတပါးတို့ဝိုင်း၍ဖျောက်မှနေနိုင်၏၊ အယားပျောက်ငြိမ်းအောင် ပွတ်၍ သတ်၍ နေလျှင် အလွန်ကောင်းသောအရသာကြီးဖြစ်ပွား၍နေ၏၊ ပွတ်မည့်သူ သတ်မည့်သူ မရှိပြန်လျှင် အလွန်ယားယံမြဲ ယားယံပြန်၏၊ လူသူမရှိလှသျှင် ပွတ်သတ်ရန် တိုင်ရှိရာသို့ပြေးရ၏၊ တုံးရှိရာသို့ပြေးရ၏၊ နရံရှိရာသို့ပြေးရ၏၊ ။ပွတ်ပြန်သတ်ပြန်လျှင် ပွတ်ရာသတ်ရာဌာနမှာ သွေးပုပ်ပြည်ပုပ်ပွားစီးပြန်၍ ငန်းမန်းပွားစီးပြန်၏။

လူနတ်တို့၏စိတ်သန္တာန်မှာရှိနေကြသော တဏှာရာဂသည် ထိုဝဋ်နာကြီးနှင့်တူ၏၊ ထိုအနာငန်းထ၍ ယားတိုင်း ယားတိုင်း ပွတ်သတ်မည့်သူသို့ ချဉ်းကပ်ရသကဲ့သို့ တုံးနား တိုင်နား နံရံနားသို့ ချဉ်းကပ်ရ

သက္ကဲ့သို့ အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို သာယာသော ရူပတဏှာသည် သတ္တဝါ တို့၏စိတ်ကို အယားတိုက်၏၊ စိတ်သည် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် တရွရွ ယားယံ၏၊ အဆင်းသဏ္ဌာန် ရှိရာသို့ကပ်ရ၏၊ စက္ခုဒွါ အဆင်းသဏ္ဌာန် ရှိသောဝတ္ထုဖြင့် ပွတ်၍ သပ်၍ပေးသောအခါ ချမ်းသာသော အရ သာ ကောင်းသောသုခ သောမနဿ ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်၏၊ ထိုဝေဒ နာကိုသာယာခံစားသော ရူပတဏှာသာ၍ ငန်းမန်းထပြန်၏။

[သဒ္ဒတဏှာ, ဂန္ဓတဏှာ, ရသတဏှာ, ဖောဋ္ဌဗ္ဗတဏှာ, ဓမ္မတဏှာတို့၌လည်း ဤနည်းတူသိလေ]။

ဓမ္မတဏှာ....ဓမ္မတဏှာ ဆိုသည်ကား ထိုတဏှာနှင့် ခံစားပြီး နောက် ထိုတဏှာ ထိုဝေဒနာတို့ကိုပင် အမှတ်ရ၍ အမှတ်ရ၍ သာယာပြန်သော တဏှာသည်၎င်း, ထိုမှတပါးလောက ဂုဏ်ကြက်သရေကို သာယာသောတဏှာ , မိမိ၏ဒါနဂုဏ်ကို သာယာ သောတဏှာ, သီလဂုဏ်ကို သာယာသော တဏှာ, ဘာဝနာဂုဏ်ကို သာယာသောတဏှာ, ပရိယာတ်ဂုဏ်ကို သာယာတဏှာ, သဒ္ဓါကို သာယာသော တဏှာ, ပညာကိုသာယာသော တဏှာ, မိမိပြုသော ဒုစ္စရိုက်မှုကို သာယာသောတဏှာ, သုစရိုက်မှုကို သာယာသော တဏှာ စသည်သည် ဓမ္မတဏှာမည်၏။

လူ့ပြည် နတ်ပြည်တို့သည် ကာမဘုံဖြစ်၍ ကာမတဏှာ ငန်းမန်း ထကြွသဖြင့် စိတ်ယားယံတိုင်း ယားယံတိုင်း ကာမဝတ္ထုသို့ ချဉ်းကပ် ကြရကုန်၏၊ ကာမဝတ္ထု အမျိုးမျိုးတို့ကို လက်ရှိမကွာ သိမ်းပိုက်၍ ထားကြရကုန်၏၊ ကာမဝတ္ထုတို့ကိုမလွှတ်နိုင်ကြကုန်၊ မလွှတ်နိုင်ကြ ကုန်သည့်အတွက် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပွားများ၏၊ ကိလေသာ အမျိုးမျိုး ပွားများ၏၊ ဒုစ္စရိုက်အမျိုးမျိုး ပွားများ၏၊ အပါယဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပွားများ၍ နေကြကုန်၏။ တဏှာဝေဒနာ ကာမဝတ္ထု စသည် အဿာဒဘည်း၊ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး စသည်သည် အာဒီနဝတည်း။

(ဤတွင်ရွေ့ကား ဝေဒနာ၏အဿာဒ,အာဒီနဝကို ပြဆိုခန်းပြီး၏)။

* ဝေဒနာ၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အခြင်းအရာကို ပြဆိုမှုသည် အနိစ္စအချက်,အနတ္တ အချက်တို့၌ လွန်စွာကျေးဇူးပြုလတ္တံ့၊

အဿာဒ, အာဒီနဝကို ပြဆိုမှုသည် ဒုက္ခအချက်၌ လွန်စွာ ကျေးဇူးပြုလတ္တံ့။

အဿာဒ, အာဒီနဝပြီး၏။

ဥာတပရိညာအစီအရင်

ဝေဒနာငါးပါးတို့၏ ဒုက္ခသစ္စာအခြင်းအရာ

ဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခသစ္စာ အခြင်းအရာကို ပြဆိုအံ့။ ။သစ္စာဆိုသည်ကား မချကေန်မချွတ်မှန်သည်ကို ဆိုသတည်း ။ထို့ကြောင့် ဝေဒနာငါးပါးလုံးသည် ဒုက္ခကေန်မချွတ်မှန်၏ဟု ဆိုလိုသည်။ ။ဒုက္ခဝေဒနာ, ဒေါမနဿ ဝေဒနာတို့သည် ကာယိကဒုက္ခ, စေတသိက ဒုက္ခချည်းဖြစ်ကြ၍ ဒုက္ခကေန်မချွတ်မှန်၏၊ ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်၏ဟု ဆိုတန်စေ။ ။သုခဝေဒနာ, သောမနဿဝေဒနာတို့သည် အဘယ်သို့ ဒုက္ခကေန်မချွတ်မှန် ဟုတ်နိုင်ကုန်အံ့နည်း။ ။ဒုက္ခကေန်မချွတ်မှန်ခဲ့သည်ရှိသော် သုခသဒ္ဒါ, သောမနဿ သဒ္ဒါတို့နှင့် သုခဝေဒနာ, သောမနဿ ဝေဒနာဟူသော အဘိဓမ္မာဒေသနာ ဝေါဟာရသည် ပျက်ရာသည်မဟုတ်လောဟု စောဒနာရန်ရှိ၏။

အဖြေကား....အဘိဓမ္မာဝေဒနာတိက်မှထွက်သော လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ပြဟ္မာ့ချမ်းသာ ဟူ၍ ဆိုအပ်သော ကာယိကသုခ, စေတသိကသုခခေါ်သော သုခသည်ကား ခံစားခြင်း အနုဘဝနရသ အထူးအပြားကိုထောက်၍ အခိုက်အတန့် အားဖြင့် ထင်ရှားရှိသော အမှုမျိုးကိုဆိုသော သုခသာတည်း အချင်းခပ်သိမ်း ဒုက္ခငြိမ်းသည်ကိုဆိုသော သုခမဟုတ်။ ။ထိုစကားမှန်၏၊ ခံစားခြင်း အနုဘဝနရသသည် သာယာသော ခံစားခြင်းရသ, မသာယာသော ခံစားခြင်းရသ, သာယာသည်လည်းမဟုတ် မသာယာသည်လည်း မဟုတ်သော ခံစားခြင်းရသဟူ၍ သုံးပါးရှိ၏၊ ထိုသုံးပါး တို့တွင် မသာယာသော ခံစားခြင်း ရသကို ဒုက္ခဆိုသည်၊ သာယာသော

ခံစားခြင်းရသကို သုခဆိုသည်၊ သာယာသည်လည်း မဟုတ် မသာသာသည်လည်း မဟုတ်သော ခံစားခြင်း ရသကို အဒုက္ခမသုခဆိုသည်၊ ဤသို့ခံစားခြင်းသုံးမျိုးထင်ရှား ရှိသည်ဖြစ်၍ ဒုက္ခရသ, အဒုက္ခမသုခရသ နှစ်ပါးတို့မှ တမျိုးဖြစ်သောသာယာသဖြင့် ခံစားခြင်းရသကို သုခဟူ၍ဆိုသည်၊ ထိုသုခမှာအချင်းခပ်သိမ်း ဒုက္ခငြိမ်းသောကြောင့် သုခဆိုသည်မဟုတ်၊ ထိုသုခမှာ ဒုက္ခအနန္တရောလျက် ရံလျက်ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ထိုသုခသည် သစ္စာဒေသနာတော်အလို အားဖြင့် သုခ သုခမှန်စစ်မဟုတ်၊ ထိုသုခသည် ဒုက္ခသာအမှန်အစစ် ဖြစ်သတည်း။

သစ္စာဒေသနာတော်အလိုအားဖြင့်....သုခမှန် သုခစစ်ဆိုသည်ကား ခံစားခြင်း ရှိသည် မရှိသည် ပမာနမဟုတ်၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်းငြိမ်းမှုသည်သာ ပမာနဖြစ်သတည်း၊ ထိုငြိမ်းမှုဟု ဆိုအပ်သော သန္တိသဘောကိုသာ သုခမှန် သုခစစ်ဆိုလိုသတည်း၊ ဤသန္တိသုခကို ထောက်သည်ရှိသော် ယခင် ခံစားခြင်းဟု ဆိုအပ်သော ဝေဒနာတိက် သုခသည် ဒုက္ခ အနန္တနှင့် ရောလျက် ရံလျက် ရှိနေသောကြောင့် သုခမဟုတ်၊ ဒုက္ခသာ အမှန်ဖြစ်သတည်း၊ အဘယ်သို့လျှင် ထိုသုခမှာ ဒုက္ခအနန္တ ရောလျက် ရံလျက် ရှိနေသနည်းဟူမူကား -လူ့ချမ်းသာဆိုသော ထိုသုခ၌ ဇာတိဒုက္ခ, ဇရာဒုက္ခ,မရဏဒုက္ခ, သောက ပရိဒေဝဒုက္ခ, ဒေါမနဿ ဥပါယာသဒုက္ခ, ၉၆-ပါးသော အနာရောဂါဒုက္ခ, ၃၂-ပါးသော ကမ္မကရဏ ဒုက္ခ, ခပ်သိမ်းသော ဗဟိဒ္ဓ အန္တရာယ် ဒုက္ခ, ခပ်သိမ်းသော အပါယဒုက္ခ, ခပ်သိမ်းသော ကိလေသဒုက္ခတို့သည် ထိုသုခမှာ ရောလျက် ရံလုံကဲ နေကုန်၏၊ အကျဉ်းအားဖြင့် ဒုက္ခ ဒုက္ခ, သင်္ခါရဒုက္ခ, ဝိပရိဏာမဒုက္ခ သုံးပါးရောလျက် ရံလျက်ရှိနေ၏။

ထိုလူ့ချမ်းသာဟူသောသုခမှာ ဇာတိဒုက္ခ အဘယ်သို့ ရောလျက် ရံလျက်ရှိနေသနည်း ဟူမူကား-လူ့ချမ်းသာဆိုရသော ထိုသုခ သောမနဿကို ခံစားစံစားနေ၍ဆဲအခါ၌ ထိုသုခအစဉ်ကိုဖြတ်၍ ဆိုက်တိုက်ရာ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးသော ရောဂါဘေး အနာဘေးဖြစ်လို

ရာရာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဇာတိဒုက္ခ၊ သောကပရိဒေဝ စသည်ဖြစ်လိုရာရာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဇာတိဒုက္ခ၊ ညောင်းခြင်း ညာခြင်း ပူခြင်း အိုက်ခြင်း ချမ်းခြင် အေးခြင်း ဖြစ်လိုရာရာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဇာတိဒုက္ခ၊ အနိဋ္ဌလောကဓံတို့နှင့် တွေ့ဆုံ၍ ကိုယ်ဒုက္ခ်ဒုင်း, စိတ်ဒုဂ္ခင်း ဖြစ်လိုရာရာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဇာတိဒုက္ခ၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ဇာတိဒုက္ခပေါင်း အနန္တရောလျက် ရုံလျက်ရှိနေသဘည်း။

အဘယ်သို့လျှင် ဇရာဒုက္ခ, မရဏဒုက္ခတို့နှင့် ရောလျက် ရုံလျက်ရှိနေသနည်းဟူမူကား - ဤ သမ္မတ္တိအာရုံ တို့နှင့် တွေ့ဆုံ၍ ထိုသူခကိုခံစားရ၍နေစဉ် အနိဋ္ဌလောကဓံ ဆိုက်တိုက်လာ၍ ရုပ်နွမ်းခြင်း, ပျက်စီးခြင်း ခုတင်ခုတွေ့ကြုံရ၏၊ ထိုသုခ၏အဆောက်အဦဖြစ်သော ဝတ္ထုအာရုံ ကာမဂုဏ်မျိုးတို့၏ ဟောင်းခြင်း၊ နွမ်းခြင်း၊ ဆွေးမြည့်ခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်း၊ စားသောက်၍ ကုန်ခန်းခြင်း၊ သုံးဆောင်၍ ဟောင်းနွမ်းခြင်း, ကုန်ခန်းခြင်း၊ မီးဘေးသင့်၍ ရေဘေးသင့်၍ ကုန်ခန်းခြင်း အစရှိသော ဇရာမရဏ ဒုက္ခတို့သည် ရောလျက် ရုံလျက်ရှိနေကုန်၏။ ။သောကစသည် ရောပုံ ရုံပုံ သိသာပြီ၊ ၉၆-ပါးသော အနာမျိုး ရောဂါမျိုး ရောပုံ ရုံပုံလည်း သိသာပြီ၊ ၃၂-ပါးသော ကံကြမ္မာမျိုး အဘယ်သို့ ရောသနည်း ရုံသနည်းဟူမူကား မင်းဘေးသင့်၍ ခိုးသူဓားပြဘေးသင့်၍ ရန်သူဘေးသင့်၍ လက်ကိုဖြတ်ခြင်း ခြေကိုဖြတ်ခြင်း လက်ခြေကို ဖြတ်ခြင်း စသော သုံးဆယ့်နှစ်မျိုးသော ကံကြမ္မာမှုတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်းတည်း။

※ ဆင်ဘေး, ကျားဘေး, မြွေဘေး, ကင်းဘေး, ဘီလူးသံဘက်ဘေး အစရှိသော ဗဟိဒ္ဓအန္တရာယ်တို့နှင့် ရောယှက်ဆက်ဆံ၍နေပုံ သိသာပြီ။

ဒုစ္စရိုက်တွေယှက်သန်း၍...အပါယ်ဘေး ရောယှက်ဆက်ဆံ နေပုံကား ရရို၍ နေသော လူ့ချမ်းကို အကြောင်းပြု ဒုစ္စရိုက်တရား ဖြစ်ပွားရခြင်း, အသက်မွေးမှု အတွက်

နှင့် ဒုစ္စရိုက်မှုကို ပြုကျင့်ရခြင်း အစရှိသည်တည်း၊ ဒုက္ခဒုက္ခ, သင်္ခါရဒုက္ခ, ဝိပရိဏာမဒုက္ခ သုံးပါးကို နေ့ာက်ဒုက္ခလက္ခဏာရေးသို့ကျမှု ဆိုလတ္တံ့။ ။အကြွင်းသိသာပြီ။ ။ဤသို့လျှင် လူ့ချမ်းသာဟူသော သုခဝေဒနာ, သောမနဿဝေဒနာတို့မှာ ဒုက္ခအနန္တတို့ ရောယှက်ဆက်ဆံ ဝန်းရံ၍နေကုန်၏၊ ထိုကြောင့် ထိုလူ့ချမ်းသာ ဟူသော သုခသည် ဒုက္ခခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းမှုဟူသော သုခအစစ်အမှန်မဟုတ်လေရကား သစ္စာဒေသနာတော်အလိုအားဖြင့် ဒုက္ခသာ အမှန်အစစ်ဖြစ်သတည်း၊ ဒုက္ခသစ္စာသာ အမှန်အစစ် ဖြစ်သတည်း။

နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ ခေါ်သော သုခတို့မှာလည်း ထိုက်သည်အားလျော်စွာ အနိဋ္ဌလောကဓံ ဒုက္ခ, ကိလေသာဒုက္ခ, အဆုံး၌မလွဲနိုင်သော ဇရာမရဏဒုက္ခ, အပါယ်သို့ကျရောက်ရခြင်း အပါယဒုက္ခတို့နှင့် ရောယှက်ဆက်ဆံ ဝန်းရံလျက်ရှိကြကုန်သည်သာဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုကြောင့် ထိုနတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာစုတို့သည်လည်း ဒုက္ခသစ္စာသာဖြစ်ကုန်၏၊ ဒုက္ခမျိုးသာ အမှန်အစစ်ဖြစ်ကုန်၏။ ။သုခအမှန်အစစ်ဆိုသည်ကား ခံစားမှု စံစားမှု သုခဝေဒနာမျိုး မဟုတ်၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်းတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းမှု ကင်းငြိမ်းမှုသည်သာလျှင် သုခအစစ်အမှန် ဖြစ်သတည်း။

(ဝေဒနာငါးပါးတို့၏ ဒုက္ခသစ္စာအခြင်းအရာကို ပြဆိုခဲ့ပြီး၏)။

ဤတွင်ရှေ့ကား-ပရိညာသုံးပါးတို့တွင် ရှေးဦးစွာပိုင်ပိုင် သိရသော ဉာတပရိညာ အစီအရင်ကို ပြဆိုခဲ့ပြီး၏။

ဉာတပရိညာအစီအရင် အခွက်ပြီး၏။

တီရဏပရိညာသုံးပါးအစီအရင်

အနိစ္စပရိညာ

ယခုအခါ တီရဏ ပရိညာကို ပြဆိုပေအံ့။ ။ထိုတီရဏ ပရိညာသည် အနိစ္စပရိညာ, ဒုက္ခပရိညာ, အနတ္တပရိညာဟူ၍ သုံးပါးရှိ

၏၊ ။ထိုသုံးပါးတို့တွင် အနိစ္စပရိညာ ဆိုသည်ကား ဝေဒနာတို့၌ နိစ္စသညာ, နိစ္စစိတ္တ, နိစ္စဒိဋ္ဌိတို့ကို ပယ်ဖျက်မှုတည်း၊ ထိုမိစ္ဆာသညာ, စိတ္တ,ဒိဋ္ဌိ ၃-ပါးကို အကြွင်းအကျန်မရှိ ပယ်နိုင်သောအခါ အနိစ္စပရိညာ ကိစ္စပြီးစီး၏၊ ထိုမိစ္ဆာ ၃-ပါးကို ပယ်နိုင်လျှင် နိစ္စဟူ၍စွဲလမ်းသော တဏှာ,မာန,ဒိဋ္ဌိ သုံးပါးချုပ်ငြိမ်းတော့သည်၊ ထိုသုံးပါးချုပ်ငြိမ်းမှု အနိစ္စပရိညာ အပြီးတိုင်လေသတည်း။

မိစ္ဆာသုံးပါးတွင်.... နိစ္စသညာ ဆိုသည်ကား ကောင်းသည် မှ ကောင်းသည်ကို ခံစား စံစားသော ဝေဒနာမည်သည် ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှာ တသက်လုံး အမြဲပါရှိ၍နေ၏ဟု မှတ်ထင်၍ နေခြင်းသည် နိစ္စသညာမည်၏၊ ထိုအတိုင်းသိခြင်းသည် နိစ္စစိတ္တမည်၏၊ ထိုအတိုင်း ဉာဏ်အမြင်ကဲ့သို့ မြင်၍နေခြင်းသည် နိစ္စဒိဋ္ဌိမည်၏၊ ဤမိစ္ဆာသညာ, မိစ္ဆာစိတ္တ, မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ၃-ပါးကို ပယ်ဖျက်ခြင်းငှာ အနိစ္စပရိညာကို အားထုတ်ရသတည်း။ ။အနိစ္စပရိညာ ဆိုသည်ကား ဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း ထိုထိုဆိုက်တိုက်လာရာ အာရုံတို့ကို စွဲပြု၍ ခြောက်ဒွါရတို့၌ဖြစ်ပေါ်မှု ပျက်ဆုံးကွယ်ပျောက်မှုတို့ကို မျက်စိဖြင့် မြင်သကဲ့သို့ ဉာဏ်နှင့် ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌ မြင်အောင်ရှုမှုသည် အနိစ္စပရိညာမည်၏။

ရှုပုံကား.... ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်တွင် အုံတ်ကျောက် လုံတံတို့ဖြင့် ထိခိုက်၍ အနာအကျင်ဖြစ်ရာဌာန၌ ဒုက္ခဝေဒနာကို ရှေးဦးစွာကြည့်ရှုရာ၏၊ ဥပါဒ်စွန်း,ဥဒယစွန်းကို ဒိဋ္ဌမြင်အောင် ကြည့်ရှုရာ၏၊ ဘင်စွန်းဝယစွန်းတို့ ဒိဋ္ဌမြင်အောင်ကြည့်ရှုရာ၏။ ။လက်ျာခြေဖဝါးမှာ ထိခိုက်၍ အနာအကျင် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာရာ၌ ထိုနာမှု ကျင်မှုသည် ဒုက္ခဝေဒနာပင်တည်း၊ ဒုက္ခဓာတ်ပင်တည်း၊ ခြေဖဝါးခေါ်သော ရုပ်အရားစုနှင့် ထိုဝေဒနာဓာတ်ကို ဉာဏ်၌ ကွဲအောင်ခွဲ၍ ထိုဒုက္ခဝေဒနာကို ဉာဏ်နှင့် ဆုပ်ကိုင်မိအောင် ဖမ်းရမည်၊ ဉာဏ်၌ ဆုပ်ကိုင်မိသောအခါ ဓမ္မဝဝတ္ထာန ဉာဏ်ဖြစ်၏၊ ဓမ္မပရိဂ္ဂဟ ဉာဏ်

လည်းမည်၏၊ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်လည်း မည်၏၊ နာမ်တခြားရုပ်တခြား ပိုင်းခြား၍ မြင်နိုင်သောဉာဏ် ဆိုလိုသည်။

ထိုနောက်မှ ဤဝေဒနာသည် အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လေသနည်းဟု ဆင်ခြင်ရာ၏၊ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာဟူ၍ ဟောတော်မူသောကြောင့် အုတ်ကျောက် ထိခိုက်မှုဟူသော ဖဿကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သည်ဟု မြင်လေရာ၏၊ လောက၌လည်း ဘာကြောင့် နာသနည်းဟု မေးခဲ့လျှင် အုတ်ကျောက်နှင့် ခိုက်မိ၍ ထိခိုက်၍ နာသည်ဟူ၍ပင် ပြောကြလတ္တံ့။ ။ဤဝေဒနာဖြစ်ပေါ်လာရာ၌အုတ်ကျောက်ထိခိုက်မှု ဟူသော ဖဿဓမ္မသည် အကြောင်းတရားတည်း၊ ထိုဖဿကြောင့် ဤဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်၊ ထိုထိခိုက်မှုဟူသော ဖဿမရှိသေးမီ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှာ ထိုဝေဒနာရှိ၍ နေသည်မဟုတ်ဟု မြင်လေရာ၏၊ ထိုသို့မြင်သောဉာဏ်သည် ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ် မည်၏၊ သင်္ခါရဝိတရဏဉာဏ်လည်း မည်၏၊ ဓမ္မဋ္ဌိတိဉာဏ်လည်း မည်၏၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒဉာဏ်လည်း မည်၏၊ ယထာဘူတဉာဏ်လည်း မည်၏။

※ ဤသို့ထိခိုက်မှု ဖဿ ဟူသော အကြောင်းတရားနှင့်တကွ နာမှု ကျင်မှုဟူသော ဒုက္ခဝေဒနာကို ဉာဏ်၌ ဆုပ်ကိုင်မိသောအခါ၌ အနိစ္စလက္ခဏာကို ထင်လင်းအောင် ရှုရာ၏။

အနိစ္စလက္ခဏာ ...အနိစ္စလက္ခဏာ ဆိုသည်ကား နာမှု ကျင်မှု ဟူသော ဤဒုက္ခဝေဒနာသည် ပဋိသန္ဓေအခါမှစ၍ တဘဝလုံး ငါ၏ကိုယ်ထဲမှာ အမြဲပါရှိ၍နေသော နိစ္စတရားဖြစ်ငြားအံ့၊ တဘဝတွင် ပဋိသန္ဓေ အခါ၌ တခါသာ ဖြစ်ပေါ်မှုရှိရာ၏၊ ယခုမှအသစ်ဖြစ်ပေါ်မှုဟူ၍ မရှိလေရာ၊ ထိုသို့ကားမဟုတ်၊ ယခုထိခိုက်မှု ဖဿကို အစွဲပြု၍ ယခုအသစ်ဖြစ်ပေါ်သော ဥပါဒ်စွန်းကို ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌမြင်ရ၏၊ထိုသို့မြင်ရသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာအမြဲပါရှိ၍နေသော နိစ္စတရားမဟုတ်၊ ထိခိုက်မှုဟူသော ဖဿဖြစ်ပေါ်ခိုက် အခါအခါမှာမှ ထိုထိုဖဿကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်ကာဖြစ်ပေါ်ကာနေသော အနိစ္စတရားသာတည်း၊ အာဂန္တု တရားသာတည်း၊

တိမ်တိုက်ချင်း ထိခိုက်ကြမှ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သော လျှပ်ရောင်ကဲ့သို့ကာယပသာဒရုပ် ဟူသော ခြေဖဝါးရှိ အတွင်းအာယတန ရုပ်နှင့် အုတ်ကျောက်ဟူသော ပထဝီဖောဋ္ဌဗ္ဗ အပအာယတနရုပ် ထိခိုက်ကြရာ ကောင်းကင်ကျ မိုးပေါ်ကျကဲ့သို့ ယခုမှ အသစ်ဖြစ်ပေါ် လာသော တာဝကာလိက မမြဲတာတည်းဟု ထင်လင်းစွာသိမြင်ရာ၏။ ။[ဤကား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်နှင့်တကွ, ဥပါဒ်စွန်းကို အတပ်ဒိဋ္ဌ မြင်သဖြင့် သိရသော အနိစ္စအချက်တည်း]။

ပစ္စက္ခ-ဒိဋ္ဌမြင်သော်....ထိုနေရာမှာ အုတ်ကျောက် ထိခိုက်မှုဒဏ် ချက်နှင့်တကွ ဖဿဖြစ်ပေါ်မှု ပျောက်ငြိမ်း ၍သွားပြန်လျှင် နာမှုကျင်မှုဟူသော ထိုဒုက္ခဝေဒနာသည် အစဉ်အတိုင်း ချုပ်ကွယ်ပျောက်ငြိမ်း၍ သွားပြန်၏၊ အနာပျောက်ပေပြီဟု ဆိုကြကုန်၏၊ ထိုချုပ်ပျောက်မှုဟူသော ဘင်စွန်းကိုလည်း ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌမြင်အောင်ကြည့်ရာ၏၊ ဘင်စွန်းကို ပစ္စက္ခ ဒိဋ္ဌမြင်သည်ရှိသော် ချုပ်ပျောက်မှုဟူသော ဘင်ခေါ်သော မရဏသည် အနိစ္စလက္ခဏာအစစ် ဖြစ်ပေရကား အနိစ္စ လက္ခဏာကို ကောင်းစွာ မြင်လေ၏။ ။[ဤကား ဘင်စွန်းကို အတပ်ဒိဋ္ဌ မြင်ရသဖြင့် သိရသော အနိစ္စ အချက်တည်း]။

လက်ျာခြေဖဝါး၌ ဒုက္ခဝေဒနာကိုဉာဏ်နှင့်ဖော်၍
မမြဲ ဝတ္ထုနဉာဏ်ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်တို့နှင့်တကွ
အနိစ္စဝိပဿနာဉာဏ်အစီအရင်ပြီး၏။

ဒုက္ခဝေဒနာ

ခြေဖမိုးမှမျက်ရိုးဦးခေါင်းတိုင်....ဤတချက်ကို လှလှထင်နိုင်မြင်နိုင် ပါလျှင် နောက်နောက်၌လည်း ထင်နိုင်မြင်နိုင်လတ္တံ့။ ။လက်ျာခြေဖဝါး၌ထင်နိုင်မြင်နိုင်ပြီးနောက် လက်ျာခြေမိုးမှာ အုတ်ကျောက်လုံးတုံ ထိခိုက်မှု ဖဿကို ဖော်၍ ဝေဒနာမမြဲ, ပစ္စယမမြဲ, ဥဒယဗ္ဗယမမြဲတို့နှင့်တကွ ဝေဒနာ၏ အနိစ္စ

အချက်ကို ထင်မြင်အောင်ကြည့်၊ ဤနည်းတူ ခြေသလုံးမှာ, ပုဆစ်ဒူးမှာ, ပေါင်ဖျား ပေါင်လယ် ပေါင်ရင်းမှာ ဖော်၍ကြည့်၊ ထိုနောက် လက်ဝဲ ခြေဖဝါးမှာ၊ ထိုနောက် လက်ဝဲခြေဖမိုးမှာ၊ ထိုနောက် လက်ဝဲသားလုံး မြင်းခေါင်းမှာ၊ ထိုနောက် လက်ဝဲပုဆစ်ဒူးဝန်းမှာ၊ ထိုနောက် ပေါင်ဖျား ပေါင်လယ် ပေါင်ရင်းမှာကြည့်၊ ထိုနောက် တင်ပါးအပြင်မှာ၊ ထိုနောက် ခါးအပြင်မှာ၊ ထိုနောက် ကျောက်ကုန်းအပြင်တွင် ထိုထိုနေရာဌာနမှာ၊ ထိုနောက်လည်ကုပ်မှာ၊ ထိုနောက် ဦးခေါင်းတွင် ထိုထိုနေရာဌာနမှာ၊ ထိုနောက် မျက်နှာအပြင် ထိုထိုနေရာဌာနမှာ၊ ထိုနောက် လည်ပင်းမှာ၊ ထိုနောက် ရင်အပြင် ဝမ်းအပြင် ထိုထိုနေရာဌာနမှာ ဖော်၍ကြည့်။ ။ထိုနောက် ဦးခေါင်းအတွင်း ဦးနှောက်အတွင်းမှာ ပူမှု,အေးမှု,ကိုက်မှု,ခဲမှု အစရှိသော ဒုက္ခဝေဒနာစုကို ဖော်၍ကြည့်၊ ရင်တွင်း အဆုတ်တွင်း အသည်းတွင်း နှလုံးတွင်း ဝမ်းတွင်း အအူတွင်း ခါးတွင်း ပေါင်တွင်း တလျှောက်မှာ ဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ပုံကြ ကြံဖန်၍ကြည့်။

※ ထိုထိုနေရာ၌ ကြည့်သောအခါ ရုပ်တရားနှင့် မထွေးရအောင် ဒုက္ခဝေဒနာကို အသီးအခြား မိအောင်ဖမ်း၊ ဥပါဒ်စွန်းကို မိအောင်ဖမ်း၊ ဘင်စွန်းကို မိအောင်ဖမ်း။ ။တကိုယ်လုံး အတွင်းအပ အနှံ့အပြား ထုတ်ဖော်၍ ကြည့်သဖြင့် နေရာတိုင်းမှာ ဥပါဒ်စွန်း ဘင်စွန်းကို ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်သောအခါ ဒုက္ခဝေဒနာ၏ အနိစ္စအချက်သည် လက်ဝယ်တင်ထား ပတ္တမြားကဲ့သို့ ထင်ရှားစွာ ထင်မြင်၍နေလတ္တံ့။

ဒုက္ခဝေဒနာပြီး၏။

သုခဝေဒနာ

သုခဝေဒနာကိုလည်း ထိုနည်းတူ လက်ျာခြေဖဝါးမှစ၍ တကိုယ်လုံးအနှံ့အပြား ဖော်၍ရှုလေ၊ ဤသုခဝေဒနာမှာ သာ၍အနိစ္စဆင်နိုင်မှ သင့်လျော်သည်၊ ဖော်နည်းမှုကား ရှေးသုခဝေဒနာ၏ သဘာဝ

အခဏ်း, ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အခဏ်းတို့မှာ ပြဆိုခဲ့ပြီ၊ ဤလက္ခဏာရေး အရာ၌ကား ဥပါဒ်စွန်းကို အတပ်မြင်မှု, ဘင်စွန်းကို အတပ်မြင်မှုသည် လိုရင်းပဓာနတည်း။ ။ဥပါဒ်စွန်းဘင်စွန်းကို လှလှမမြင်နိုင်လျှင် နိစ္စသညာ, နိစ္စစိတ္တ, နိစ္စဒိဋ္ဌိ ဟူသော မိစ္ဆာတရား သုံးပါးမပျောက်၊ အနိစ္စဝိပဿနာ ဉာဏ်အလုပ်ကား ထိုမိစ္ဆာတရား သုံးပါးကို ပျောက်ကင်းအောင် လုပ်ရသော အလုပ်ပေတည်း၊ မိမိရှုကြည့်ပွားများအားထုတ်သော အနိစ္စဝိပဿနာဉာဏ် အချက်ကျ မကျ, နေရာကျမကျကို သိလိုသည်ရှိသော် နာသည် ကျင်သည် ပူသည်အေးသည် ညောင်းသည် ညာသည် ကိုက်သည် ခဲသည် ခံ၍ ကောင်းသည် မကောင်းသည် ချမ်းသာသည် မချမ်းသာသည်ဟု ကိုယ်မှာတွေ့ကြုံရာတို့၌ ငါနာသည်ဟု ထင်မှတ်သော မိစ္ဆာသညာ, ငါနာသည်ဟု သိသော မိစ္ဆာစိတ္တ, ငါနာသည်ဟု မြင်သော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဤမိစ္ဆာသုံးပါးတို့ နိစ္စအရိပ်အယောင် ထင်မြင်၍ နေချက်သည် မိမိသန္တာန်မှာ ပြယ်ပျောက်၏လော, မပြယ်ပျောက်၏လောဟု ဆင်ခြင်၍စမ်းလေ။ ။ မပြယ်ပျောက်လျှင် အနိစ္စ ဝိပဿနာဉာဏ်ကိစ္စ မကုန်သေး၊ ပြယ်ပျောက်လျှင် ကိစ္စကုန်ပြီမှတ်။

သုခဝေဒနာပြီး၏။

သောမနဿဝေဒနာ

မိစ္ဆာဝမ္မကွယ်ပမှု....သောမနဿဝေဒနာ၌ နှစ်သက်ဘွယ် ဝမ်းသာဘွယ်သော အဆင်းသဏ္ဍာန်မျိုးတို့ကို မျက်စိနှင့်မြင်သောအခါ ထိုအဆင်းသဏ္ဍာန်မျိုးတို့သည် မျက်စိ၌ရှင်း, စိတ်နှလုံး၌ရှင်း နှစ်ဌာနတို့၌ တပြိုင်နက် တချက်တည်း ထိခိုက်ကုန်၏၊ စိတ်နှလုံး၌ထိခိုက်မှုဟူသော ဖဿကြောင့် နှလုံးသွေးအပြင်မှာ သောမနဿ ဝေဒနာတို့သည် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏၊ နှလုံးသွေးသည် သောမနဿဒေနာ ဖြစ်ပေါ်သောအခါ အထူးပြောင်တက်ရွှန်းစိုလတ္တံ့၊ ထိုသူမျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းပြုံးရယ်ရှပ်ပေါ်၏။

ထိုတဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေသောစိတ်၏ ရှင်ခြင်းဟူသော သောမနဿဓာတ်ကို ဉာဏ်ဖြင့် လှလှဆုပ်ကိုင်မိအောင်ဖမ်း၍ ပေါ်စဟူသော ဥပါဒ်စွန်းကို လှလှမိအောင်ဖမ်း၍ရှု။ ။ထိုအာရုံဖြင့် နှလုံးဖြင့်ထိခိုက်မှု ပြယ်ပျောက်ပြန်လျှင် ထိုတဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်သော သောမနဿဝေဒနာ ဇောစုလည်း တဖြေးဖြေး ချုပ်ပျောက်သေဆုံး၍ ကုန်ပြန်၏၊ နှလုံးသွေးမွှဲခြောက်မြဲ မွှဲခြောက်ပြန်၏၊ ထိုသူမျက်နှာပကတိအတိုင်း ရှိပြန်၏၊ သောမနဿ ဇောအစဉ်တို့၏ အဆုံးဘိုင်ချုပ်မှု သေပျောက်မှုဟူသော ဘင်စွန်းကို လှလှမြင်အောင်ရှုပါ။

တထိုင်တထိုင်တွင် အခါများစွာ ထိုအာရုံကိုကြည့်မြင်၍ အခါများစွာပြုံးမှုရယ်မှုတို့ဖြင့် နှလုံးအိမ်တွင်း, နှလုံးသွေးတွင်းမှာ သောမနဿဇောတို့၏ အခါများစွာ ချုပ်ပျောက်သေဆုံးမှုတို့ကို ကြံဖန် ဖော်ထုတ် ကိန်းတွေ့လုပ်၍ရှုလေ။ ။အခါခါဖြစ်ပေါ်သော ဥပါဒ်စွန်းတွေ, အခါခါ ချုပ်ပျောက်သေဆုံးသော ဘင်စွန်းတွေ, နာမ်၏ မရဏမှုတွေကို ကွဲင်းကွင်းကွက်ကွက် လှလှထင်မြင်စေရမည်၊ ဥပါဒ်စွန်း, ဘင်စွန်းတွေကို လှလှထင်မြင်နိုင်မှ နိစ္စသညာ, နိစ္စစိတ္တ, နိစ္စဒိဋ္ဌိ ဟူသော မိစ္ဆာဓမ္မသုံးပါး ပျောက်ကွယ်မည်၊ မိမိစိတ်မှာ ထိုမိစ္ဆာဓမ္မသုံးပါး လှလှပျောက်ကွယ်မှ အနိစ္စဘာဝနာ ကိစ္စကုန်မည်။

❋ နှစ်သက်ဘွယ် ဝမ်းမြောက်ဘွယ်သော အသံစကားတို့ကိုကြား၍ ဝမ်းမြောက်ရာ ဝမ်းသာရာ စိတ်ရွှင်ရာတို့ဖြင့်ရှင်း, စိတ်ရွှင်ဘွယ်သော အနံ့ကိုနံ၍ စိတ်ရွှင်ရာတို့ဖြင့်ရှင်း, မိမိနှစ်ခြိုက်သော အရသာကို စားသုံးရ၍ စိတ်ရွှင်ရာတို့ဖြင့်ရှင်း, ကိုယ်အင်္ဂါတွင် အကောင်းတွေ့ရ၍ စိတ်ရွှင်ရာတို့ဖြင့်ရှင်း, မိမိအလိုရှိရာအာရုံ ဝတ္ထု အမှုအရေးတို့ကို ကြံဖန်တွေးတော၍ စိတ်ရွှင်ရာတို့ဖြင့်ရှင်း ဤနည်းတူသိလေ။

ဋ္ဌသောမနဿဝေဒနာပြီး၏။

ဒေါမနဿဝေဒနာ

စိတ်နှလုံးမသာယာဘွယ်သော အာရုံကို မြင်၍ စိတ်နှလုံးမသာခြင်း မျက်နှာမသာခြင်း ဖြစ်ကြရာတို့၌လည်း နှလုံးသွေး အပြင်မှာ မည်းညစ်စွာသော ဒေါမနဿဝေဒနာ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်မှု ထိုအာရုံ ပြယ်ပျောက်ပြန်လျှင် ထိုဇောတွေ့ သေပျောက် ချုပ်ဆုံးမှုတို့မှာလည်း သောမနဿဝေဒနာ၌ ပြဆိုခဲ့တိုင်းသိလေ။

ဒေါမနဿဝေဒနာပြီး၏။

ဥပေက္ခာဝေဒနာ

အမိဖမ်း.... ဥပေက္ခာ ဝေဒနာ၌ကား – သောမနဿ, ဒေါမနဿ ဝေဒနာတို့၌ကဲ့သို့ ဖဿအမှုလည်း မထင်ရှား၊ ဝေဒနာ အမှုလည်း မထင်ရှား၊ အာရုံကို မြင်လိုက် ကြားလိုက် သိလိုက်သော စိတ်ဝိညာဏ်မှုကား ထင်ရှားသည်သာများ၏။ ။ထိုကြောင့် ခြောက်ဒွါရတို့၌ မြင်မှုန်းသိရာ, နံမှုန်းသိရာ, အရသာမှုန်းသိရာ, ကိုယ်အင်္ဂါတွင် ထိပါးမှုန်းသိရာ, စိတ်ထဲတွင် ထင်မှုန်း ထိမှုန်း သိရာတို့၌ ထိုထိုအာရုံနှင့် ထိုထိုစိတ်ကို အမိဖမ်း၍ ထိုစိတ်၌ယှဉ်သော ဥပေက္ခာ ဝေဒနာ၏ ဥပါဒ်စွန်း ဘင်စွန်းကို မြင်အောင်ရှုလေ။

※ ဝေဒနာငါးပါးတွင် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ တပါး ဖြစ်ပေါ်လျှင် တပါးချုပ်ကွယ်မြဲ ဓမ္မတာတည်း၊ ဝေဒနာ နှစ်ပါးပြိုင်၍ ဖြစ်သည်မရှိ၊ ထိုကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဥပေက္ခာမှတပါးသော ဝေဒနာစုံ ဖြစ်ပေါ်သော အခါတို့၌ ဥပေက္ခာဝေဒနာ ချုပ်ပျောက်သေဆုံးမှု အနိစ္စအချက်ကို အနုမာနအားဖြင့် ပစ္စက္ခ ဒိဋ္ဌကဲ့သို့ထင်မြင်အောင်ရှုလေ။

ဥပေက္ခာဝေဒနာပြီး၏။

အနိစ္စလက္ခဏာ ထင်မြင်နိုင်ရန်လိုလှပုံ

ဤဝေဒနာငါးပါးတို့၏ အနိစ္စလက္ခဏာကို ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်အောင် နှစ်ရှည်လများ စွဲမြဲ၍ရှုရာ၏၊ အနိစ္စအချက်ကိုကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်နိုင်သည်ရှိသော် ဒုက္ခကိုလည်း ထင်မြင်နိုင်တော့သည်၊ အနတ္တကိုလည်း ထင်မြင် နိုင်တော့သည်၊ အနိစ္စကို ကောင်းကောင်းကြီး မထင်မြင်နိုင်လျှင် ဒုက္ခကိုလည်း ကောင်းကောင်း မထင်နိုင်၊ အနတ္တကိုလည်း ကောင်းကောင်းမထင်နိုင်။

ရှေ့ပြေးအတိတ် - မြင်နိမိတ်....အဘယ်သို့လျှင် အနိစ္စကို ထင်မြင် နိုင်သည်ရှိသော် ဒုက္ခကိုလည်း ထင်မြင် နိုင်လေသနည်း ဟူမူကား .... လောက၌ သစ်ပင်ကိုတက်သော သူသည် ကျိုးမည့်သစ်ကိုင်းကိုမြင်လျှင် ကျ၍သေမည့်ဒုက္ခကို အပြီးမြင်လေသကဲ့သို့ရှင်း, ကြိမ်နွယ်ကြိုးလွန်တို့ဖြင့် ချည်တုပ်၍ ထားသော ကျောင်းအိမ် ထုပ် လျှောက် နံရံစသည်ကို တက်သောသူသည် ဆွဲမိနင်းမိလျှင် ပြုတ်မည် ပြတ်မည်ကို မြင်လျှင် ကျ၍သေမည် ကျိုးမည် အနာအကျင် ဒုက္ခဖြစ်မည်ကို အပြီး မြင်လေ သကဲ့သို့ရှင်း၊ လှည်း, လှေ, သင်္ဘောကို စီး၍ သွားရာ၌ လှည်းပျက်မည့်, လှေပျက်မည်, သင်္ဘောပျက်မည်ကိုမြင်လျှင် ဒုက္ခကြီးတွေ့မည်ကို အပြီး မြင်လေသကဲ့သို့ရှင်း ထိုအတူ လူ့ချမ်းသာဆိုရသော သုခဝေဒနာ, သောမနဿဝေဒနာ, ဥပေက္ခာဝေဒနာတို့၏ ခဏခြင်း ပျက်ဆုံးနိုင်သော အနိစ္စအချက်ကို ကောင်းကောင်းကြီးမြင်လျှင် အပါယ်ကျမှု ဒုက္ခ ခဏခြင်း စပ်၍နေသော ထိုဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခအချက်ကို အပြီးမြင်လေရာ၏၊ လူ့ပြည်မှ အပါယ်သို့ကျရောက်ကြမျှသည် ထိုလူ့ချမ်းသာဆိုရသော ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စ ဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် ကျရောက်မှု ကေန်မှန်၏။

ထန်းတက်သမား, ပမာထားသော်....ထန်းတောကြီး၌ ထန်းတက်သောထန်းသမားယောကျ်ားသည် ညဥ့်အခါ၌ ထန်းရေကိုခိုး၍ချသော သူတို့ကို ကျ၍ သေစေခြင်း

၎င်ါ ထန်းပင်ပေါ်၌ ဆွဲမိ ကိုင်မိ နှင်းမိလျှင်ပြုတ်အောင် ပြုတ်အောင် ပြုလုပ်၍ထားလေ၏၊ ညဉ့်အခါ၌ တက်သောသူသည် ဆွဲမိ ကိုင်မိ နှင်းမိလေ၍ ပြုတ်ပြုတ်၍ကျ၍သေဆုံးလေ၏။ ။ဤဥပမာ၌ လူ့ဘုံနှင့်ထန်းဘောကြီးတူ၏၊ လူ့ကာမဂုဏ်နှင့် ထန်းရေအိုးစုတူ၏၊ ပြုတ်၍ပြုတ်၍ကျလေအောင် ပြုလုပ်၍ထားသော ဝတ္ထုစုနှင့် လူ့ချမ်းသာခေါ်သော ဝေဒနာစုံတူ၏၊ ထန်းပင်မှကျ၍ တွေ့ကြုံရသော ဒုက္ခနှင့် လူ့ပြည်မှအပါယ်သို့ကျ၍ တွေ့ကြုံရသော ဒုက္ခစုတူ၏။ ။အဝိဇ္ဇာတရားသည် ထန်းသမားနှင့်တူ၏၊ ထိုကြောင့် အဝိဇ္ဇာထန်းသမားသည် သတ္တဝါတို့ကို အပါယ်ဒုက္ခသို့ကျလေအောင် လူ့ချမ်းသာဟူသော အနိစ္စဝေဒနာနှင့် ထောင်လေ၏၊ နတ်ချမ်းသာ ဟူသော အနိစ္စဝေဒနာနှင့်ထောင်မှု၊ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာဟူသော အနိစ္စဝေဒနာနှင့် ထောင်မှုတို့၌လည်း ထိုနည်းတူ သိလေ။

လောက၌ နှင်းမိ တက်မိ ထိမိ ကိုင်မိ ဆွဲမိလျှင် ပြုတ်၍ပြုတ်၍ကျ၍ သေလေအောင် ထောင်ကြသော အမှုစုံကို ဥပမာပြု၍ အနိစ္စမှု၏ ဒုက္ခအချက်ကိုထင်မြင်လေ။ ။ဥပမာတို့ဖြင့် လူ့ချမ်းသာ, နတ်ချမ်းသာ, ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာကိုရ၍ နေကြကုန်သော လူနတ်ဗြဟ္မာတို့အား ပဋိသန္ဓေစိတ်၏ ဘင်ခဏမှစ၍ သုခ, သောမနဿ, ဥပေက္ခာဝေဒနာတို့၏ ဘင်ခဏတိုင်းဘင်ခဏတိုင်း အပါယ်ကျပေါက် အပါယ်တံခါး ဟင်းခနဲဟင်းခနဲ ပွင့်၍ ပွင့်၍အမြဲပါရှိ၍နေသည်ကို အပါယ်သို့ အဆက်ဦးခေါင်း ညိတ်ခနဲညိတ်ခနဲ တိမ်းစောင်းမှု အမြဲပါရှိ၍နေသည်ကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်ရာ၏၊ အဘယ်ကြောင့် နည်းဟူမူ-လူ့ချမ်းသာ, နတ်ချမ်းသာ, ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ ဆိုရသော ထိုဝေဒနာတို့၏ အလိုသော် ထိုဘင်ခဏတို့မှာပင် စုတေခွင့်ဆိုက်သည် ချည်းသာတည်း၊ တပါးသော အာယုသင်္ခါရဓမ္မစု ကြွယ်လျက် ရှိသေးသောကြောင့် သာလျှင် မစုံတေဘဲ သောင်တက်၍ တက်၍ နလံထူ၍ ထူ၍ လာနိုင်ပြန်လေသတည်း၊ ထိုကြောင့် ထိုဝေဒနာတို့၏ အလိုသော် တထိုင်ထွင်းမှာပင် အပါယ်ကျပေါက် အပါယ်တံခါး အကြိမ်တရာ တထောင်မက ဟင်းခနဲဟင်းခနဲ မစဲပွင့်၍ နေသည်ကို သိအပ်၏။

ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လည်း....လူ့ချမ်းသာ, နတ်ချမ်းသာ, ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ ခေါ်သော ထိုဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စ

အချက်လျှင်မြန်လှသည့်အတွက်ကြောင့် အသက်မွေးမှုဒုက္ခ အကြီးအကျယ်ကြပ်တည်းကျဉ်းကြပ်၍နေကြ၏၊ အသက်မွေးမှုဆိုသည်ကား အသက်ဟောင်းစု အချုပ်အချုပ်တွင် မချုပ်မီ တင်ကူး၍ အသက်အသစ် အယဉ်ဆက်မှုပေတည်း၊ အသက်ဟောင်းအချုပ်တွင် ဘဝပြောင်းမြဲ မမှတ်တည်း၊ အသက်ဟောင်းမည်သည် တထိုင်တွင်းမှာ အခါတထောင်မကချုပ်၏၊ အသက်ဟောင်းအချုပ်အချုပ်တွင် အစာအာဟာရဟူသော အာယုသင်္ခါရမမှ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှာ အခံ ရှိ၍ ရှိ၍နေခဲ့ပါလျှင် အသက် အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်ကာ ဖြစ်ပေါ်ကာ အသက်အယဉ် ဆက်၍လာ၏၊ ထိုသို့အသက်အယဉ် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်ပေါ်၍နေလေအောင် အာယုသင်္ခါရဝတ္ထုကို မပြတ်တင်ကူး၍ တင်ကူး၍ ကိုယ်ခန္ဓာတွင်း၌ သွင်းမှုမျိုးမှုကို အသက်မွေးမှုဆိုသတည်း။

အနိစ္စမမှ-လျှင်မြန်လှ....အသက်သစ်က ဖြစ်ပွားအောင် ကျေးဇူးပြုတတ်သောကြောင့် အာယုသင်္ခါရမမှဟု ဆိုအပ်သော ထိုအစာထမင်းသည် ဝမ်းတွင်းသို့ မျိုပြီးသောနောက် မိမိလည်းအနိစ္စမမှဖြစ်၍ ဝမ်းတွင်းမှာ မကြာမီကုန်ဆုံးချုပ်ပျောက်လေ၏၊ တနပ်စာ ထမင်းမှဖြစ်ပွားသော အသက်အယဉ်သည် ထိုတနပ်စာထမင်းကုန်ဆုံးလျှင် ကုန်ဆုံးသေပျောက်မြဲ မမှတ်ပေတည်း၊ ထိုကြောင့် တနေ့တနေ့တွင် နေ့စဉ်အတိုင်း အသက်ဟောင်းအသက်သစ်ပြောင်းလဲမှု အမြဲဖြစ်၍နေ၏၊ အာဟာရအတွက်နှင့် နေ့စဉ်အတိုင်း သေကိန်းသေပေါက် ဆိုက်ရောက်၏၊ အပါယ်ကျ ဒုက္ခပေါက် နေ့တိုင်း ဆိုက်ရောက်၏၊ အပါယ်တံခါး နေ့တိုင်း ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ပွင့်လျက်နေ၏၊ လောက၌ အသက်မွေးမှု ကြီးကျယ်ပုံ ကြပ်တည်းပုံကို မြင်ပါလျှင် ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စမှု, ဒုက္ခမှု အလွန်ကြပ်တည်းသည်ကိုမြင်လတ္တံ့။

[ဤကား လူ့ချမ်းသာဟု ဆိုအပ်သော အနိစ္စဝေဒနာတို့၏ မိမိကိုယ်ခန္ဓာဖြင့်၍နေသည့် အတွက်ကြောင့် အသက်မွေး

မှု ဒုက္ခနှင့် သတ္တဝါအများ ပင်ပန်း၍နေကြပုံကို ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌတွေ့ မြင်ရသဖြင့် လူ့ချမ်းသာခေါ်ကြသော သုခ, သောမနဿ, ဥပေက္ခာဝေဒနာစုသည် လူ့ချမ်းသာမဟုတ်၊ လူ့ဒုက္ခ လူ့ဆင်းရဲ လူ့ရေမီးစုံသာ အမှန်ဖြစ်သည်ကို ပြဆိုချက်တည်း]။

ဝိပရိဏာမ-ဓမ္မမျိုးစင်စစ်....ထိုမှတပါး လူ့ချမ်းသာခေါ်ကြသော ထိုဝေဒနာစုသည် အနိစ္စဓမ္မမျိုး ဝိပရိဏာမဓမ္မမျိုး စင်စစ်ဖြစ်၍ တထိုင်းတွင်းမှာပင် ဆိုက်တိုက်လာသော ထိုထိုအကြောင်းအားလျော်စွာ သုခဒုက္ခ အခါတရာ တထောင်မက ပြောင်းလဲနိုင်၏၊ အပြီးတိုင် သေဆုံးလောက်အောင် အကြောင်းအခွင့်ဆိုက်တိုက်လာလျှင် ခဏခြင်း ခန္ဓာကိုယ်ပါ သေဆုံးနိုင်၏၊ ထိုကြောင့် မိမိကိုယ်ခန္ဓာမှာ လူ့ချမ်းသာခေါ်ကြသော သုခဝေဒနာ ချုပ်ပျောက်သေဆုံး၍သွားမည်ကို ကြောက်လန့်စိုးရိမ်မှု မခံသာသော ဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်၍လာမည်ကို ကြောက်လန့်စိုးရိမ်မှု, အဇ္ဈတ္တသား ဗဟိဒ္ဓသားတို့နှင့် တွေ့ကြုံရမည်ကို ကြောက်လန့် စိုးရိမ်မှုတို့သည် ဤသတ္တဝါတို့မှာ အမြဲရှိ၍နေကြရကုန်၏၊ မကြာမကြာလည်း တွေ့ကြုံကြရကုန်၏၊ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည်လည်း ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စလက္ခဏာမှထွက်သော ဒုက္ခစုသည် အလွန်များလေသေး၏။ ။အနမတဂ္ဂ ဘဝသံသရာနှင့် စကြဝဠာအနန္တ သတ္တဝါအနန္တ အနှံ့အပြား မြင်အောင် ကြည့်လေ။

[ဤတွင်ရွေ့ကား ဝေဒနာတို့၏အနိစ္စအချက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး မြင်နိုင်ပါလျှင် ဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခအချက်ကိုလည်း မြင်နိုင်ရာ၌ အမြွက်မျှပြချက်တည်း]။

အနတ္တအချက်-မြင်နိုင်လျက်ကို....ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စ အချက်ကို ကောင်းကောင်းမြင်သည်ရှိသော် အနတ္တကိုလည်း မြင်နိုင်တော့သည် ဟူရာ၌ မြင်နိုင်ပုံကား ပုဂ္ဂိုလ်, သတ္တဝါ, ငါ, သူတပါး, ယောကျ်ား, မိန်းမ ဟူသည် တဘဝမှာ တယောက်သာတည်း၊ တဘဝအဖြစ်လည်း တခါဖြစ်သည်၊ အသေ

လည်း တခါသေသည်၊ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေစဉ်အခါ၌ တခါသာဖြစ်သည်၊ပဋိသန္ဓေ နေပြီးနောက် ထိုဘဝတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ် အသစ်အသစ် အခါခါဖြစ်သည်ဟူ၍ စွဲလမ်းမှုမရှိ၊ အသေလည်း ဘဝအသစ်ပြောင်းရွှေ့ရန် စုတိကမ္မဇရုပ် ချုပ်သောအခါ၌ တခါသာသေရသည်၊ စုတိကမ္မဇရုပ်မချုပ်မီ ထိုဘဝ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အခါခါ သေသည်ဟူ၍ စွဲလမ်းမှုမရှိ။ ။ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အထည်ခံ အမာခံ အနှစ်သာရကို အတ္တဟူ၍ စွဲလမ်းသည်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် တဘဝ်ဟှ်င် တခါဖြစ် တခါသေသာရှိသကဲ့သို့ ထိုအတ္တသည်း တဘဝတွင် တခါဖြစ် တခါသေသာရှိသည်ဟု စွဲလမ်းသည်၊ ဤတခါဖြစ် တခါသေရှိ၏ဟု စွဲလမ်းမှုကား ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိမျိုးတည်း။

သဿတဒိဋ္ဌိမျိုးကား-အတ္တဟူ၍ အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ အစဉ်ထာဝရမြဲ၏၊ ထိုထိုဘဝတို့၌ ကိုယ်ခန္ဓာသည်သာ အသစ် အသစ် ဖြစ်သည်ဟူ၍ရှိသည်၊ တဘာဝတွင် တခါတခါသေသည် ဟူ၍ ရှိသည်၊ အတ္တမူကား အသစ် အသစ် ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း မရှိ၊ သေသည်ဟူ၍လည်းမရှိ၊ ကိုယ်ခန္ဓာသေပျောက်ပျက်ဆုံးလျှင် တဘုံတဘဝ ပြောင်း၍ ကံချရာကားရာ ကိုယ်ခန္ဓာ အသစ်နှင့်နေပြန်သည်ဟူ၍ စွဲလမ်း၏။

အသက်ဇီဝ ဆိုသည်ကား-ထိုအတ္တ၏အမာခံ အထည်ဟု စွဲလမ်း၏၊ တဘဝလျှင် တသက်, တဘဝလျှင် တသက်ဟု ယူသည်ကား ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိတည်း၊ ပဋိသန္ဓေအခါ၌တကြိမ် အသစ်ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် မသေမီအကြား၌ ထိုအသက် ပျက်သည် ချုပ်သည် သေသည်ဟူ၍မရှိပြီ၊ စုတိကမ္မဇရုပ် ချုပ်မှုပင်ထိုအသက်ပျက်မှု ချုပ်မှု သေမှု ရှိတော့သည်ဟု ယူသည်ကား ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိတည်း။ ။အတ္တသည်အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ အစဉ်ထာဝရမြဲသကဲ့သို့ ဇီဝလည်း အစဉ်ထာဝရမြဲ၏၊ ကိုယ်ခန္ဓာတခု ပျက်စီးပြန်လျှင် ထိုကိုယ်ခန္ဓာမှထွက်သွားလေ၍ ကိုယ်ခန္ဓာအသစ်နှင့်နေပြန်၏ဟူ၍ ယူသည်ကား သဿတဒိဋ္ဌိတည်း။ ။ လောကဝေါဟာရမှာ အသက်ဘမ်းဟူ၍ လူတို့၌ရှင်း, နတ်တို့၌ရှင်း, ဗြဟ္မာတို့၌ရှင်းရှိ၏၊ ထိုဘမ်းစုသည် တဘာဝဘာဘာနှင့် တခုဘခုသော

ဇီဝ၏ အပိုင်းအခြားတည်းဟု ထင်မှတ်၏။ ။သင်သည် အသက်မည်မျှ ရှိပြီနည်းဟု မေးကြရာ ငါးနှစ်ရှိပြီ, ဆယ်နှစ်ရှိပြီ စသည်ဖြင့် ပြောရိုး ဆိုရိုးရှိရာ၌ အသက်ဇီဝသည် ထာဝရအမြဲတည်၍ နေသည်ကား ငါးနှစ်ရှိပြီ ဆယ်နှစ်ရှိပြီဟု စွဲလမ်းခြင်းနှင့်တကွ ပြောဆိုကြသော မိစ္ဆာစကားမျိုးပင်တည်း။

မဇ္ဈိမသမုပ္ပန္န တရားမျိုးဖြစ်ခဲ့၍ ထိုထိုအာရုံတို့ ထိခိုက် ဆိုက်တိုက်မှုကို အစွဲပြု၍ တထိုင်တွင်းမှာပင် ဝေဒနာတို့၏ အခါခါ အသစ်အသစ်ဖြစ်ပေါ်မှု, အခါခါချုပ်ပျောက်သေဆုံးမှု ဟူသော အနိစ္စလက္ခဏာကို ကောင်းစွာ မြင်သောအခါ၌ ပုဂ္ဂိုလ်, သတ္တဝါ, အတ္တ, ဇီဝတို့ကား တလမ်း, ဝေဒနာကား တလမ်းနေကြမှု ထင်ရှားပေ၏၊ ဝေဒနာသည် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်, ဝေဒနာသည် သတ္တဝါမဟုတ်, ဝေဒနာသည် ငါမဟုတ်, ဝေဒနာသည် သူမဟုတ်, ဝေဒနာသည် မိန်းမမဟုတ်, ယောကျ်ားမဟုတ်, ဝေဒနာသည် အတ္တလည်းမဟုတ်, ဇီဝလည်းမဟုတ်, ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အတ္တဇီဝ မည်သည် တထိုင်တွင်းမှာပင် အခါခါ အသစ် အသစ် ဖြစ်သည်, အခါခါသေဆုံးသည် ဟူ၍ မရှိ၊ ဝေဒနာသည်ကား တထိုင်တွင်းမှာပင် အခါခါ အသစ်အသစ်ဖြစ်ပေါ်သည်, အခါခါ သေဆုံးသည်ဟူ၍ အထင် အရှား သိမြင်နိုင်၏၊ ဝေဒနာတို့၌ စွဲလမ်းသော နိစ္စသညာ, အတ္တသညာ ကွယ်ပျောက်၏။

[ဤကား ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စအချက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်နိုင်ပါလျှင် ဝေဒနာတို့၏ အနတ္တအချက်ကိုလည်း ထင်နိုင်တော့သည် မြင်နိုင်တော့သည် ဟူသော စကား၏ ယုတ္တိကို ပြဆိုချက်တည်း]။

ထို့ကြောင့် လက္ခဏာရေးသုံးပါးတို့တွင် ဤအနိစ္စ လက္ခဏာသည် ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်နိုင်အောင် လိုလှ၏။

အနိစ္စလက္ခဏာထင်မြင်နိုင်ရန်လိုအပ်လှကြောင်းပြဆိုချက်ပြီး၏။

အနိစ္စပရိညာအစီအရင်ပြီး၏။

ဒုက္ခပရိညာ

ပုညကြိယာသခ်ါရဒုက္ခနှိပ်စက်ပုံ

ဒုက္ခပရိညာ အစီအရင်ကို ပြဆိုပေအံ့။ ။ဝေဒနာ ငါးပါးတို့တွင် ဒုက္ခဝေဒနာ, ဒေါမနဿဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခအဖြစ်သည်ကား အလွန် ထင်ရှား၏၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ထို ဒုက္ခဝေဒနာနှစ်ပါး ဖြစ်ပေါ်၍ လာမည်ကို အလွန် ကြောက်လန့်ကြ ၏၊ တိရစ္ဆာန် သတ္တဝါတို့ပင်လျှင် ထိုဒုက္ခနှစ်ပါးတို့နှင့် တွေ့ကြုံရမည် ကို ကြောက်လန့်ကြကုန်၏၊ အလွန်အေးမှုနှင့် တွေ့မည်ကို ကြောက် လန့်ကြကုန်၏၊ အလွန်ပူမှုနှင့် တွေ့မည်ကို ကြောက်လန့်ကြကုန်၏၊ ရန်သူတပါးနှင့် တွေ့မည်ကို ကြောက်လန့်ကြကုန်၏၊ လက်နက်လှေး မြှား တုတ် ဓား လှံတံ သစ်ချွန် သန အုတ်ကျောက် စသည် တို့နှင့် ထိခိုက်မည်ကို ကြောက်လန့်ကြကုန်၏။

❋ အပါယ်ဘေး, ငရဲဘေး, ပြိတ္တာဘေး, အသုရကာယ် ဘေးဆိုသည်လည်း ထိုဒုက္ခနှစ်ပါးကိုဆိုသတည်း။

ထိုဝေဒနာနှစ်ပါးကို အလွန်မြမြ ထက်လှစွာသော ငြောင့်တွေ့ အခနှ မြှားတွေ့အနေ ထင်မြင်အောင် ရှုရမည်ဟု ဟောတော်မူ၏၊ အလွန်ထက်သော သနသစ်ချွန်ငြောင့်မျိုး အဆိပ်စင်းသွားတပ်သော မြှားမျိုးတို့မည်သည် ကိုယ်အင်္ဂါ၌ စူးဝင်သောအခါ အလွန် ကြပ် တည်းစွာကျင်နာ၏၊ နုတ်၍ ပယ်ရှား၍ ပစ်ခြင်းငှာ အလွန်ခဲယဉ်း၏၊ ထိုအတူ ကိုယ်အင်္ဂါအတွင်းမှာ အဇ္ဈတ္တဘေး ဗဟိဒ္ဓဘေး ထိပါးမှုနှင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော နာမှု ကျင်မှု ကိုက်မှု ခဲမှု ပူလောင်မှု အစရှိသော ကာယိကဒုက္ခဝေဒနာ, သားသမီး သေဆုံးခြင်း စသည် တို့ကြောင့် စိတ်နှလုံးတွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒေါမနဿဝေဒနာ အလွန် ကြောက်မက်ဘွယ်သော ဒုက္ခတို့သည် ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်ကုန်၏၊ နုတ်ခြင်း ပယ်ခြင်းငှာ အလွန်ခဲယဉ်းကုန်၏၊ ကိုယ်သန္တာန် စိတ် သန္တာန်မှာ ဒိဋ္ဌမြင်အောင် ထုပ်ဖော်လုပ်ကြံ၍ရှုလေ။

လူ့ချမ်းသာ, နတ်ချမ်းသာ, ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာဟူ၍ ဆိုရသော သုခဝေဒနာ, သောမနဿဝေဒနာ, ဥပေက္ခာဝေဒနာဟူသော သုံးပါးသော ဝေဒနာတို့တွင် သုခဝေဒနာ, သောမနဿဝေဒနာ နှစ်ပါးတို့၌ ဒုက္ခလက္ခဏာဆိုသည်ကား သင်္ခါရဒုက္ခ, ဝိပရိဏာမဒုက္ခ နှစ်ပါးတည်း၊ ထိုကြောင့် သုခဝေဒနာမှာ သင်္ခါရဒုက္ခသဘော, ဝိပရိဏာမဒုက္ခသဘောကို ထင်မြင်အောင်ရှုရမည်၊ သောမနဿ ဝေဒနာမှာလည်း သင်္ခါရဒုက္ခသဘော, ဝိပရိဏာမဒုက္ခသဘောကို ထင်မြင်အောင် ရှုရမည်။

သင်္ခါရဒုက္ခ .... သင်္ခါရဒုက္ခသဘော ဆိုသည်ကား ကူလီလုပ်မှ ရနိုင်သော ငွေဒင်္ဂါးသည် ထိုငွေဒင်္ဂါးကို အလိုရှိကြသောသူတို့ကို ကူလီလုပ်မှု ဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း၏၊ ထိုကြောင့် ထိုငွေဒင်္ဂါးသည် သင်္ခါရ ဒုက္ခသဘော ရှိ၏၊ ကြောက်လန့်ဘွယ်ဖြစ်၏၊ အကြင်မျှလောက်သော နှစ်ကာလပတ်လုံး ထိုငွေဒင်္ဂါးကိုတွယ်တာသော တဏှာသည် ထိုသူတို့အားရှိ၏၊ ထိုမျှလောက်သော နှစ်ကာလပတ်လုံး ထိုသူတို့ကို ငွေဒင်္ဂါးသည် ကူလီဘဝက မလွတ်ရအောင်ပြု၍ ကူလီအလုပ် ဟူသော သင်္ခါရ ဒုက္ခဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း၏၊ အလွန် ကြောက်မက်ဘွယ် ကောင်းလှသော ဒုက္ခ ငွေဒင်္ဂါး စင်စစ်တည်း။ ။လှေထိုးမှ ရနိုင်သော ငွေဒင်္ဂါးသည် မိမိကို သဒ္ဒါယာသော သူတို့ကို လှေထိုးမှု ဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်၏၊ ကြောက်မက်ဘွယ်သော ငွေဒင်္ဂါးသာတည်း။ ။ လွှတိုက်မှ ရနိုင်သော ငွေဒင်္ဂါးသည်, သစ်ခုတ်မှ ရနိုင်သော ငွေဒင်္ဂါးသည် အစရှိသည်ဖြင့်ဆိုလေ။

ဤဥပမာတို့နှင့်အတူ တခုတခုသော လူ့ဘဝ လူ့ချမ်းသာသည် ရှေးရှေးဘဝတို့၌ ဒါနပြုမှု သီလစောင့်ထိန်းမှု အစရှိသော ပုညကြိယာဝတ္ထုတို့ကို တင်ကူး၍ ပြုနိုင်မှရနိုင်၏၊ စိတ်အလိုဆန္ဒ သက်သက်နှင့် ရနိုင်သည်မဟုတ်၊ နတ်သိကြားဘန်ဆင်း၍ ပေးမှုနှင့် ရနိုင်သည် မဟုတ်၊ ထိုကြောင့် တိုလူ့ချမ်းသာသည် အလိုရှိသောသူကို ဒါနပြုမှု ဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်၏၊ သီလစောင့်ထိန်းမှု ဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့် အမြဲ နှိပ်စက်၏၊ ကြွင်းသော ကုသိုလ် ပုညကြိယာ

သင်္ခါရဒုက္ခတို့ဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်၏၊ ထိုနည်းတူ ထိုလူ့ချမ်းသာသည် အလိုရှိသောသူကို ရသေ့အလုပ်ဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့်လည်း နှိပ်စက်၏၊ ရဟန်းအလုပ်ဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့်လည်းနှိပ်စက်၏။

❋ ဤအရာ၌ ဒါန သီလ အစရှိသော ကုသိုလ်ပုညကြိ သာ မှုမျိုး ရသေ့အလုပ် ရဟန်းအလုပ် ဟူသော သီလကုသိုလ်မှု ဘာဝနာကုသိုလ်မှုတို့ကို အဘယ်ကြောင့် ဒုက္ခမှုဟူ၍ ဆိုပါ သနည်း၊ ဘယဋ္ဌေနဒုက္ခံဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ ကြောက်မက် ဘွယ်ကောင်းသော အမှုသည်သာလျှင် ဒုက္ခမည်ရာ၏၊ ထို ကုသိုလ်မှုတို့သည်ကား အလွန် ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာမှု ကြက်သရေမှုတို့ ပေတည်း။ ။ထိုကြောင့် ကုသိုလ်မှုတို့ကို ဒုက္ခဟူ၍ မဆိုသင့်။ ။(စောဒနာ)။

ထိုကုသိုလ်မှုတို့သည် ကြောက်မက်ဘွယ် အလွန် ကောင်းသော အမှုတို့သာတည်း၊ ထိုအမှုတို့တွင် ရသေ့ပြုမှု ရဟန်းပြုမှုသည် ကေန် ကြောက်မက်ဘွယ်ကောင်းလှ၏၊ လူအများပင် ပြုရမည်ကို ကြောက် ကြ၏၊ လူတထောင်တွင် တယောက်ကျမျှ ပြုဝံ့သူမရှိကြ၊ တသောင်း တွင် တယောက်ကျမျှ ပြုဝံ့သူ မရှိကြ။ ။အကယ်၍ သာယာဘွယ် သော အမှု ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ဤလူအပေါင်းတို့သည် ရသေ့ ရဟန်းချည်း ဖြစ်၍ကုန်ကြလတ္တံ့။ ။သီလမှု ဘာဝနာမှုစု သည်လည်း ကေန် ကြောက်မက်ဘွယ် ကောင်းသော အမှုစုသာတည်း၊ အကယ်၍ သာ ယာဘွယ်သော အမှုဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ဤလူအပေါင်းတို့သည် သီလကို ခင်မင် ကြသော သူတို့ချည်း ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ဘာဝနာကို ခင်မင်ကြသော သူတို့ချည်း ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ကားမဟုတ်၊ တခုသော သိက္ခာပုဒ် ကိုပင် အသက်ထက်ဆုံး အမြဲအစွဲ ထိန်းရမည်ဆိုလျှင် ဝန်မခံဝံ့ကြ၊ တခုသော ဘာဝနာကို အမြဲအစွဲ ပွားများရမည်ဆိုလျှင် ဝန်မခံဝံ့ကြ၊ ထိုကြောင့် ထိုသီလမှု ဘာဝနာမှုစု သည်လည်း ကြောက်မက်ဘွယ် ကောင်းလှသောအမှုစုပင် ဖြစ်၍ ဘယဋ္ဌေနဒုက္ခစင်စစ်ဖြစ်သတည်း။ ။ ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာမှု ကြက်သရေမှု ဆိုရသည်မှာ မှုကား ကြောက်မက်ဘွယ် ကောင်းလှသည် ဖြစ်၍ သူအများတို့ မပြုတဲ့နိုင်

အောင်ခဲယဉ်းလှသော ထိုအမှုစုကို တဦးတယောက်ထွက်၍ ပြုပေသည့်အတွက် ယခုဘဝ၌လည်း အချီးမွမ်း အပူဇော်ခံရ၏၊ နောက်နောက်ဘဝတို့၌လည်း သာယာဘွယ် ကောင်းသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာကိုပေးနိုင်၏၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် မင်္ဂလာမှုကြက်သရေမှု ဆိုရလေသတည်း။

မပြုလျှင် မနေသာမှု ဒုက္ခစု....အကယ်၍ ထိုရသေ့လုပ်မှု, ရဟန်းလုပ်မှု, သီလစောင့်ထိန်းမှု, ဘာဝနာပွားများမှုတို့ကို မပြုမလုပ်ဘဲနှင့်ပင် မိမိတို့အလိုရှိတိုင်းသော လူနတ်ဗြဟ္မာချမ်းသာသုခကို ရနိုင်ကြကုန်ငြားအံ့၊ ဤလောက၌ ရသေ့လုပ်မည့်သူ တယောက်မျှမရှိကြလတ္တံ့၊ ရဟန်းလုပ်မည့်သူ တယောက်မျှမရှိကြလတ္တံ့၊ သီလစောင့်ထိန်းမည့်သူ တယောက်မျှမရှိကြ လတ္တံ့၊ ဘာဝနာပွားမည့် တယောက်မျှမရှိကြလတ္တံ့။ ။ထိုအတူ ဒါနကို မပြုဘဲနှင့် အလိုရှိရာ နတ်ချမ်းသာကို ရရှိနိုင်သည် ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့၊ ဤလောက၌ ဒါနပြုမည့်သူ တယောက်မျှ မရှိကြလတ္တံ့။ ။ထိုသို့ကားမဟုတ်၊ ထိုရသေ့ ရဟန်း ဒါန သီလ ဘာဝနာမှုတို့ကို မပြုခဲ့လျှင် ထိုချမ်းသာသုခတို့ကို မရသည့်ပြင် အပါယ်သို့သာ ကျရောက်လေအံ့၊ ထိုကြောင့် မပြုချင်လျှင် မနေသာမှုကြီးတွေဖြစ်ခဲ့၍ ပြုချင်ကြရသည် ပြုကြရသည်။ ။ဤသို့မပြုချင်လျှင် မနေသာမှုဖြ[illegible] ပြုကြရသော အမှုမည်သည် ဒုက္ခမှုချည်းသာတည်း။ ။ဤလော[illegible]ရွှေငွေရတနာကို သာယာကြကုန်သော သူတို့အား ရွှေငွေရတနာကို ရစေတတ်သောအလုပ် ခပ်သိမ်းသည် မပြုချင်လျှင် မနေသာမှုချည်း ဖြစ်လေ၏။ တစုံတခုသော အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်ဘဲ ရွှေငွေရတနာကို စိတ်အလိုရှိတိုင်း ရနိုင်သည် ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့၊ တစုံတယောက်သောသူမျှ ရွှေငွေရတနာကို ရစေတတ်သော အလုပ်ခပ်သိမ်းကိုပင် လုပ်မည့်သူ မရှိကြလတ္တံ့။

ဤနည်းကိုမှီ၍ လောက၌ မနေသာလုပ် ဒုက္ခမှုတွေအနန္တကိုသိကြလေ၊ ဤကား ဒါန သီလ ဘာဝနာ စသော ပုညကြိယာမှုမျိုးတို့၏ သင်္ခါရဒုက္ခမှုစင်စစ်ဖြစ်ပုံကို ပြဆိုလိုက်သောအခန်းတည်း။

[ဤတွင်ရွှေ့ကား-လူ့ချမ်းသာသည် အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ပုညကြိယာ သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့် အမြဲ နှိပ်စက်ပုံတည်း]။

သုခ သောမနဿဝေဒနာတို့၏ သင်္ခါရဒုက္ခဖြစ်ပုံ

ကာမဂုဏ်နှင့်စပ်-သုခ.... ရှေးဘဝတို့၌ ပုညကြိယာ သင်္ခါရဒုက္ခကိုခံ နိုင်၍ နောက်ဘဝ၌ လူ့ချမ်းသာကို ရကြသောအခါ၌ ထိုလူ့ချမ်းသာသည် အသက်မွေးမှု အစရှိသော သင်္ခါရမှုတို့ကို နေ့ညဉ့်မစဲ အမြဲအားထုတ်နိုင်ပါမှ အသက်တမ်းစေ့ အောင် တည်နေလေသည်၊ ထိုကြောင့် ထိုလူ့ချမ်းသာသည် နေ့စဉ် မစဲအမြဲအားထုတ်ရသော မနေသာမှု မလွဲသာမှုဟူသော သင်္ခါရ ဒုက္ခဖြင့်တို့လည်း အမြဲနှိပ်စက်၏။ ။သားမယားအာရုံ ကာမဂုဏ်နှင့် စပ်သော သုခ သောမနဿ ဟူသော ချမ်းသာသည် ထိုချမ်းသာကို သာယာခင်တွယ်သောသူတို့ကို အသက်ထက်ဆုံး အိမ်ထောင် ခမ်း နား သားမယား မွေးမြူမှုနှင့် စပ်သော ဒုက္ခခပ်သိမ်းတို့ဖြင့် အမြဲနှိပ် စက်၏။ ။ဤနည်းကိုမှီ၍ လောက၌ ရှိသမျှသော မနေသာမှု မလွဲ သာမှု သင်္ခါရ ဒုက္ခစုကိုမြင်လေ။

[ဤတွင်ရွှေ့ကား ဤလူ့ချမ်းသာသည် အနမတဂ္ဂ သံသ ရာ၌ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို ပစ္စုပ္ပန်၌ ဖြစ်သော သင်္ခါရ ဒုက္ခတို့နှင့်အမြဲနှိပ်စက်ပုံကို အမြွက်မျှပြဆိုလိုက်သော အခဏ်း တည်း]

သင်္ခါရဒုက္ခ ဈာနဘာဝနာ.... **နတ်ချမ်းသာတို့၌လည်း ထိုက်သည့်** အားလျော်စွာ သင်္ခါရ ဒုက္ခမျိုးကို သိလေ။ ။ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ၌ ရှေးဘဝ၌တင်ကူး၍ပြုရသော ဈာန ဘာဝနာဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခမှုသည် အလွန် ကြောက်မက်ဘွယ် ကောင်းလှသော သင်္ခါရဒုက္ခမှုကြီးတွေသာတည်း။ ။ယခုအခါ၌ ပဌမဈာန်အစသော ဈာန်များကိုရအောင် အားထုတ်နိုင်ကြပါလျှင်

သေသည်၏အခြားမဲ့၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ရောက်၍ တဘဝတည်းနှင့်ပင် မတွေ့ရှာလှ မြတ်စွာဘုရားသာသနာကို မမှီနိုင်၏၊ မတွေ့ရှာလှ မြတ်စွာဘုရား မပွင့်မီ အကြား၌လည်း အပါယ်လေးပါးအတွက် ကြောင့်ကြ ဘွယ်မရှိ၊ အသက်မွေးမှု ဒုစရိုက်တရား ပွားများမှု အတွက်လည်း ကြောင့်ကြဘွယ်မရှိ၊ အန္တရကပ်တကပ်ပတ်လုံး ဈာန်သမာပတ်ချမ်း သာတန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်ချမ်းသာတို့ကို ခံစား၍နေနိုင်ပြီးလျှင် မတွေ့ရှာလှ ဘုရားသာသနာ၌ ချမ်းသာစွာ ကျွတ်လွတ်ဘို့ သာ ရှိတော့သည် ဟူသော အခွင့်ကြီးကို လူလူရှင်ရှင် မြင်ကြ သိကြပါကုန်လျက်နှင့် ဈာန်သမာပတ်ကို ရအောင်အားထုတ်ရသော အခွင့်အလမ်းကြီးကို မတိုးစုံကြ ကြောက်ရွံ့ကြသည့်အတွက်ကြောင့် ဈာန်ရပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍မမြင် ကြရကုန်။ ။ဤသို့လျှင် ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာသည် အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ကို ဈာနဘာဝနာမှုဘည်းဟူသော ကြောက်မက် ဘွယ်သော သင်္ခါရဒုက္ခဖြင့် လှန်စွာနှိပ်စက်၏။

❋ စောဒနာရန် ရှိ၏၊ မဂ်လေးပါးသည် ရှေးရှေး အစ ကမ္ဘာတို့၌ပါရမီတရားတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ရခြင်း တည်းဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခမဂ်ကို ရလတ္တံ့သော ဘဝ၌လည်း သီလဝိသုဒ္ဓိ, စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ အစရှိသော ဝိသုဒ္ဓိဘာဝနာတရားတို့ကို အားထုတ် မှုဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခ ဤသင်္ခါရဒုက္ခကြီး နှစ်ပါးကို အား ထုတ်နိုင်မှသာရနိုင်၏၊ ထိုကြောင့် မဂ်လေးပါး ဖိုလ်လေးပါး သည်လည်း ဒုက္ခသစ္စာသာ အမှန်ဖြစ်၏ဟု ဆိုရန်ရှိ၏။

ဒုက္ခသစ္စာ-ဖြစ်ရာမထိုက်....ပါရမီတရားတို့ကို ဖြည့်ရခြင်း, နောက် ဘဝ၌ ဝိသုဒ္ဓိ ဘာဝနာတရား တို့ကို ပွားများရခြင်းဟူသော အလွန်ကြီးကျယ်လှစွာသော သင်္ခါရဒုက္ခကြီး နှစ်မျိုးကို ခံနိုင်သောသူမှသာ မဂ်လေးပါး ဖိုလ်လေးပါးကို ရထိုက် သည်မှန်ပေ၏။ ။ထိုသို့မှန်သော်လည်း မဂ်ဖိုလ်တို့မှာ ထိုသင်္ခါရဒုက္ခ ကြီးတို့ကို ခံနိုင်၍ တကြိမ်ရပြီးသည့်နောက် အနမတဂ္ဂ သံသရာမှာ ထိုသင်္ခါရဒုက္ခကြီးတို့ကိုလည်း တဖန် တွေ့ကြုံဘွယ်မရှိပြီ၊ ထိုသင်္ခါရ ဒုက္ခကြီးတို့မှလည်း အပြီးလွတ်ငြိမ်းလေ၏၊ ကြွင်းသောအပါယဒုက္ခ,

တေဘူမက ဒုက္ခငြိမ်းသိမ်းတို့မှလည်း အပြီးလွတ်ငြိမ်းလေ၏၊ မဂ်ဖိုလ်ကိုရပြီးနောက် အနမတဂ္ဂ ဒုက္ခနယ်ကြီးငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် ရှေးအတိုမှာ ပါရမီဖြည့်မှုဒုက္ခ၊ ဝိသုဒ္ဓိဘာဝနာ ပွားများမှုဒုက္ခကို နှိုင်းရှည့်သည်ရှိသော် မဟာပထဝီမြေကြီးနှင့် အဏုမြူကဲ့သို့ ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် အနမတဂ္ဂဒုက္ခနယ်ကြီးကို တခါတည်းပြီးငြိမ်းစေနိုင်သော မဂ်တရား ဖိုလ်တရားသည် ရှေးအတို၌ အားထုတ်ရသော ပါရမီဖြည့်မှု၊ ဝိသုဒ္ဓိဘာဝနာပွားများမှု ဟူသော အနည်းငယ်မျှသော သင်္ခါရ ဒုက္ခမှုအတွက်နှင့် ဒုက္ခသစ္စာဖြစ်ခြင်းငှာမထိုက်။

ဥပမာကား....စာခုသောမြေအတို၌ ရှေးအခါ သေဌေးကြီးတဦး မြှုပ်၍ထားခဲ့သော အကုဋေများစွာ အသာမိက ရွှေငွေရတနာတို့သည် ရှိကုန်ရာ၏၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် အမြင်ကိုရသော တဦးသောသူက တယောက်သော သူဆင်းရဲကို ဆိုပေရာ၏၊ သင်သည် ချမ်းသာလိုလျှင် ဤနေရာ၌ ဆယ်တောင်ခန့်နက်အောင် တူးလော့၊ ဆယ်တောင်ခန့်နက်သောအခါ ကျောက်ဖျာကြီးခြောက်ချပ်တွေ့လိမ့်မည်၊ ၎င်းကျောက်ဖျာကြီး ခြောက်ချပ်ကိုလှန်၍ အကုဋေများစွာသော အသာမိက ရွှေငွေရတနာတို့ကို ယူလော့ဟုဆိုရာ၏၊ ထိုသူဆိုတိုင်း တူးလေလှန်လေ၍ အကုဋေများစွာသော အသာမိက ရွှေငွေရတနာတို့ကို အကုန်ရသဖြင့် ထိုသူဆင်းရဲသည် မိမိမှစ၍ သားစဉ်မြေးဆက် သေဌေးမျိုးဖြစ်လေ၏။

ဤဥပမာ၌ မြေကို ဆယ်တောင်နက်အောင် တူးမှုနှင့် ရှေးရှေးဘဝတို့၌ ပါရမီ ဖြည့်ရမှု တူ၏၊ ကျောက်ဖျာကြီး ခြောက်ချပ်ကိုလှန်မှုနှင့် နောက်ဘဝ၌ သီလဝိသုဒ္ဓိအစရှိသော လောကီဝိသုဒ္ဓိခြောက်ပါးကို အစဉ်အတိုင်း ပွားများမှု တူ၏၊ အကုဋေများစွာသော ရွှေငွေရတနာစုနှင့် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ဟူသော ဉာဏဒဿန ဝိသုဒ္ဓိ တူ၏၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဆရာနှင့် မြတ်စွာဘုရား တူ၏၊ သူဆင်းရဲနှင့် ဘုရားတပည့်သား တူ၏၊ သေဌေးဖြစ်သည်နှင့် အရိယာအဖြစ်တူ၏၊ ဤဥပမာ၌ တူးမှုသင်္ခါရဒုက္ခ၊ ကျောက်ဖျာကြီး ခြောက်ချပ်ကိုလှန်မှု၊ သင်္ခါရဒုက္ခနှစ်ပါးသည် ရယူခံစံရသော ရွှေငွေရတနာ ချမ်း

သာသုခနှင့် နှိုင်းရှည့်သည်ရှိသော် ဒုက္ခဟူ၍ မပြောစလောက်ပြီ၊ ထိုသင်္ခါရဒုက္ခအတွက်နှင့် ထိုအကုဋေ မျှားစွာသော ရွှေငွေ ရတနာတို့ကို ဒုက္ခဟူ၍ မဆိုလောက်ပြီ။ ။လူ့ချမ်းသာ, နတ်ချမ်းသာ, ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာဟူသော အကျိုးကိုပေးကြသော ကာမကုသိုလ်, ရူပကုသိုလ်, အရူပကုသိုလ် တို့သည်မူကား တဒင်္ဂ ကုသိုလ်တို့သာတည်း၊ တနပ်စာကုသိုလ် တို့သာတည်း၊ လူ့ချမ်းသာ, နတ်ချမ်းသာ, ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာတို့သည်လည်း ချမ်းသာမှန် ချမ်းသာဖြောင့် မဟုတ်ကုန်၊ ချမ်းသာလိမ် ချမ်းသာကောက် ချမ်းသာမှောက် ချမ်းသာမှားတို့သာတည်း။

ချဲ့ဦးအံ့....အပါယ်ဒုက္ခကြီးကို ကြောက်လှ၍ ထိုအပါယ်ဒုက္ခကြီးမှ လွတ်ကင်းပါရခြင်းအကျိုးငှာ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာကို အားကိုး၍ ဒါနအမျိုးမျိုးကို အားထုတ်၏၊ ထိုဒါနကုသိုလ်ကြောင့် လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာကို ရပါသော်လည်း ထိုလူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာသည် အနိစ္စဓမ္မမျိုးဖြစ်ချေ၍ ထိုသူသည် အပါယ်ဒုက္ခကြီးသို့ပင်ပြန်၍ကျရပြန်၏၊ အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ သူသူငါငါသတ္တဝါတို့သည် ထိုဒါနကုသိုလ်ကို ပြုခဲ့ကြသည်လည်း အကြိမ်ပေါင်း အနမတဂ္ဂရှိကြလေပြီ၊ ထိုဒါနကုသိုလ်ကြောင့် လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာကို ရခဲ့ကြသည်လည်း ဘဝပေါင်း အနမတဂ္ဂရှိကြလေပြီ၊ ယခုလည်း အပါယ်တံခါး ဟင်းလင်း ပွင့်လျက် အတိုင်းပင် ရှိနေကြ၏၊ အပါယ်ဘေးကြီး တန်းလန်းပင်ရှိနေကြ၏၊ ဤဘဝမှ နောက် အနာဂတ်သံသရာ၌လည်း ထိုနည်းတူပင် သွားလတ္တံ့။ ။ထိုကြောင့် ထိုဒါနကုသိုလ် ထိုလူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာခေါ်သော သုခသောမနဿ ဝေဒနာစုသည် သစ္စသဒ္ဒါနှင့် ခေါ်ထိုက်သော သုခမှန် သုခဖြောင့် မဟုတ်၊ မျက်လှည့်ဆရာ လိမ်လည်၍ ပြသော တဒင်္ဂ ရွှေငွေရတနာကဲ့သို့ ချမ်းသာလိမ် ချမ်းသာကောက် ချမ်းသာမှောက် ချမ်းသာမှားသာ ဖြစ်သတည်း။

သုခမှန် သုခဖြောင့် ဆိုသည်ကား အပါယ်ဒုက္ခကြီးကို ကြောက်လန့်လှ၍ ထိုအပါယ်ဒုက္ခကြီးမှ လွတ်ကင်းခြင်းငှါ လူ့ချမ်းသာကို အားကိုး၍ နတ်ချမ်းသာကို အားကိုး၍ ဒါနအမျိုးမျိုးကိုပြုကြသော

သူတို့အား ဒါနကုသိုလ် ထမြောက်၍ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာကို ရသောအခါ ထိုချမ်းသာသည် ဘယ်အခါမှာမှ ပြောင်းရွေ့ခြင်း မရှိဘဲ အမြဲ နိစ္စ ဘည်းနေ၍ အပါယ်ဒုက္ခအပြီး ငြိမ်းလေမှသာလျှင် သုခမှန် သုခဖြောင့်ဆိုထိုက်သည်။

မဖြောင့်သောသုခ...လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာခေါ်သော သုခသည်ကား ထိုကဲ့သို့ ဖြောင့်မှန်သော သုခ မဟုတ်၊ ထိုသို့မဟုတ်သည့် အတွက်ကြောင့် အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ထိုဒါနအမှုကို ဘဝပေါင်းဘယ်မျှ ကမ္ဘာပေါင်း ဘယ်မျှကြာအောင် အခါခါပြုနိုင်ပါလျှင် နိစ္စဖြစ်သော လူ့သုခ, နတ်သုခကိုရ၏၊ အပါယ် ဒုက္ခအပြီး ငြိမ်း၏ဟု အားကိုးရန် စခန်းပင်မရှိ၊ နောက် အနာဂတ် သံသရာ၌လည်း လာလာသမျှသော လူ့သုခ, နတ်သုခ ဟူသမျှသည် အနိစ္စသုခ, တဒင်္ဂသုခ, တနပ်စာ သုခချည်းသာလာလတ္တံ့။

ထိုကဲ့သို့ အားကိုးရန် အငြိမ်းစား စခန်း ဟူ၍ လုံးလုံး မရှိသော အနိစ္စသုခမျိုးကို အားကိုး၍ပြုကြသော ကုသိုလ်မှုဟူသမျှသည် သင်္ခါရ ဒုက္ခချည်းသာတည်း၊ ထိုကုသိုလ်မှုကြောင့် ရောက်ကြရသော လူ့ဘဝ လူ့ချမ်းသာ နတ်ဘဝ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ဘဝ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ စသည်လည်း သင်္ခါရ ဒုက္ခမျိုးချည်းသာတည်း၊ ဤသတ္တဝါအပေါင်း တို့ကို ကုသိုလ်ပြုမှုဟူသော အဆုံးအစမရှိသော သင်္ခါရဒုက္ခဘေး, သင်္ခါရဒုက္ခဒဏ်နှင့် အမြဲနှိပ်စက်၍ နေသော ဒုက္ခဓမ္မမျိုးချည်းသာ တည်း။ ။ယခုအခါဝယ် သာသနာတွင်း၌ သီလဝိသုဒ္ဓိ အစရှိသော ဝိသုဒ္ဓိ ၇-ပါးကို ပွားများမှုဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခကို ထမြောက်အောင် အားထုတ်နိုင်ပါလျှင် ယခုဘဝ၌ပင် အငြိမ်းစားစခန်းသို့ ဆိုက်လေ၏၊ ထိုဝိသုဒ္ဓိ ၇-ပါးပွားများဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခကြီးလည်း အပြီး လွတ်ငြိမ်းလေ၏၊ နောင်ဝိသုဒ္ဓိ ၇-ပါးကို ပွားများမှုအတွက်နှင့် ပင်ပန်းဘွယ် မရှိပြီ၊ ထိုမှကြွင်းသော အပါယဒုက္ခ စသည်တို့လည်း အပြီးလွတ်ငြိမ်းလေကုန်၏။

[ဤကား - လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာ ခေါ်ကြသော သုခဝေဒနာ သောမနဿဝေဒနာတို့၏ သင်္ခါ ရဒုက္ခအဖြစ်ကို အမြွက်မျှ ပြဆိုလိုက်သော အခဏ်းတည်း]။

ဝေဒနာတို့၏ ဝိပရိဏာမဒုက္ခ

ဝိပရိဏာမ -ဖြစ်ပုံပြ...ယခုအခါ ထိုဝေဒနာတို့၏ ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခ အခြင်းအရာကို ပြဆိုအံ့။ ။ဝိပရိဏာမ ဆိုသည်ကား ဇရာ မရဏာပင်တည်း၊ ဇရာ ဆိုသည်ကား - ဟောင်းနွမ်းခြင်း, ရင့်ရော်ခြင်း, ဆုတ်ယုတ်ခြင်း, နွမ်းပါးခြင်း, အိုမင်းခြင်း, ဆွေးမြည့်ခြင်းများသည် ဇရာဝိပရိဏာမတည်း။ ။မရဏာဆိုသည်ကား - ကုန်ခမ်းခြင်း, ပျက်ပြုန်းခြင်း, ကုန်ဆုံးခြင်း, ပျောက်ပျက်ခြင်း, ချုပ်ကွယ်ခြင်း, သေဆုံးခြင်းများသည် မရဏာဝိပရိဏာမမည်၏။ ။ ထိုဝိပရိဏာမသည် တခု တခုသော ဘဝအဆုံး၌ အမြဲလာသော ဝိပရိဏာမ, ပဋိသန္ဓေ တည်နေသည်မှစ၍ ဘဝဆုံးသို့ မရောက်မီ အကြား၌ အမြဲလာသော ဝိပရိဏာမဟူ၍ ၂-ပါး။

ပဋိသန္ဓေတည်နေသည်မှစ၍ လူ့ခန္ဓာ နတ်ခန္ဓာ ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာစုသည် ဖောက်ပြန် ပျက်ဆုံးခြင်း ဟူသော ဝိပရိဏာမသဘော အမြဲကပ်ကာ ထက်ကြပ် ပါရှိ၍ နေ၏၊ ဖောက်ပြန် ပျက်ဆုံးရန် အကြောင်းအခွင့် ဆိုက်ဘိုက်လာလျှင် ဘယ်နာရီမှာမဆို ဖောက်ပြန် ပျက်ဆုံး၏။ ။ ဖောက်ပြန် ပျက်ဆုံးရန် အကြောင်းအခွင့် မည်သည် လောကဓာတ်၌ အနန္တ များပြား၏၊ အဇ္ဈတ္တ အန္တရာယ်အနန္တ, ဗဟိဒ္ဓ အန္တရာယ် အနန္တများပြား၏။ ။ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည်လည်း ငါတို့၏ အသက်ခန္ဓာတို့သည် ဖောက်ပြန်ခွင့် ဆိုက်တိုက်လာလျှင် ဘယ်နာရီမှာ မဆို ဖောက်ပြန်ကုန်၏ဟု သိကြကုန်၏၊ ပျက်ဆုံးခွင့် ဆိုက်တိုက်လာလျှင် ဘယ်နာရီမှာမဆို ပျက်ဆုံးကုန်၏ဟု သိကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် လောက၌ အဇ္ဈတ္တဘေးအနန္တတို့နှင့် တွေ့ကြုံမည်ကို အမြဲ ကြောက်လန့် ကြရ ကုန်၏၊ ဗဟိဒ္ဓဘေးအနန္တတို့နှင့် တွေ့ကြုံမည်ကို အမြဲကြောက်လန့်ကြရကုန်၏။ ။အကယ်၍ လူ့ခန္ဓာ နတ်ခန္ဓာ ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာ စုလည်း ဝိပရိဏာမ သဘော မရှိခဲ့သည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ လောက၌ ကြောက်စရာ လန့်စရာဟူ၍ တစုံတခုမျှမရှိလေရာ၊ စိုးရိမ်စရာ ကြောင့်ကြစရာဟူ၍ တစုံတခုမျှမရှိလေရာ။ ။ထိုသို့ကားမဟုတ်၊

လောက၌ ကြောက်စရာအနန္တ, လန့်စရာအနန္တ, စိုးရိမ်စရာအနန္တ, ကြောင့်ကြစရာအနန္တ အစဉ်ထာဝရ ရှိနေကြ၏။ ။အဖျတ္တဘေးတို့ကို ကြောက်ရသောဒုက္ခ, ထိတ်လန့်ရသောဒုက္ခ, စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရသော ဒုက္ခစုသည် မိမိခန္ဓာတို့၏ ဝိပရိဏာမ သဘော ရှိနေသည့် အတွက် ကြောင့်ဖြစ်ရသော ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခစုသာတည်း။

ရန်တွေ့ အန္တရာယ်တွေ့ကြောင့်....မိမိခန္ဓာတို့၏ ဝိပရိဏာမသဘော အမြဲပါရှိ၍ နေသည်ကို သိကြသည်ဖြစ်၍ မိမိအလိုအလျောက် ချမ်းသာရာ နေလိုရာ နေခွင့်မရကြကုန်၊ မြို့ရွာတည်ထောင်၍ နေကြရကုန်၏၊ ဝင်းခြံအိမ်ရာ အကာအရံ ပြုလုပ်၍ နေကြရကုန်၏၊ သွားရာ လာရာ နေရာ ထိုင်ရာ ရောက်ရာ ဌာနတို့၌ ဘေးနှင့်တွေ့မည်ကို အမြဲသတိထားကြရကုန်၏၊ ရန်နှင့်တွေ့မည်ကို, အန္တရာယ်နှင့် တွေ့မည်ကို အမြဲ သတိထားကြ ရကုန်၏၊ ကြောင့်ကြ စိုက်ကြရကုန်၏၊ ဤအလုံးစုံသည် မိမိတို့ခန္ဓာတို့၏ ဝိပရိဏာမ သဘော ရှိနေသည့် အတွက်ဖြစ်ရသော ဝိပရိဏာမဒုက္ခချည်းတည်း။ ။ထိုသို့သတိထားကြပါလျက် ကြောင့်ကြစိုက်ကြပါလျက် ဥစ္စာစည်းစိမ်ပျက်ပြားမှု, သားမယား ဆွေမျိုး ဉာတကာ ပျက်ပြားမှု, အနာရောဂါ ဘေးဥပဒ်တို့နှင့် တွေ့ကြုံမှု, သေဆုံးမှုတို့နှင့် တွေ့ကြုံကြရသော ဝိပရိဏာမဒုက္ခသည်မှုကား အလွန်ထင်ရှားလေပြီ။

အဆုံးကျ-မီးစာပြသော...အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ကမ္ဘာကြီးတွေ အဆက်ဆက် ပျက်ဆုံးကွယ်ပ၍ ကုန်မှုသည်လည်း ဝိပရိဏာမမီး၏ အမှုပင်တည်း၊ လူ့ခန္ဓာတွေ အနန္တ, နတ်ခန္ဓာတွေအနန္တ, ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာတွေ အနန္တ ပျက်ဆုံးကွယ်လွန်၍ ကုန်ခဲ့မှုသည်လည်း ဝိပရိဏာမမီး၏ အမှုပင်တည်း။ ။ဂင်္ဂါ သဲလုံး မျှမက ဘုရားတွေ အနန္တ, ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတွေ အနန္တ, အရိယာ သာဝကတွေ အနန္တ ပျက်ဆုံးကွယ်ပ၍ ကုန်ခဲ့မှုသည်လည်း ဝိပရိဏာမ မီး၏အမှုပင်တည်း။ ။အနမတဂ္ဂ သံသရာ၌ ဒါနမှု, သီလမှု, ဘာဝနာမှုတို့နှင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သမျှသော လူ့ခန္ဓာစုသည် ဝိပရိဏာမ မီးထဲမှာချည်း ဆုံးခဲ့၏၊

နတ်ခန္ဓာစု, ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာစုသည်လည်း တခုမကျန် ဝိပရိဏာမ မီးထဲမှာ ချည်း ဆုံးခဲ့၏ နောင် အနာဂတ်သံသရာ၌ ပေါ်လာလတ္တံ့သော လူ့ခန္ဓာ ဟူသမျှ,နတ်ခန္ဓာဟူသမျှ, ဗြဟ္မာ့ခန္ဓာ ဟူသမျှသည်လည်း ဝိပရိဏာမမီးစာချည်းပင်တည်း။

လောက၌ မီးနှင့်မီးစာ ထင်းနှစ်ပါးမှာ ထင်းကနိုင်သည်ဟူ၍မရှိ၊ မီးကသာ နိုင်သည်၊ ထင်းများလေလေ မီးအားကြီးလေလေသာဖြစ်မြဲတည်း၊ အဆုံးကျလျှင် ရှိသမျှထင်းတို့သည် မီးစာပြာဖြစ်၍ ကုန်မြဲတည်း။ ။ထိုအတူ ဒါန သီလမှု အစရှိသော သင်္ခါရမှုတို့နှင့် ပြုစုပျိုးထောင်၍ ဖြစ်လာကြသော လူ့ဘဝ,နတ်ဘဝ,ဗြဟ္မာ့ဘဝဟူသမျှသည် ဝိပရိဏာမ မီးစာပြာ ဖြစ်၍ကုန်မြဲတည်း။

တန်းလန်းနဲ့သာ-သေရှာ.. ဤသတ္တဝါ အပေါင်းတို့သည် ရှေးရှေးသော အနမတဂ္ဂသံသရာ ကမ္ဘာ အဆက်ဆက်ဘို့၌ ပြုခဲ့ကြသမျှသော ဒါနမှု, သီလမှု, ဘာဝနာမှု, ပညာကြိယာမှု, ရသေ့သုပ်မှု, ရဟန်းလုပ်မှု အလုံးစုံတို့သည် ဝိပရိဏာမ မီးစာ အကျိုးငှာချည်း လုပ်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ သူ့ဘဝနှင့် သူ့မီး အပြီးကုန်ဆုံး၍လာခဲ့ကြသောကြောင့် ယခုလည်း ဒါနပြုမှု ဒုက္ခတန်းလန်း, သီလစောင့်ထိန်းမှု ဒုက္ခတန်းလန်း, ဘာဝနာပွား များမှု ဒုက္ခတန်းလန်း, ရသေ့ပြုလုပ်မှု ဒုက္ခတန်းလန်း, ရဟန်းပြုလုပ်မှု ဒုက္ခတန်းလန်းနှင့် နေကြ၏၊ မပြုချင်လျှင် မနေသာမှုတန်းလန်းနှင့်နေကြ၏၊ အပါယ်ဘေးကြီးတန်းလန်းနှင့် နေကြ၏၊ နောက်နောက် ဘဝတို့၌လည်း ဤနည်းတူ သွားကြလတ္တံ့။

ယခုကာလ၌ လယ်ယာကိုင်းကျွန်း လုပ်ကိုင်၍ အသက်မွေးကြသောသူတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး နှစ်စဉ်လုပ်ကြရကုန်၏၊ တနှစ်လုပ်၍ ဖြစ်ပွားသော စပါး ပြောင်း နှမ်း စသည်တို့သည် ဝိပရိဏာမ မီးစာဖြစ်၍ ကုန်ဆုံးလေ၏၊ ဝိပရိဏာမမီးစာလမ်းကို လိုက်မိကြသည့်အတွက် အငြိမ်းစားစခန်းဟူ၍ မရှိကြကုန်ပြီ၊ အသက်ထက်ဆုံးတောင်သူ လယ်ယာလုပ်မှု သင်္ခါ ရဒုက္ခကြီးတန်းလန်းနှင့်သာ သေဆုံးကြရလေကုန်တော့သည်။

* ဤနည်း အတူ ဤလောက၌ နေ့နေ့ ညည ပုပု ရှရှ အားထုတ် ပြုလုပ်ကြသော အမှုခပ်သိမ်းတို့ကိုလည်း အကုန် သိစေ။

ဗာလုသုံ့ကန့်သာ....ဤလောက၌ ဝိပရိဏာမ ဟူ၍ မရှိခဲ့သည် ဖြင်အံ့၊ ခပ်သိမ်းသော လုပ်ဆောင်မှုတို့မှာပင် တကြိမ် တခါ ထမြောက် ပြီးစီးအောင် လုပ်ဆောင်းပြီ နောက် အနမတဂ္ဂသံသရာတိုင်အောင် ထာဝရ အငြိမ်းစားရရာ၏၊ အခါခါ အထပ်ထပ် လုပ်ဆောင်မှုဒုက္ခဟူ၍ မရှိလေရာ။ ။မဂ္ဂင် ရှစ်ပါး အလုပ်ကို လုပ်သောသူသည် ထိုအလုပ် ထမြောက်သည့်နောက် အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ ထာဝရ အငြိမ်းစားရလေ၏၊ ထိုမဂ္ဂင်တရားကို ပွားများအားထုတ်မှုဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခကိုပင် နောင်တဖန် လုပ်ရ ပြန်သည်ဟူ၍ မရှိပြီ၊ မဂ္ဂင်တရားပွားမှုများဒုက္ခကို တဖန် တွေ့ကြုံရ ပြန်သည်ဟူ၍မရှိပြီ။

ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယအလောင်း ပညာရှိအပေါင်းတို့သည် ပြုလုပ်အားထုတ်၍ ထမြောက်လျှင် တခါတည်းပြီး အငြိမ်းစားရ သော အလုပ်ကိုသာ ရှာကြံကြရကုန်၏။ ။ဉာဏ်ပညာ နည်းလှ သော ဗာလပုထုဇ္ဇန်တို့သည်ကား ထိုကဲ့သို့မြော်မြင် ရှာကြံ၍ မလုပ် တတ်ကြကုန်၊ အရပ်အလိုက် ဒေသအလိုက် မိရိုးဘလာ အလိုက် အရိုးအစဉ်ဖြစ်သော ဗာလုသုံ့ကန့် အလုပ်အကိုင် အခွင့်အရေးတွေကို အဟုတ် အကောင်း မှတ်ထင် အားစိုက်လျက် နေ့ရက်လနှစ်ကို ကုန် စေကြကုန်၏။ ထိုကြောင့် ထိုဗာလပုထုဇ္ဇန်တို့၏ အသက်ထက်ဆုံး ပင်ပန်းသမျှသည် ဝိပရိဏာမ မီးစာဘို့ချည်း ဖြစ်၍ကုန်လေသတည်း။

ဤတွင်ရွေ့ကား-ဝေဒနာတို့၏ ဝိပရိဏာမဒုက္ခအချက်ကို
အမြွက်မျှပြလိုက်သောအခန်းပြီး၏။

ဒုက္ခလက္ခဏာထင်မြင်နိုင်ခဲ့ပုံ

ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့သော်မှ.... ထိုမှတပါး ရှေးညာတပရိညာအခါတ်းတွင် ဥပမာအရပ်ရပ်တို့နှင့်တကွ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အဿာဒ အာဒီနဝအခါတ်း, ဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခသစ္စာ အခြင်းအရာ အနိစ္စပရိညာအခါတ်းတွင် အနိစ္စအချက်ကို ကောင်းစွာထင်မြင်သဖြင့် အနိစ္စနှင့်စပ်၍ သိအပ်သော ဒုက္ခအချက်စု အလုံးစုံသည် ဒုက္ခလက္ခဏာရေးချည်း ပင်တည်း။ ။ဤဒုက္ခလက္ခဏာ အခါတ်းသည် ပြောဘွယ် ဟောဘွယ် ကြံဘွယ် သိဘွယ် ထင်ဘွယ် မြင်ဘွယ် အလွန်ကျယ်ဝန်းလှ၏၊ ကြောက်လောက် ထိတ်လောက်အောင်လည်း အလွန်ထင်နိုင်ခဲလှ၏၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ရောက်၍ ရဟန္တာဖြစ်မှ ဒုက္ခကို အစွမ်းကုန်ထင်နိုင်သည်၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်, သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်, သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အစွမ်းကုန် မထင်နိုင်ကြကုန်သေး၊ အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကာမဘုံ ကာမနယ်မှာရှိသမျှသော ဒုက္ခကို ဒုက္ခဟု အစွမ်းကုန်ထင်နိုင်သည်၊ ရူပဘုံ အရူပဘုံ၌ရှိသော ဒုက္ခကို ဒုက္ခဟု မထင်နိုင်သေး၊ သုခထင်လျက်ပင်ရှိသေးသည်၊ ရူပရာဂ, အရူပရာဂ ထင်လင်းရှိသေးသည်၊ သကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်, သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာ အရင်းရှိသော ဝိနိပါတနဒုက္ခ အပါယဒုက္ခကိုသာ ဒုက္ခဟုအစွမ်းကုန် ထင်နိုင်ကြကုန်သည်၊ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာစုကို ဒုက္ခဟုအစွမ်းကုန်မထင်နိုင်ကြကုန်သေး၊ သုခသညာ ထင်ရှားရှိကြကုန်သေးသည်၊ ကာမရာဂ, ရူပရာဂ, အရူပရာဂ တရားသုံးပါး ရှိကြကုန်သေးသည်၊ ထို့ကြောင့် မဟာလောဝိသာခါဒါယိကာမကြီးသည် ခုနစ်နှစ်အရွယ်ကပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုရ၍ သောတာပန်အရိယာဖြစ်ပါလျက် သားယောကျ်ားတကျိပ် သမီးမိန်းမတကျိပ်ရ၍ အသက်တရာ့နှစ်ဆယ်တိုင်အောင် ကြီးကျယ်လှစွာသော လူ့ချမ်းသာကို ခံစား စံစားလျက်ရှိသေးသည်၊ ယခုလည်း နိမ္မာနရတိနတ်ဘုံမှာ သုနိမ္မိတနတ်မင်းကြီး၏ နတ်မိဖုရားကြီးဖြစ်၍ ကြီးကျယ်လှစွာသော နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစံလျက်ပင် ရှိသည်၊ သိကြားမင်းကြီးသည် သက္ကပဉှာသုတ္တန်ဒေသနာတော်ကို ကြားနာ

သည့်အဆုံး၌ သောတာပန် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လေပြီးလျက် ယခုလည်း သုံးကုဋေ ခြောက်သန်း မျှလောက်သော နတ်သမီး နတ်မိဖုရားတို့နှင့် ကြီးကျယ်လှစွာသော သိကြားစည်းစိမ်ကို ခံစားစံစား လျက်ပင် ရှိလေသည်။ ။ကြွင်းသမျှသော လူသောတာပန်, နတ်သောတာပန်တို့မှာလည်း ဤနည်းတူသိလေ။

ဝိပဿနာ အလုပ်ကို အားထုတ်သော ဝိပဿနာယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သည်မူကား ဤဒုက္ခလက္ခဏာကို အဘယ်မျှ အစွမ်းကုန်ထင်နိုင်မြင်နိုင်အံ့နည်း။ ။အနတ္တလက္ခဏာ ထင်နိုင်လောက်ရုံရှိလျှင်ပင် ဤဒုက္ခလက္ခဏာမှာ ပြီးသေးတော့သည်။ ။ဘယဉာဏ်, အာဒီနဝဉာဏ်, နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်, မုစ္စိတုကမျတာဉာဏ်စသည် ဒုက္ခသစ္စာနုပဿနာ ဉာဏ်စုပင်တည်း၊ ထိုဉာဏ်စုသည်လည်း အနတ္တလက္ခဏာ ထင်နိုင်လောက်အောင် ဘေးအားဖြင့် ထင်မြင်နိုင်လျှင် ပြီးသေးတော့သည်။ ။အနိစ္စလက္ခဏာ အနတ္တလက္ခဏာ ဤနှစ်ပါးကိုမူကား အစွမ်းကုန်ထင်နိုင်မှသာလျှင် သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်နိုင်သည်၊ သောတာပန်အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား တော့မူမက သင်္ခါရဓမ္မတို့၏ အနိစ္စအဖြစ်,အနတ္တအဖြစ်သည် အစွမ်းကုန် ထင်မြင်ပြီး ဖြစ်၍ တည်လေတော့သည်။

ဒုက္ခလက္ခဏာထင်မြင်နိုင်ခဲ့ပုံကို ပြဆိုချက်ပြီး၏။

ဤတွင် ဒုက္ခပရိညာအစီအရင်ပြီး၏။

အနတ္တပရိညာ

အနိစ္စမြင်သဖြင့် အနတ္တလက္ခဏာထင်ရှားပုံ

ယခုအခါ အနတ္တပရိညာ အစီအရင်ကို ပြဆိုဦးအံ့။ ။အနတ္တလက္ခဏာ ထင်မြင်မှုသည် အနိစ္စ အချက်ကို ကောင်းကောင်းမြင်သဖြင့်လည်း အနတ္တလက္ခဏာထင်ရှား၏၊ ဒုက္ခအချက်ကို ကောင်းကောင်းမြင်သဖြင့်လည်း အနတ္တလက္ခဏာ ထင်ရှား၏၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

အချက်ကို ကောင်းကောင်း မြင်သဖြင့်လည်း အနတ္တ လက္ခဏာထင် ရှား၏။

အနတ္တာ = ကိုယ်မဟုတ်။

အနတ္တာ = အစိုးမရ။

အနတ္တာ = အလိုသို့မလိုက်....ဤအနက် သုံးချက်အတိုင်း ဝေဒနာတို့ကို အလင်းထင်မြင်အောင်ရှုရမည်။

ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စဓမ္မအဖြစ်ကို ကောင်းစွာမြင်သဖြင့်"အနတ္တာ= ကိုယ်မဟုတ်" ဟူသော အနက်အတိုင်း ဝေဒနာတို့၏ **ကိုယ်မဟုတ်** ဟူသော **အနတ္တသဘောသည် ထင်ရှား၏၊ အဘယ်သို့ ထင်ရှား** သနည်းဟူမူကား အနိစ္စပရိညာအခန်း၌ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အတိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်, သတ္တဝါ, ငါ, သူတပါး,ယောကျ်ား,မိန်းမ,အတ္တ,ဇီဝ ခွဲခြမ်းရာ ၌ ထင်ရှား၏။

ထင်ရှားပုံကား...."အတ္တာ=ကိုယ်ဟုတ်၏။" "အနတ္တာ=ကိုယ်မ ဟုတ်။" ဟူသော **စကားတို့၌ ကိုယ်ဟုတ်၏ဆို** သည်ကား **ဝေဒနာတရားသည်** ပုဂ္ဂိုလ်အထည်ခံ အမာခံဟုတ်၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိုယ်ထည်ဝတ္ထုဟုတ်၏၊ ပုဂ္ဂိုလ် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ဆိုကြရာ၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အရသာကိုယ်သရုပ်ဖော်၍ ပြဧမ်းပါဆိုခဲ့လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်ဆို သည်ကား ဤဝေဒနာငါးပါးကိုပင် ဆိုသတည်းဟု ဝေဒနာငါးပါး ကို ပုဂ္ဂိုလ်၏အရ သရုပ်ထုတ်ဖေါ်၍ ပြပေလတ္တံ့၊ ဤကားဝေဒနာ ငါးပါးကို ပုဂ္ဂိုလ်၏ကိုယ်ဟုတ်၏ဟု စွဲလမ်းမှောက်မှားပုံ အခြင်းအရာ တည်း။

❋ သတ္တဝါ၏ ကိုယ်ဟုတ်၏၊ ငါ၏ကိုယ်ဟုတ်၏၊ သူခပ် သိမ်း၏ ကိုယ်ဟုတ်၏၊ ယောကျ်ား၏ ကိုယ်ဟုတ်၏၊ မိန်းမ၏ ကိုယ်ဟုတ်၏ဟု စွဲလမ်းမှုတို့၌လည်း ထိုနည်းတူသိလေ။

ငါသရုပ်....ငါငါဟူ၍ ဆိုကြရာ၌ ငါ၏ အထည်ခံ အမာခံကို ပြစမ်းပါ၊ ဘယ်ဟာကို ငါခေါ်သလဲ၊ ငါ၏ အနှစ်သာရကို ပြစမ်းပါ၊ ငါ၏ ရောတည်ကို ပြစမ်းပါ၊ ငါ၏ သရုပ်သကောင်ကို ပြစမ်းပါ ဆိုခဲ့လျှင် ငါဟူသည်ကား ကောင်းသော အာရုံနှင့် တွေ့ကြုံလျှင် ကောင်းစွာ ခံစားခြင်းသည် ထင်ရှားရှိသည်မဟုတ်လော၊ ထိုခံစားခြင်းသည် ငါ အစစ်ပင်တည်း၊ ငါ၏ ရောတည် အမာခံ အထည်ခံ ဝတ္ထုပင်ဘည်း၊ ငါ၏ ကိုယ်ထည်ပင်တည်းဟု သုခဝေဒနာကို ငါ၏သရုပ်ထုတ်ဖေါ်၍ ပြပေလတ္တံ့၊ ဒုက္ခဝေဒနာစသည်တို့ကိုလည်း ထိုအတူ ပြပေလတ္တံ့။ ။[ဤကား ဝေဒနာကို ငါ၏ကိုယ်ဟု ငါ၏အတ္တဟုစွဲလမ်းပုံတည်း]။

ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စအချက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်နိုင်သည်ရှိသော် ထိုဝေဒနာတို့၏ အနတ္တ-ကိုယ်မဟုတ်သည်ကို ထင်မြင်ပုံကား။ ။ပုဂ္ဂိုလ်, သတ္တဝါ, ငါ, သူဘပါး, ယောကျ်ား, မိန်းမတို့ကား တဘဝလုံးမှာမှ တယောက် သာတည်း၊ ပဋိသန္ဓေ နေရာ၌ တခါသာ ဖြစ်ပေါ်မှုရှိကြသည်၊ တခုသော ဘဝတွင် ပုဂ္ဂိုလ်အခါခါ ဖြစ်ပေါ်သည်ဟူ၍ မရှိကြ၊ အသေမှာသည်း တဘဝမှာ တခါသာ သေကြသည်၊ တဘဝတွင်းမှာ အခါခါ သေသည်ဟူ၍မရှိကြ။

ဝေဒနာတို့မှာမူကား တထိုင်တွင်းမှာပင် အခါခါဖြစ်ပေါ်မှုကို ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌမြင်ရသည်၊ တထိုင်တွင်းမှာပင် အခါခါ ချုပ်ပျက်သေဆုံးမှုကို ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌမြင်ရသည်။ ။တထိုင်တွင်းမှာပင် အခါခါဖြစ်ပေါ်၍ အခါခါသေဆုံးသော ဝေဒနာသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ရောတည် အထည်ခံ အမာခံဖြစ်နိုင်မည်လော၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အတ္တ, ပုဂ္ဂိုလ်၏ဇီဝ, ပုဂ္ဂိုလ်၏ အနှစ်သာရဖြစ်နိုင်မည်လော၊ ဖြစ်နိုင်ပါ၏ဆိုလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်အသက်ရှည်သလောက် ထိုဝေဒနာလည်း ရှည်ရလိမ့်မည်၊ ထိုဝေဒနာသည်ကား မျက်တောင်တခတ် လျှပ်ပြက်မျှ အသက်ရှည်၍ တည်နေနိုင်သော တရားမဟုတ်၊ ထိုဝေဒနာကို ပုဂ္ဂိုလ်၏ အတ္တ, ပုဂ္ဂိုလ်၏ဇီဝ, ပုဂ္ဂိုလ်၏အနှစ်သာရ ဆိုခဲ့သည်ရှိသော် တထိုင်တွင်းမှာ ဝေဒနာ အခါခါ

သေဆုံးလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း တထိုင်တွင်းမှာပင် အခါခါ သေဆုံးမြဲမမွတာဟု ဆိုရလိမ့်မည်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတပါး၊ ယောကျ်ား၊ မိန်းမတို့လည်း တထိုင်တွင်းမှာ အခါခါ သေဆုံးမြဲ မမွတာဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

ဤမျှသောစစ်ချက်ဖြင့် ကောင်းသည်ဟုခံစားမှု၊ မကောင်းသည်ဟု ခံစားမှု၊ စိတ်နှလုံး ရွှင်ပြုံးသာယာမှု၊ စိတ်နှလုံး မသာယာမှု ဟူသော ဝေဒနာသည် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အတ္တသာရ မဟုတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ကိုယ်ထည် မဟုတ် ဟူသော အနက်သည် ထင်ရှားလှ၏၊ ဤအနက်ကို "အနတ္တာ=ကိုယ်မဟုတ်" ဆိုသတည်း။ ။အနိစ္စပရိညာဖြင့် တထိုင်တွင်းမှာပင် ဝေဒနာတို့၏ အခါခါဖြစ်ပေါ်မှုဟူသော ဥပါဒ်စွန်း၊ အခါခါ ချုပ်ပျက်သေဆုံးမှု ဟူသော ဘင်စွန်း မရဏစွန်းကို မျက်စိဖြင့် မြင်သကဲ့သို့ ထင်ထင် လင်းလင်း မြင်နိုင်သောသူအား ဝေဒနာတို့၏ အနတ္တာ=ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိုယ်ထည်မဟုတ်၊ သတ္တဝါ၏ကိုယ်မဟုတ်၊ ငါ၏ ကိုယ်မဟုတ်၊ သူခပ်သိမ်း၏ ကိုယ်မဟုတ်၊ ယောကျ်ား မိန်းမ၏ ကိုယ်မဟုတ်ဟူသော အနတ္တ သဘောသည် ထင်ရှားလေတော့သတည်း။ ။အနိစ္စ ပရိညာ အခန်းမှာလည်း အကျယ်ပြဆိုခဲ့ပြီ။

[ဤကား-အနိစ္စ အချက်ကို ကောင်းကောင်း မြင်သဖြင့် အနတ္တလက္ခဏာထင်ရှားပုံတည်း]။

ဒုက္ခမြင်သဖြင့် အနတ္တလက္ခဏာ ထင်ရှားပုံ

ဧကန္တဒုက္ခ....ဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခအချက်ကို ကောင်းကောင်း မြင်သဖြင့် အနတ္တလက္ခဏာ ထင်ရှားပုံကို ဆိုအံ့။ ။

ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏ မမွတာ သဘောသည် ချမ်းသာကိုသာ အလိုရှိ၏၊ အမြဲနိစ္စထာဝရလျှင် ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံ၍ နေလိုကြကုန်၏၊ ဆင်းရဲဒုက္ခကို တရံဘဆစ်မျှ မတွေ့လိုကြကုန်။ ။သုခ

သောမနဿ ဝေဒနာတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အဇ္ဈတ္တသာရ၊ သတ္တဝါ၏အတ္တသာရဖြစ်ကုန်ကြငြားအံ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့၏ အလိုဆန္ဒနှင့် မပြားမကွဲတလုံးတစည်းတည်း အမြဲတည်၍ နေကြကုန်ရာ၏၊ ပျက်ခွင့်ဆိုက်လျှင် တနာရီအတွင်းမှာပင် ပျက်ဆုံးသေပျောက်ခြင်းဟူသော ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခဟူ၍ မရှိလေရာ။ ။ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခမှု မရှိလျှင်လည်း ထိုဝေဒနာတို့ကို အဖန်ဖန် ပြုပြင်မှု သင်္ခါရ ဒုက္ခဟူ၍လည်း မရှိလေရာ။ ။ထိုသို့ကား မရှိသည်မဟုတ်၊ ကေန္တ ဒုက္ခနှစ်ပါး ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။

ရှိပုံကား....အလွန် ချမ်းအေးလှသော ဆောင်းလရာသီ၌ မီးသည် သုခဝေဒနာကို ပေးနိုင်၏၊ အလွန်ပူလှ အိုက်လှသော နွေလရာသီ၌ အလွန် အေးမြသော ရေသည် သုခဝေဒနာကို ပေးနိုင်၏၊ ချမ်းအေးမှုဒုက္ခ နှိပ်စက်၍နေသော သူသည် မီးနှင့်ပေါင်းဖော်လျှင် ချမ်းသာသုခကိုရ၏၊ ပူမှု အိုက်မှု ဒုက္ခနှိပ်စက်၍နေသောသူသည် အေးမြသောရေနှင့် ပေါင်းဖော်လျှင် ချမ်းသာသုခကိုရ၏၊ ထိုချမ်းသာသုခတို့သည် မီးရေတို့နှင့် ကွာပြန်လျှင် ခဏခြင်း ကွယ်ပျောက်သေဆုံး၍ ချမ်းအေးမှုဒုက္ခ, ပူအိုက်မှုဒုက္ခသို့ ပြောင်းလွှဲ ဖောက်ပြန်လေကုန်၏၊ ဒုက္ခရောက်မြဲ ရောက်ပြန်လေ၏၊ သုခကို အလိုရှိပြန်လျှင် မီးနှင့် ရေနှင့် ပေါင်းဖော်မြဲ ပေါင်းဖော်ရပြန်၏၊ မီးနား ရေနားသို့ ချဉ်းမြဲချဉ်းရပြန်၏၊ မီးကိုပြုစုပျိုးထောင်မှု သင်္ခါရဒုက္ခ, ရေရှိရာသို့ သွားရမှု ရေကိုယူဆောင်ရမှု သင်္ခါရဒုက္ခရောက်မြဲရောက်ပြန်၏။

ဤဥပမာအတူ...ဣဋ္ဌ ဖြစ်သော အာရုံ ၆-ပါးတို့သည် သုခဝေဒနာ, သောမနဿ ဝေဒနာ တို့ကို ပေးနိုင်ကုန်၏၊ ထိုကြောင့် ထိုထိုသုခ ထိုထိုသောမနဿကို အလိုရှိသော သူတို့သည် ထိုထိုအာရုံ ဝတ္ထုတို့နှင့် ပေါင်းဖော်မှ အလိုရှိသော သုခသောမနဿကို ရနိုင်ကုန်၏၊ ထိုထိုအာရုံဝတ္ထုနှင့် ကွာပြန်လျှင် ခဏခြင်း ကွယ်ပျောက်၍ ခြောက်သွေ့ ငြိုးငွေ့ဘွယ်သော ဒုက္ခဝေဒနာ, ဥပေက္ခာ ဝေဒနာဘက်သို့ ပြောင်းလဲ ဖောက်ပြန် ကြလေကုန်၏၊

ခြောက်သွေ့ခြိုးခြောက်သော ဝေဒနာအဖော့ကို သည်းမခံလို၍ ထိုသုခ သောမနဿကို အလိုရှိပြန်လျှင် ထိုအာရုံဝတ္ထုသို့ ချဉ်းကပ်ရပြန်၏၊ အာရုံဝတ္ထုကို အမြဲမွေးမြူ၍ထားရ၏၊ စောင့်ရှောက်၍ထားရ၏၊ ထိန်းသိမ်း၍ထားရ၏၊ မရှိလျှင် ရှိအောင် ရှာကြံအားထုတ်ရ၏၊ ထိုအာရုံဝတ္ထုအကျိုးငှာ ငွေကိုရှာရ၏၊ ရွှေကိုရှာရ၏၊ ဆန်စပါးစသည်ကို ရှာရ၏၊ လောက၌ နေ့နေ့ညည ကြောင့်ကြစိုက်ကြ အားထုတ်ကြ လုပ်ဆောင်ကြသော သင်္ခါရဒုက္ခ ဟူသမျှသည် သုခ သောမနဿကို ပေးနိုင်သော အာရုံဝတ္ထုတို့အကျိုးငှာ အပင်ပန်းခံကြရသော ဒုက္ခမှုချည်းသာတည်း။

မဆင်းချင်လဲမနေသာ....ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့ သည်ကား မိမိတို့
သန္တာန်၌ သုခ သောမနဿ ဝေဒနာ စိုစို ရွှန်းရွှန်း ရွှင်ရွှင် လန်းလန်း ဖြစ်ပွား၍ နေသည်ကို အလွန်အလိုရှိကြကုန်၏၊ ထိုဝေဒနာတို့ကား ဣဋ္ဌာရုံနှင့် ကွာလျှင် ခဏခြင်း ခန်းခြောက်၍ ကုန်ကြလေ၏၊ ထိုခန်းခြောက်မှု ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခသည် ထိုသတ္တဝါတို့ကို ခဏခြင်း ကိုယ်ပူပန်အောင် စိတ်ပူပန်အောင်ပြု၍ နှိပ်စက်၏၊ အနမတဂ္ဂ သံသရာနှင့်တကွ မဆုံးနိုင်သော သင်္ခါရဒုက္ခ တွင်းကြီးကို မဆင်းချင် မနေသာအောင် အတင်းတွန်းလှဲ၍ချ၏၊ မိမိတို့သန္တာန်၌ သုခ သောမနဿ ခန်းခြောက်၍ သွားပြန်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုသုခသောမနဿကို ပေးနိုင်သော အာရုံဝတ္ထုရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ရမှု, ထိုအာရုံဝတ္ထုကိုရှာကြံရမှုအစရှိသော သင်္ခါရဒုက္ခတွင်းကြီးသို့ ဆင်းပြန်ရ ဝင်ပြန်ရ၏ဆိုလိုသည်။

ဤသို့လျှင် သုခ သောမနဿဝေဒနာသည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတို့ကို ဝိပရိဏာမဒုက္ခဘေး ဒုက္ခဒဏ်ဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်၏၊ သင်္ခါရဒုက္ခဘေး ဒုက္ခဒဏ်ဖြင့် အမြဲနှိပ်စက်၏၊ အကယ်၍ သုခ သောမနဿ ဝေဒနာသည် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့၏ အထည်ခံ အမာခံ ဇာတ္တသာရဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့ အလိုမရှိသော ဝိပရိဏာမ အဖြစ်သို့ တရံတဆစ်မျှ မရောက်လေရာ၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတို့ကို ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခ

အတွက် သင်္ခါရဒုက္ခအတွက်နှင့် မပြတ်မစဲ အပန်တလဲလဲ ဆင်းရဲပင်ပန်းအောင် မပြုရာ။

လူ့ချမ်းသာဟု ဆိုအပ်သော သေဌေးသုခ, သူကြွယ်သုခ, ပဒေသရာဇ်မင်းသုခ, ကေရာဇ်မင်းသုခ, စကြာမန္ဒာတ်မင်းသုခ ဝေဒနာ စသည် ထိုသူတို့၏ အတ္တသာရ အမှန်ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့၊ ထိုသူတို့၏ စိတ်ဆန္ဒနှင့် တလုံးတစည်းတည်း အမြဲတည်၍သာနေရာ၏၊ ထိုသူတို့ အလိုမရှိသော ဇရာမရဏ ဝိပရိဏာမ အဘို့သို့မရောက်လေရာ၊ ထိုသို့ကားမဟုတ်၊ အရွယ် ၃-ပါးတွင် ဘယ်အခါမဆို ဝိပရိဏာမ အဘို့သို့ရောက်၍ ထိုသူတို့ကို ထိုစည်းစိမ်ချမ်းသာ ခန္ဓာအသက်နှင့် ဖရိုဖရဲကွဲပြားအောင် ပြု၍ နှိပ်စက်လေ၏။ နတ်သုခ, သိကြားသုခ, ဗြဟ္မာသုခတို့၌လည်း ဤနည်းတူသိလေ။

[ဤကား သုခ, သောမနဿဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခလက္ခဏာ အနတ္တလက္ခဏာနှစ်ပါး တလုံးတည်း တသားတည်း ဖြစ်ပုံကိုပြဆိုချက်တည်း]။

ဒုက္ခ, ဒေါမနဿ ဝေဒနာတို့၏ ကိုယ်မဟုတ်သော အခြင်းအရာသည်ကား အလွန်ထင်ရှား၏၊ အဖျားအနာ ကပ်ရောက်၍နေဆဲအခါ သက်သာခွင့် သုခကို တောင့်တ၍ နေဆဲမှာ အပြင်းအထန် နှိပ်စက် တိုးပွား၍လာ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အလိုဆန္ဒကို ငဲ့မှုဟူ၍မရှိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုညှာတာမှု ဟူ၍မရှိ၊ မခံမရပ်နိုင်လှ၍ ဟစ်ကြွေး အော်ငြာ ငိုယိုညည်းညူ လူးလဲ၍ပင် နေသော်လည်း ထိုဝေဒနာသည် သက်သာညှာတာ၍ ပေးလိုက်မည်ဟု ညှာတာမှုမရှိ၊ ငင်းစင်းသေ၍ သွားအောင် ဖိစီး နှိပ်စက်၏၊ အဝီစိ ငရဲ၌ ကျ၍ အနှစ်တသိန်းခံရသော သူမှာ မိမိ ခန္ဓာနှင့်၌ ရှိသော ဒုက္ခဝေဒနာသည် အဝီစိ ငရဲဒုက္ခ အစစ်တည်း၊ ထိုအဝီစိငရဲဒုက္ခအစစ်ဖြစ်သော ထိုသူ၏ဝေဒနာသည် အနှစ်တသိန်းအတွင်း မျက်တောင်တခတ်မျှလည်း သက်သာခွင့်ကို မပေးမူ၍ မျက်တောင် တခတ်မျှ ရပ်တည်မရ တွန့်တွန့်လူး ဖျတ်ဖျတ်လူး အော်ဟစ်ပြီးသွား၍ နေရသော ထိုသူအား အကျုံးမျှ ညှာတာမှု

ဟူ၍ မရှိဘဲ အမြဲထာဝရ အပြင်းအထန် နှိပ်စက်၏၊ ကြွင်းသော အပါယ်ဒုက္ခတို့၌လည်း ထိုနည်းတူသိလေ။

(ဒုက္ခ,ဒေါမနဿဝေဒနာတို့၏ အနတ္တဖြစ်ပုံကိုပြဆိုချက်ပြီး၏)

ဤတွင်ရှေ့ကား-ဝေဒနာတို့၏ ဒုက္ခအချက်ကို
ကောင်းကောင်းကြီးမြင်သဖြင့် သိရသောဝေဒနာတို့၏
အနတ္တလက္ခဏာကိုပြဆိုချက်ပြီး၏။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မြင်သဖြင့် အနတ္တလက္ခဏာ ထင်မြင်ပုံ

ယခုအခါ ဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်ကို ကောင်းကောင်းကြီးမြင်သဖြင့် ထင်ရှားသော အနတ္တ လက္ခဏာကိုပြဆိုအံ့။

မြေပြင်,သစ်ပင်,နေရောင်ဆောင်၍သိ . ဉာတပရိညာအခန်း၌ပြဆို ခဲ့ပြီးသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

အစီအရင်ကို ဤနေရာ၌ ဆောင်၍သိလေ၊ လိုရင်းအဓိပ္ပါယ်မှာ မြေပြင်,သစ်ပင်,နေရောင် သုံးခုတို့ကို အစွဲပြု၍ သစ်ပင်ရိပ် ဖြစ်ပေါ်ရာ၌ ထိုသစ်ပင်ရိပ်သည် မြေ၏ကိုယ်ထည်လည်း မဟုတ်၊ မြေ၏ကိုယ်ထည် မှန်ခဲ့လျှင် ထိုနေရာမှာ အမြဲရှိ၍ နေရမည်၊ ထိုသို့အမြဲရှိနေသည် မဟုတ်။ ။ထိုသစ်ပင်ရိပ်သည် သစ်ပင်၏ ကိုယ်ထည်လည်းမဟုတ် သစ်ပင်၏ ကိုယ်ထည်မှန်ခဲ့လျှင် သစ်ပင်မှာ တည်နေရမည်၊ ထိုသို့ သစ်ပင်မှာ တည်နေသည်မဟုတ်။ ။ထိုသစ်ပင်ရိပ်သည် နေရောင် လည်းမဟုတ်၊ နေရောင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏၊ နေရောင်ရောက် လျှင် အရိပ်ကွယ်ပျောက်၏။ ။သဏ္ဌာန်အားဖြင့် သစ်ပင်သဏ္ဌာန် ထင်မြင်သောကြောင့် သစ်ပင်၏ အစီးအပွားသာဖြစ်၏၊ ထိုကြောင့် သစ်ပင်ရိပ်ဟူ၍ ခေါ်ရ၏။

ကျောက်ကုန်းအပြင် အစရှိသော ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်မှာ တုတ် လုံတံ ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်၍ နာမှုဟူသော ဒုက္ခဝေဒနာ တဖွား

ဖွား ဖြစ်ခပေါ်ရာ၌ ထိုသစ်ပင်ရိပ်နှင့် ဒုက္ခဝေဒနာ တူကြ၏၊ မြေ အပြင်နှင့် ကျောက်ကုန်းအပြင် တူကြ၏၊ သစ်ပင်နှင့် တုတ်လုံတံ တူကြ၏၊ ထိုသစ်ပင်ရိပ်သည် မြေ၌မှီ၍ မြေပေါ်မှာပေါ်သော်လည်း မြေ၏ကိုယ်ထည်မဟုတ်၊ မြေမျိုးမဟုတ်၊ မြေ၏ဆိုင်ရာ မဟုတ်သကဲ့သို့ ထိုဒုက္ခဝေဒနာသည် ကျောက်ကုန်း အပြင်၌မှီ၍ ကျောက်ကုန်း အပြင်မှာ ဖြစ်ပေါ်သော်လည်း ကျောက်ကုန်း အပြင်ဟူသော ရုပ်တရားစု၏ အစိတ်အင်္ဂါမဟုတ်၊ ရုပ်မျိုးပင်မဟုတ်၊ ပူသောဝတ္ထု ထိခိုက်လာလျှင် ပူသော ဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်သည်၊အေးသောဝတ္ထု ထိခိုက်လာလျှင် အေးသောဒုက္ခဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်သည်၊ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ထိခိုက်လာသော ဝတ္ထုနှင့်သာ အသွင်အပြင် တူလေရကား ထိုဝေဒနာသည် တုတ်လုံတံ၏ အစီးအပွား သာတည်း၊ တုတ်လုံတံ၏ သားမြေးသာတည်း၊ ထိုကြောင့် တုတ်လုံတံ ထိခိုက်နာဟူ၍ရင်း, ဓါးခုတ်မိလျှင် ဓါးခုတ်နာဟူ၍ရင်း, မီးလောင်လျှင် မီးလောင်နာယူ၍ရင်း ထိခိုက်လာသော ဝတ္ထုနှင့်ပေ၍ ထိုဝေဒနာကို ပြောဆိုကြရသည်။

✻ ထိုမှတပါး လရောင် မီးရောင်တို့ကို အစွဲပြု၍ ထိုထိုနေရာမှာ တုံးရိပ် တိုင်ရိပ် သစ်ပင်ရိပ် လူရိပ် စသည်ပေါ်ရာတို့၌လည်း ဤနည်းတူသိလေ။

✻ ကြည်လင်စွာသော မှန်အပြင် ဖလ်အပြင် ရေအပြင်တို့မှာ နေဝန်းသဏ္ဌာန် လဝန်းသဏ္ဌာန် အရိပ်, လူရိပ်,မျက်နှာရိပ်, သစ်ပင်ရိပ်, သစ်ကိုင်းရိပ် စသည်တို့ ပေါ်ကြရာ၌လည်း ဤအတူသိလေ။

မှန်မျက်နှာရိပ်-ပုံတံဆိပ်သို့....မှန်အပြင်မှာ လူမျက်နှာရိပ် ပေါ်ရာ၌ ထိုမျက်နှာရိပ်သည် မှန်၏ကိုယ်လည်း မဟုတ်၊ မျက်နှာ၏ ကိုယ်လည်း မဟုတ်၊ မှန်၏ ဘက်သားလည်း မဟုတ်၊ အသွင် သဏ္ဌာန်ကို ထောက်သော် မျက်နှာ

နှင့်သာ တူလေရကား မျက်နှာ၏ဘက်သား မျက်နှာ၏ အစီးအပွား မျက်နှာ၏ သားမြေးသာဖြစ်၍ မျက်နှာရိပ်ဟူ၍ ခေါ်ရ၏။ ။ မျက်နှာရိပ်နှင့် ထိုဒုက္ခဝေဒနာ တူကြ၏၊ မှန်အပြင်နှင့် ကျောက်ကုန်းအပြင် တူကြ၏၊ မျက်နှာနှင့် တုတ်လုံတံ တူကြ၏။ ။ထိုမှ တပါး ဦးခေါင်းတွင်း, ရင်ဘွင်း, အသည်းတွင်း, အဆုတ်တွင်း, ဝမ်းတွင်း, အအူတွင်း အစရှိသော ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတို့မှာ အနာအို အနာမင်း ဖြစ်ပွား၍ နေရာ သံသေဒဇ ပိုးတို့သည် ကျရောက်ကုန်၍ ထိုအနာတွင်းမှာ ပွားများ၍နေကြကုန်၏၊ ဤ၌လည်း အနာသွေး အနာသား တခြားတမျိုး, သံသေဒဇပိုးသတ္တဝါ တခြားတမျိုး၊ အနာအို အနာမင်းနှင့် ကျောက်ကုန်းအပြင် အစရှိသော ရုပ်ခန္ဓာကြီးတူကြ၏၊ သံသေဒဇပိုးတို့နှင့် ဝိညာဏ်, ဖဿ, ဝေဒနာ နာမ်ခန္ဓာစု တူကြ၏။

တနည်းကား...ရွှဲရွှဲစို တကိုယ်လုံး နူနာရှိသောသူမှာ များစွာသော ယင်တို့သည် တရုန်းရုန်းဝိုင်းအုံ၍ ယင်ချေးအူမှု လောက်ရှင်လွတ်မှုကို ပြုကြကုန်၍ ထို့သူကိုယ်သန္တာန်မှာ ပိုးတွေအပြည့် တရွရွနေရာ၌ ထိုပိုးတို့သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အစိတ်အင်္ဂါ မဟုတ်ကုန်၊ ယင်ကောင်တို့၏ သားမြေးတို့သာတည်း၊ ဤဥပမာ၌ ပိုးလောက်တို့နှင့် ထိုဒုက္ခဝေဒနာတူ၏၊ ယင်သတ္တဝါစုနှင့် တုတ်လုံတံ တူကြ၏၊ ရွှဲရွှဲစိုသော နူနာကြီးတွေနှင့် ကျောက်ကုန်းအပြင် အစရှိသော ရုပက္ခန္ဓာကြီးတွေ တူကြ၏။

အရပ်ရပ်သော ဥပမာတို့ဖြင့် ထိုဝေဒနာ ငါးပါးတို့သည် မိမိကိုယ်အင်္ဂါ အတွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း မိမိဆိုင်ရာမဟုတ်ကုန်ဟူသော အနက်ကို ပြလိုရင်းတည်း၊ မိမိကိုယ်လည်း မဟုတ်ကုန်, မိမိကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာလည်း မဟုတ်ကုန်, မိမိကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှာ အစဉ်ထာဝရ အမြဲရှိနေသော တရားစုလည်း မဟုတ်ကုန်ဟူသော အနက်ကို ပြလိုရင်းတည်း၊ ထိုစကားမှန်၏၊ မှန်အပြင် ဖလ်အပြင် ရေအပြင်၌ ပေါ်သော အရိပ်တို့မည်သည် မှန်ထဲ ဖလ်ထဲ ရေထဲမှာ အမြဲရှိ၍ နေ

နှင့်ကြသည် မဟုတ်ကုန်၊ နေဝန်း လဝန်း လူမျက်နှာစသည်တို့နှင့်ဆုံမိကြဆဲအခါ၌သာ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ပေါ်လာကြကုန်၏၊ နေဝန်းကွယ်ပြန်လျှင် နေဝန်းအရိပ် ပျောက်ကွယ်ပြန်၏၊ လဝန်း ကွယ်ပြန်လျှင် လဝန်းအရိပ်ပျောက်ကွယ်ပြန်၏၊ လူမျက်နှာကွယ်ပြန်လျှင် မှန်ထဲ ဖလ်ထဲ ရေထဲမှာ လူရိပ်မျက်နှာရိပ် ပျောက်ကွယ်ပြန်၏၊ ထိုအတူ ထို့ဝေဒနာတို့သည်လည်း ထိုထိုအာရုံတို့နှင့် ပေါင်းဆုံတွေ့ဆိ၍ နေဆဲအခါ၌သာလျှင် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ကိုယ်သန္တာန်တွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်၏ ထိုထိုအာရုံတို့ ကွယ်ပြန့်ကုန်လျှင် ကိုယ်သန္တာန်တွင်းမှာ ကွယ်ပျောက်ချုပ်ဆုံးကြလေကုန်၏။ ။ဤသို့သောဖြစ်ခြင်းကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ဆိုသတည်း။

ဥပမာကား....တယောက်သော သူရူးသည် မှန်အပြင်၌ပေါ်သော သူငယ်ရိပ်ကို မိမိ၏ သားသမီးဟု စွဲလမ်းခြင်းဖြစ်၍ နေ၏၊ မိမိသက်ရှိ မှန်အပြင်မှာ သူငယ်ရိပ်ကိုကြည့်ရှု၍ နေရမှ သုခသောမနဿဖြစ်၏၊ သူငယ်ရိပ်ကွယ်၍ သွားလျှင် မနေတတ် မထိုင်တတ် သောကဒုက္ခဖြစ်၏။ ။သူငယ်ရိပ်မည်သည်လည်း မှန်အပြင်နှင့် တယောက်သော သူငယ်ဆုံတွေ့၍ နေဆဲအခါ၌သာ မှန်အပြင်မှာ ပေါ်ရှိ၍နေ၏၊ သူငယ်နှင့် မှန်မျက်နှာလွဲပြန်လျှင် ကွယ်ပျောက်ပြန်၏၊ ထိုသူရူးသည် သူငယ်ရိပ်ကိုမြင်လိုတိုင်း မြင်လိုတိုင်း သူငယ်ရှိရာသို့ မှန်ကိုယူ၍ တနေ့တနေ့လျှင် အခါတရာမက ပြေးရ သွားရသော သခ်ါရဒုက္ခအမြဲရောက်လတ္တံ့၊ သူငယ်ရိပ် ကွယ်ပျောက်တိုင်း ကွယ်ပျောက်တိုင်း စိတ်နှလုံး ငြိုငြင်ပူပန် ဘောင့်တရသော ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခအမြဲ ရောက်လတ္တံ့။ ။အဘယ်ကြောင့်နည်း မှန်အပြင်မှာ ထင်သော သူငယ်ရိပ်သည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မျိုး ဖြစ်လေသောကြောင့်တည်း။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မျိုးဆိုသည်ကား တိုသူငယ်ရိပ်သည် မှန်တွင်းမှာပေါ်ရှိ၍နေသော တရားလည်း မဟုတ်၊ သူငယ်နှင့် ဆုံမိဆဲ အခါမှာမှ သူငယ်ကိုအစွဲပြု၍ မှန်အပြင်မှာ ပေါ်လာသော တရားမျိုးတည်း၊ သူငယ်ကိုအစွဲပြု၍ ပေါ်သော တရားမျိုးဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့်

အစွဲပြုရာ သူငယ်နှင့် ကင်းကွာပြန်လျှင် အစွဲပြုရာ မရှိသည်နှင့် ခဏ ခြင်းကွယ်ပျောက်ပြန်၏၊ ပေါ်စေလိုသော် သူငယ်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ် ရပြန်၏၊ ဤသို့ဖြစ်သည်ကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဆိုသတည်း၊ သုခ, ဒုက္ခ, သောမနဿ, ဒေါမနဿ, ဥပေက္ခာဝေဒနာ ငါးပါးတို့သည် မှန်အ ပြင်မှာ တဒင်္ဂအားဖြင့် ပေါ်တတ်သော သူငယ်ရိပ်နှင့်တူ၏။

ထိုဝေဒနာတို့ကို ငါငါဟူ၍ ငါ့ကိုယ်-ငါ့ကိုယ်ဟူ၍ စွဲလမ်းကြ သော ဗာလ ပုထုဇ္ဇန်တို့သည် ထိုသူရူး ယောကျ်ားနှင့်တူကုန်၏၊ မိမိ တို့၏ အဇ္ဈတ္တခန္ဓာတို့၌ ရှိနေသော စက္ခု, သောတ, ဃာန, ဇိဝှါ, ကာယ, မနဟူသော အကြည်ဓာတ် ခြောက်ပါးတို့သည် ပကတိ သူငယ်နှင့် တူကုန်၏၊ မိမိအဇ္ဈတ္တ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သုခ, သောမနဿ ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကို အလိုရှိတိုင်း-အလိုရှိတိုင်း ထိုဝေဒနာတို့ကို ပေးနိုင်သော အာရုံဝတ္ထုရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ကြရကုန်သော ဗာလ ပုထုဇ္ဇန်တို့သည် သူငယ်ရှိရာသို့ အခါခါ ချဉ်းကပ်ရသော ထိုသူရူး နှင့်တူကုန်၏။

[ဤသို့ ဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အမှု, အာဂန္တုက အမှုကိုကောင်းကောင်း ထင်မြင်သည်ရှိသော် ဝေဒနာတို့၏ အနတ္တ ဓမ္မမျိုးစင်စစ်ဖြစ်ကြောင်းကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက် နှင့် ပြဆိုသောအဘိုးပြီး၏]။

လိုရင်းပဓာန ...ထိုမှတပါး ဝေဒနာတို့၏ အနတ္တ ဓမ္မဖြစ်ကြောင်း ကို ပြဆိုရန် အချက် အလွန်များသေး၏။ ။လို ရင်းမှာမူကား-ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စအချက်ကို လှုလှုထင်မြင်မှု, ဝေဒနာ တို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကို လှုလှုထင်မြင်မှု ဤ ၂-ချက်သည်သာ လိုရင်းပဓာနတည်း။ ။အနိစ္စကို လှုလှုထင်မြင်နိုင်ပါလျှင် အနတ္တ ထင်မြင် နိုင်တော့မည် ကေန်တည်း၊ ဝေဒနာတို့၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အချက်ကို လှုလှုထင်မြင်နိုင်ပါလျှင် အနတ္တ ထင်မြင် နိုင်တော့မည် ကေန်တည်း။ ။ထိုကြောင့်အနိစ္စအချက်,ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကိုသာ

မိမိရရ လှလှကြီး ထင်မြင်နိုင်အောင် နှစ်ရှည်လများ အားထုတ် ကြိုးပန်းရာသတည်း။

ဤတွင် ရွှေကား-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်ကိုမြင်သဖြင့်ထင်ရှားသော အနုတ္တရလက္ခဏာကို ပြဆိုချက်ပြီး၏။

အနုတ္တရပရိညာပြီး၏။

အနုတ္တရထင်မြင်ခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသ

ဘဝအမျိုးမျိုးတိုးခဲ့ကြရပြီ....ယခုအခါ အနုတ္တ ထင်မြင်နိုင်ခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသကိုပြဆိုဦးအံ့။ ။ အနုတ္တကောင်းကောင်း ထင်မြင်နိုင်လျှင် အတ္တဒိဋ္ဌိ, သက္ကာယဒိဋ္ဌိ အကြွင်းမဲ့ချုပ်ငြိမ်းသော သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်၏၊ သောတာပန်အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ။အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ ကျင်လည်၍နေကြသော ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည် ဘုရားသာသနာနှင့် အလွန်ကြုံကြိုက်ခဲကုန်၏၊ ကမ္ဘာတသိန်း လွန်၍မှသည်း တခါမကြုံကြိုက်ရကုန်၊ ကမ္ဘာအသင်္ချေလွန်၍မှလည်း တခါမကြုံကြိုက်ရကုန်၊ အမိုက်အမျိုးမျိုး အမှောက်အမှားအမျိုးမျိုးတို့နှင့် ကုန်ခဲ့ကြသော ဘဝဘေွ ကမ္ဘာတွေသာများလှစွာကုန်၏၊ထိုကြောင့်တယောက်တယောက်သော ဤသတ္တဝါတို့၏ စိတ်သန္တာန်အတွင်းမှာ အစဉ်စင်ရဲ့သို့ကျရန် ကံပေါင်း အသင်္ချေ အနန္တအမြဲပါရှိ၍ နေကုန်၏၊ ထိုအတူ သိဥ္စုဝ်းငရဲသို့ ကျရန် ကံပေါင်းအသင်္ချေ အနန္တစသည်ဖြင့် ငရဲကြီးရှစ်ထပ် ငရဲငယ်များစွာ ပြိတ္တာအမျိုးမျိုး, အသုရကာယ် အမျိုးမျိုး, တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုးတို့ကို အကုန်သိလေ။

ထိုသို့ ပါရှိနေကုန်သော အကုသိုလ်ကံဟောင်းတို့၏ ဦးခေါင်းမူကား အတ္တဒိဋ္ဌိပေတည်း၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုအကုသိုလ် ကံဟောင်းတို့သည် ဝင်းဝင်းတောက် ထက်သန်ကြကုန်၏၊ နတ်ပြည်မြောက်ထပ်မှာ နတ်မင်းသိကြားမင်းဖြစ်၍ နေကြ

သော်လည်း အပါယ်လေးပါးသို့ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက် ရှေးဦးတိုက်၍သာ နေကြရကုန်၏။ ထိုအတူ ရူပဗြဟ္မာ, အရူပဗြဟ္မာဖြစ်၍ နေကြကုန်သော်လည်း အပါယ်လေးပါးသို့ ဦးခေါင်းရှေးရှုကာ နေကြကုန်၏၊ ထန်းတောကြီး၌ ထန်းသီးတို့သည် ထန်းပင်ပေါ်မှာ နေကြကုန်သောလည်း အောက်မြေအဘို့သို့ ကျရောက်မှုကို ရှေးရှုကာချိန်ရွယ်ကာ နေကြကုန်၏၊ အညာခိုင်သေးသမျှသာ အပေါ်မှာ အသက်ရှိကြကုန်၏၊ အညာပြုတ်လျှင် မချွတ်မလွဲ မြေကြီးလျှင်လည်းလျောင်းရာ ရှိကြကုန်၏၊ ထိုအတူ ထိုအတ္တဒိဋ္ဌိ ရှိနေကြကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် နတ်သက်, ဗြဟ္မာသက် ဟူသောဇီဝိတိန္ဒြေ အညာမပြုတ်မီအတွင်းမျှသာ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်မှာ နေခွင့်ရှိကြကုန်၏၊ ဇီဝိတိန္ဒြေ အညာပြုတ်သည်ရှိသော် ထန်းသီးတို့ကဲ့သို့ တသဲသဲ အမြဲ ကြွေကျကြရကုန်၏၊ ထိုစကား မှန်၏၊ တယောက် တယောက်သော သတ္တဝါ၏ စိတ်သန္တာန်မှာ အစဉ်ပါရှိ၍ နေသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ တရားသည် အကုသိုလ်ကံ အနန္တတို့ကို လက်တွင်း သိမ်းပိုက်၍နေသော တရား ဖြစ်သောကြောင့် မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးမျှမက အလွန်ဝန်လေးလှသော တရားပေတည်း။

ဗြဟ္မာ့ဘုံတဝင်းဝင်း, ဝက်စကျင်းတရှုံ့ရှုံ့ ... ထိုကြောင့်စိတ်သန္တာန်မှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိနေသော

သတ္တဝါတို့သည် ဘဝဂ်ဘုံမှာပင် နေကုန်သော်လည်း အပါယ်ရှိရာသို့ ထဖြုန်းဖြုန်းကျလာရကုန်၏၊ အောက်အောက်သော ဗြဟ္မာ့ပြည် နတ်ပြည် လူ့ပြည်၌နေကြသော သူတို့မှာ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပြီ ဗြဟ္မာမင်းကြီး နတ်မင်းကြီး သိကြားမင်းကြီးဖြစ်၍ နေကြကုန်သော်လည်း စိတ်နှလုံးထဲမှာ ငရဲကြီးရှစ်ထပ် ဥဿဒငယ်ပြီးပါရှိ၍ နေကြကုန်၏၊ ငရဲငယ် အနန္တပါရှိ၍နေကြကုန်၏၊ ပြိတ္တာမျိုးအနန္တပါရှိ၍ နေကြကုန်၏၊ အသုရကာယ်မျိုး အနန္တပါရှိ၍ နေကြကုန်၏၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝမျိုးအနန္တပါရှိ၍ နေကြကုန်၏၊ ထိုသို့ မိမိတို့စိတ်နှလုံး ထဲမှ အမြဲမကွာပါရှိ၍ နေသည်ကို မသိကြသောကြောင့် ထိုဗြဟ္မာမင်းကြီး, သိကြားနတ်မင်းတို့သည်ပျော်မွေ့ခြင်းရှိကြလေကုန်သည်။ ။ထိုအနမ

တဂ္ဂသံသရာ ကမ္ဘာ အဆက်ဆက်တို့မှာ ပါရှိနေကြကုန်သော ထို အကုသိုလ် ကံဟောင်းတို့သည် မိမိတို့၏ဦးခေါင်းဖြစ်သော သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ဆုံးခဲ့သည်ရှိသော် အကုန်ချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက် ကြလေကုန်၏။

ရှေးရှေးဘဝ ရှေးရှေးကမ္ဘာတို့က ပါရှိကြသော ကံဟောင်းတို့ကို မဆိုထားဘိဦး၊ ယခုဘဝတွင်ပြုသော ပါဏာတိပါတကံပေါင်း အနန္တ, အဒိန္နာဒါနကံပေါင်း အနန္တ စသည်ပင် ဖြစ်စေဦးတော့ ယခုနေ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းခဲ့လျှင် ယခုအကုန်လုံးကွယ်ပျောက်လေ၏၊ မိမိကိုယ်မှာ ရှိသော သန်း ကြမ်းပိုးကို ကြောက်ဘွယ်ရှိသေး၏၊ ထိုအကုသိုလ်ကံ အနန္တတို့ကို ကြောက်ဘွယ်မရှိပြီ။ ။စိတ်သန္တာန်မှာ ထိုသက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကင်းငြိမ်းပြီ သော သူတို့သည် လူ့ဘုံမှာ နေကြသော်လည်း အထက်အထက် မြင့်မြတ်သော နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာဘုံသို့သာ ဦးခေါင်းရှေ့ရှု ချိန်ရွယ်ကာနေကြကုန်၏၊ အောက် အောက် နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံမှာ နေကြကုန်သော်လည်း အထက်အထက် နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့သာဦးခေါင်းတချီချီ နေကြကုန်၏။ ။မိုးသည်းနွှေင်းအခါတို့၌ ထိုထိုတောတောင်မှ ထွက်၍တက်လေ့သော ဒေါ်ခိုးတို့သည် အထက်သို့သာ ဆန်တက် လေကုန်သကဲ့သို့တည်း။

[ဤကား အတိတ်ကံဟောင်းတို့နှင့် စပ်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းမှု အကျိုးအာနိသင်ကြီးကျယ်ပုံတည်း]။

သက္ကာယချုပ်ငြိမ်းက-သာသနာမကွယ်....စိတ်သန္တာန်မှာသက္ကာယ ဒိဋ္ဌိ ရှိနေကြကုန်သော လူ

နတ် ဗြဟ္မာသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ယခုပင် သူတော်ကောင်းဖြစ်၍ နေကြကုန်သော်လည်း နက်ဖြန်၌သော်၎င်း, နောက်ရက်-နောက်လ-နောက်နှစ်-နောက်ဘဝ၌တို့၌သော်၎င်း မာတုဃာတက, ပိတုဃာတက, အရဟန္တဃာတက အ၎ရှိသော ပါဏာတိပါတ ကံမျိုးတို့ကိုလည်း အနန္တပြုကြကုန်လတ္တံ့၊ အဒိန္နာဒါနကံမျိုးတို့ကိုလည်း အနန္တ ပြုကြကုန်လတ္တံ့၊ ကြွင်းသော ဒုစ္စရိုက်မျိုးတို့ကိုလည်း အနန္တ အနန္တ

ပြုကြကုန်လတ္တံ့၊ ယခုနေ့မိမိသန္တာန်မှာ ဘုရားသာသနာကြီး လက်ရှိနေကြ၍၊ နောက်ရက် နောက်လ စသည်တို့၌ ဘုရားသာသနာကြီး လက်လွတ်၍ ဘုရားသာသနာကြီးကို ဖျက်ဆီးသော ဒိဋ္ဌိမျိုးသို့ရောက်ကြကုန်လတ္တံ့။

အနတ္တလက္ခဏာ ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်၍ စိတ်သန္တာန်မှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းပြီးသော လူနတ် ဗြဟ္မာ တို့သည် မူကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းသောနေ့မှစ၍ ဘဝများစွာ ကမ္ဘာများစွာ သံသရာ၌ ကျင်လည်ကြကုန်သော်လည်း အကုသိုလ် ဒုစ္စရိုက်တို့ကို အိပ်မက်တွင်မျှ မပြုမှားကြကုန်ပြီ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းပြီးသော နေ့မှစ၍ နိဗ္ဗာန်ရသည့် ဘဝတိုင်အောင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာ ဘော်ကြီးလည်း ဖြစ်လေရာရာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက် စိတ်နှလုံးထဲမှာ အမြဲပါလေတော့သည်၊ သာသနာ ကွယ်သောဘဝ, သာသနာကွယ်သောကမ္ဘာဟူ၍ မရှိကြကုန်ပြီ။

[ဤကား နောက်အနာဂတ် ကံမျိုးနှင့်စပ်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်း ပြီးခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသတည်း]။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းခဲ့လျှင် အတိတ်ဖြစ်သော အကုသိုလ်ကံ အနန္တတို့သည် အဘယ်သို့ အကုန်ကွယ်ပျောက်၍ ကုန်လေသနည်း ဟူမူကား အစေ့ငယ်ပေါင်း အနန္တရှိသော တခုသောပိုးချည်ကြိုးဖြင့် သီကုံး၍ ထားအပ်သော ရွှဲပုတီးကြီး၌ ခိုင်စွာသော ပိုးချည်ကြိုးဖြင့် သီကုံးဖွဲ့စည်းခြင်း ရှိနေသောအခါ ဘယ်အစေ့ကိုမဆို တခုသော အစေ့ကို ဆွဲငင်၍သွားလျှင် အစေ့အနန္တ အကုန်လုံးပါလေ၏။ ။ ပိုးချည်ကြိုးကို နုတ်ယူပယ်ရှားပြီးသောအခါ၌မူကား အစေ့ချင်း အမျှင်အတွယ်မရှိကြပြီဖြစ်၍ တခုသော အစေ့ကို ဆွဲငင်၍သွားသော်လည်း တပါးသော အစေ့တို့မပါကြကုန်ပြီ။

ဤဥပမာအတူ...သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိသောသူမှာ ရှေးရှေးဘဝ ရှေးရှေးကမ္ဘာတို့၌ ဖြစ်လာခဲ့သော မိမိခန္ဓာအစဉ်ကို ပင်ငါပြု၍စွဲလမ်း၏၊ ငါသည် ရှေးရှေးဘဝ ရှေးရှေးကမ္ဘာတို့၌ လူ

ဖြစ်ခဲ့လှုပြီ နတ်ဖြစ်ခဲ့လှုပြီ ဗြဟ္မာဖြစ်ခဲ့လှုပြီဟု သက္ကာယဒိဋ္ဌိကြီးတန်းလန်းရှိနေ၏။ ။ထိုကြောင့် အတိတ်ဘဝ အတိတ်ကမ္ဘာတို့က ပြုခဲ့သော အကျိုးမပေးရသေးသော အကုသိုလ်ကံဟောင်း အနန္တ တို့သည် ထိုသူ့သွားရာ အစဉ်လိုက်ပါ၍ နေကြကုန်၏၊ ခိုင်ခံ့စွာပိုးချည်ကြိုးနှင့် သီကုံး၍ထားသော ရွှေပုတီးကုံးကြီးကဲ့သို့တည်း။

သီကြိုးပယ်ပြီး-ပုတီးပမာ....အနုတ္တလက္ခဏာ ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိချုပ်ငြိမ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာမူကား တထိုင်တွင်းမှာ ဖြစ်ကြသော ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့ပင် ဉာဏ်၌ အပိုင်းအပိုင်း အပြတ် အသတ်တွေ ထင်မြင်လေ၏၊ ငါ၏ အတ္တဟူ၍ အမှုင်တန်းလန်းလျက်မရှိပြီ၊ မိမိခန္ဓာအစဉ်သည် ကြိုးကိုပယ် နုတ်၍ထားအပ်သော ပုတီးစေ့တွေကဲ့သို့ ထင်၏၊ ရှေးရှေး၌ပြုခဲ့သော အကုသိုလ်ကံတွေသည် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်၊ သတ္တဝါမဟုတ်၊ ငါလည်း မဟုတ်၊ ငါ၏ကံလည်းမဟုတ်၊ ဖြစ်ရာခဏမှာ အပိုင်းအပိုင်းပြတ်၍ ပျက်ဆုံးကုန်ကြလေသည်ဟု ကောင်းစွာ ထင်မြင်၏၊ ထိုကြောင့် ထိုအကုသိုလ်ကံဟောင်း တို့သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းရာတွင် အကုန်ငြိမ်းကြလေကုန်၏၊ ကြိုးကိုပယ်နုတ်ပြီးသော ပုတီးစေ့ကဲ့သို့ တည်း၊ အကုသိုလ်ကံတို့သည်သာ ကွယ်ပျောက်ကြကုန်သည်၊ ရှေးရှေး၌ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကံတို့မူကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းကာမျှနှင့် မချုပ်ကြကုန်သေး၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ကျ၍ တဏှာအကြွင်းမဲ့ချုပ်ငြိမ်းမှ ကုသိုလ်ကံတို့ ချုပ်ငြိမ်းကြကုန်သည်။

မိုက်ချက်နှာလှ-သက္ကာယ....သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဆိုသော တရားကား မိုက်ချက်မဲ့ချက် နက်နဲလှ၏၊ မာတုဃာတကကံကြီးကို ပြုမိပြီး၍ အဝီစိငရဲသို့ ကေန္တငါကျရောက်ရတော့မည်ဟု ပွက်ပွက်ဆူ စိတ်နှလုံး ပူပန်၍နေသောသူသည် ထိုမာတုဃာတကကံကိုပင် မိမိ၏အတ္တပြု၍ ငါပြုခဲ့မိလေခြင်း, ငါမိုက်ခဲ့လေခြင်း, ငါမှားခဲ့လေခြင်းဟု စွဲလမ်းလျက် ညည်းညူပူပန်၏၊ အကယ်၍ အနုတ္တာရိညာဉ်ဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင်၍ ငါပြုခဲ့

မိခလေခြင်းဟူသော အစွဲအလမ်းကို လွတ်နိုင်သည်ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ ထိုမာတုဃာတကကံသည် ထိုသူ့သန္တာန်သို့ လိုက်၍ အကျိုးပေးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ကား မဟုတ်၊ ထိုသူ့သန္တာန်သို့ မလိုက်ချင်သော်လည်း မနေရအောင် အကျိုးမပေးချင်သော်လည်း မနေရအောင် ငါပြုခဲ့မိသောကံ၊ ငါ၏ကံဟု အတင်းဆွဲငင်၍ သိမ်းပိုက်လေ၏၊ ထိုသို့သိမ်းပိုက်ခြင်းကြောင့် ထိုကံသည် အကျိုးမပေးချင်လော်လည်း မနေသာ ပေးရလေ၏၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိနေကြသော ပုထုဇ္ဇန်သတ္တဝါသည် ဤမျှလောက်မိုက်မဲ၏၊ ကြွင်းသော ကုသိုလ်ကံဟူသမျှတို့၌သည်း ဤနည်းတူ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဆွဲငင် သိမ်းပိုက်မှုကြောင့် သတ္တဝါတို့ဖြစ်ခလေရာရာ အစဉ်ပါ၍နေကြပုံ အကျိုးပေး၍နေကြပုံကိုသိလေ။

မိမိတို့ပြုသော မကောင်းမှုကံတို့ကြောင့် ငရဲ၌ကျ၍ နေကြရာ၌လည်း ထိုမကောင်းမှုတို့ကို ငါပြုသော မကောင်းမှုကံဟု စွဲလမ်းသိမ်းပိုက်လျက်ပင် ရှိကြကုန်၏၊ ထိုကံတို့ နှိပ်စက်၍ အလွန်ပင်ပန်းနေသောအခါမှာပင် ထိုကံတို့ကို မလွတ်နိုင်ကြကုန်။ ။မစွန့်နိုင်ကြသည့်အတွက်ကြောင့် ထိုအကုသိုလ်ကံတို့သည် အကျိုးမပေးချင်သော်လည်း မနေသာ၊ ထိုသူတို့ကို အပါယ်မှ ဘဝအဆက်ဆက် မလွတ်ရအောင် အကျိုး ပေးကြရတော့သည်၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် ဤမျှလောက် အနက်အနဲ မိုက်မဲလှ၏။

ထိုနည်းအတူ ဤသတ္တဝါတို့သည် နာခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းဘေးကို အလွန်ကြောက်လန့်ကြကုန်၏၊ ထိုသို့ကြောက်လန့်ကြပါကုန်လျက် ငါသည် ရှေးရှေးဘဝတို့၌လည်း နာလှလေပြီ၊ အိုလှခလေပြီ၊ သေခဲ့လှသေပြီဟု အတိတ်ဖြစ်သော နာခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းတို့ကို မြန်၍ စွဲလမ်း သိမ်းပိုက်ကြကုန်၏၊ အလွန်ကြောက်လန့်ရသော တရားကိုပင် လွှတ်၍မပစ်နိုင်ကြ၊ မလွတ်သည့် အတွက်ကြောင့်လည်း ထိုနာမှု အိုမှု သေမှုတို့သည် ထိုသူတို့သန္တာန်သို့ မလိုက်ချင်သော်လည်း မနေရ၊ ဖြစ်လေရာရာပါ၍ နေကြကုန်၏၊ ထိုသူတို့ကို မနှိပ်စက်ချင်သော်လည်း

မနေရ၊ နာမှုပေါ်ရတော့သည်၊ အိုမှုပေါ်ရတော့သည်၊ သေမှုပေါ်ရတော့သည်၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် ဤမျှလောက် နက်နက်နဲနဲမိုက်မဲ၏။

ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ကိုယ်တွင်းဥပဒ်, ကိုယ်ပဥပဒ်နှင့် တွေ့ကြုံ၍ အနာရောဂါပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်၍ နေကြရာ၌လည်း၊ နှိပ်စက်၍နေသော အနာရောဂါ ဝေဒနာတို့ကိုပင် ငါနာသည်, ငါကျင်သည်, ငါပူလောင်သည် အစရှိသည်ဖြင့် စွဲလမ်း သိမ်းပိုက်ကြကုန်၏၊ ထိုသို့စွဲလမ်း သိမ်းပိုက်မှုသည် နောက်နောက်ကိုလည်း ထိုအနာရောဂါ ဝေဒနာတို့နှင့်မကွဲကြရအောင် ဖွဲ့စည်းမှုကြီးပေတည်း၊ ထိုသို့သက္ကာယဒိဋ္ဌိဖွဲ့စည်းမှု ခိုင်မြဲသည့်အတွက်ကြောင့် တနမတဂ္ဂသံသရာမှာ ယနေ့ထက်တိုင် ထိုအနာရောဂါဝေဒနာတို့နှင့် မကွာမကွဲ တလုံးတစည်းတည်း ဖြစ်၍ နေကြရကုန်၏။ ။ဤသို့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မည်သည် အပြင်းအထန် နှိပ်စက်၍နေဆဲဖြစ်သော ဒုက္ခဘေးကြီးကို ပင်လျှင် ငါပူ၍စွဲလမ်း၏၊ ငါ၏ကိုယ်ပူ၍စွဲသမ်း၏၊ သိမ်းပိုက်၏။ ။ထိုဒုက္ခဘေးကြီးသည် ထိုသူ့သန္တာန်သို့ အစဉ်မလိုက်ချင်သော်လည်း မနေရ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆွဲငင်ချက်နှင့် ဘဝဆက်တိုင်းပါ၍နေရတော့သည်။ ။နောက်နောက်ဘဝတိုင်း၌လည်း ငါတို့သည် နာကြရကုန်လတ္တံ့, အိုကြရကုန်လတ္တံ့, သေကြရကုန်လတ္တံ့ဟု စွဲလမ်းကြရာ၌ အနာဂတ်ဖြစ်သော ဗျာဓိဓမ္မ, ဇရာဓမ္မ, မရဏဓမ္မတို့ကို ယခုကလှမ်း၍သိမ်းပိုက်ဖွဲ့စည်းသော သက္ကာယဒိဋ္ဌိတည်း၊ ထိုအဖွဲ့အစည်း မပျက်သမျှသည် ထိုဓမ္မတို့နှင့် ကေန္တ တွေ့ကြုံကြရလတ္တံ့၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည် ဤမျှလောက် နက်နက်နဲနဲ မိုက်မဲ၏။

[ဤကား-သက္ကာယဒိဋ္ဌိတရားမိုက်မဲချက်နက်နဲပုံကို အမြွက်မျှ ပြဆိုလိုက်သော အခန်းတည်း]။

အတိမ်အနက်-ခွဲပြချက်....တဏှာ, မာနတို့ စွဲလမ်းမှုကား အတ္တဟူ၍ စွဲလမ်းမှုမဟုတ်၊ တေဘူမကဓမ္မတို့ကို တဏှာသည် ငါ၏ဥစ္စာဟု စွဲလမ်း၏၊ မာနသည် ငါဟူ၍ စွဲလမ်း၏၊ ထိုတဏှာ မာနတို့သည်ကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိသောသူ

တို့မှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ စွဲလမ်းချက်သို့ အစဉ်လိုက်၍ စွဲလမ်းကုန်၏၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းပြီးသော သောတာပန်, သကဒါဂါမ်, အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ သညာဝိပလ္လာသ, စိတ္တဝိပလ္လာသ တို့ကို အစဉ်လိုက်၍ စွဲလမ်းကုန်၏။ ။သညာ, စိတ္တတို့၏စွဲလမ်းမှုကား တိမ်၏၊ ဒိဋ္ဌိ၏စွဲလမ်းမှုကား နက်နဲ၏။

[ဤတွင်ရှေ့ကား–သက္ကာယဒိဋ္ဌိချုပ်ငြိမ်းပြီးလျှင် အတိတ်ဖြစ်သော အကုသိုလ်ကံတို့ အကုန်ချုပ်ငြိမ်းပုံကို ပြဆိုသော အခဏ်းတည်း]။

လူအသချေ-မကျွတ်ပေ....အနုတ္တ လက္ခဏာကို ကောင်းကောင်းကြီး ထင်မြင် ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းပြီးသော နေ့မှစ၍ နိဗ္ဗာန်ရသည့် ဘဝတိုင်အောင် ဘဝအဆက်ဆက် ကမ္ဘာအဆက်ဆက်တို့၌ စိတ်သန္တာန်မှာ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်ကြီး အမြဲပါရှိ၍ နေကြကုန်၏ဟူသော စကား၌ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်ဝယ် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူသောအခါ လူငါးဦးသားသာ ကျွတ်သည်၊ နတ်အသချေကျွတ်သည်၊ ဗြဟ္မာတဆယ့်ရှစ်ကုဋေ ကျွတ်သည်၊ ထိုနည်းတူ ၄၅ ဝါကာလပတ်လုံး ထိုထို့ဒေသနာတို့၌ အသချေ အသချေ ကျွတ်သမျှသည် နတ်ဗြဟ္မာတို့ချည်းသာတည်း၊ လူတို့မှာ တသုဘ်တခါတွင် လူအသချေ ကျွတ်သည်ဟူ၍မရှိ။

အရိယာဘုံကြီးတွေ...တဆူ တဆူသော ဘုရားလက်ထက် ကျွတ်တမ်း ဝင်ကြသူ သတ္တဝါအပေါင်း ၂၄-သချေနှင့် ကုဋေခြောက်ဆယ် ဗိုလ်ခြေတသိန်း ဟူသောစကားမှာလည်း နှစ်ဆယ့်လေးသချေ အရသည် နတ်ဗြဟ္မာ အရေအတွက်သာ ဖြစ်သည်၊ နတ်တို့မှာလည်း သောတာပန်အနေနှင့် ကျွတ်သူများကြသည်။ ။ထို့ကြောင် ယခုအခါ၌ စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်မှာ သောတာပန် အပြည့်, တာဝတိံသာ အစရှိသော အထက် နတ်ပြည်တို့မှာသည်း သောတာပန် အရိယာ အပြည့်, အထက် ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့မှာ

မှုကား သောတာပန်အပြည့်, သကဒါဂါမ်အပြည့်, အနာဂမ် အပြည့်, ရဟန္တာအပြည့် ရှိနေကြကုန်၏၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်လုံးသည် ယခုအခါ အရိယာဘုံကြီးတွေဖြစ်၍နေ၏။ ။ယခုအခါ၌ငတေ့မဟာရာဇ်ဘုံရှိ အရိယာတို့သည် အနှစ် ၉-သန်းမျှ စတုမဟာရာဇ်နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားစံစားပြီးလျှင် အထက် အထက် နတ်ပြည်ဗြဟ္မာပြည်တို့သို့ ဘုံစဉ်စံ၍သွားကြကုန်လတ္တံ့၊ အောက်သို့လည်းခွင့် မရှိကြကုန်ပြီ၊ နတ်စည်းစိမ် ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်တို့ကို ဘဝများစွာ ကမ္ဘာများစွာ ခံစား စံစားပြီး၍ အကနိဋ္ဌဘုံသို့ ရောက်သောအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်စံကြကုန်လတ္တံ့။

ဘုရားလက်ထက်တော်၌ ထိုထိုဒေသနာကို ကြားနာ၍ သောတာပန် အရိယာအဖြစ်သို့ရောက်သောနေ့မှစ၍ ကမ္ဘာများစွာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာတို့ကိုအစဉ်ခံစား စံစားပြီးနောက် အကနိဋ္ဌဘုံသို့ရောက်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသည်တိုင်အောင် ထိုနတ်တို့၏စိတ်သန္တာန်မှာ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား သာသနာမြတ်ကြီးသည် အစဉ်အမြဲပါ၍နေလေတော့သည်၊ ထိုနတ်တို့မှာ သာသနာပသည်ဟူ၍ မရှိပြီ၊ သာသနာကွယ်သည်ဟူ၍ မရှိပြီ၊ ဘုရား, တရား, သံဃာ ရတနာသုံးပါးသည် စိတ်နှလုံးမှာ ဘဝတိုင်း အမြဲပါလေတော့သည်။ ။နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးလည်း စိတ်နှလုံးမှာ အမြဲပါလေတော့သည်၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ အမူးရှိသော ကိလေသာအမိုက်အမဲကြီးတို့၏ ကင်းငြိမ်းခြင်း ဒုစ္စရိုက် အမိုက်အမဲကြီးတို့၏ ကင်းငြိမ်းခြင်း အပါယ်လေးပါး ကပ်သုံးပါး အရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး ရန်သူမျိုးငါးပါး ဝိပတ္တိဘေးလေးပါးတို့၏ကင်းငြိမ်းခြင်းကို နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးဆိုသတည်း။ ။ထိုနိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးသည် ထိုသူတို့စိတ်သန္တာန်မှာ ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း အမြဲပါရှိလေတော့သည်။ ။ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတို့၌ လောကီချမ်းသာကို တလှည့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို တလှည့်စီ ခံစားစံစား၍သွားကြရကုန်၏။

တလှည့်စီ ...အဘယ်သို့လျှင် ချမ်းသာနှစ်ပါးကို တလှည့်စီခံစား စံစား၍ သွားကြရကုန်သနည်းဟူမူကား ယခုဘဝက

အနတ္တလက္ခဏာ ကောင်းစွာထင်မြင်ပြီးသော သူတို့သည် နောက်နောက်ဘဝတို့၌ လူ့ပြည်လူ့ရွာမှာ ဖြစ်ကြကုန်သော်လည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကြီးကျယ်စွာသော သမ္မာဒိဋ္ဌိ လူမျိုးတို့၌တို့သာ ဖြစ်ကြရကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ လူ၌ဖြစ်သော ကြီးကျယ်စွာသော လောကီစည်းစိမ် ချမ်းသာကို ခံစား စံစားကြရကုန်၏၊ မိမိ မိမိတို့၏ စိတ်သန္တာန်၌ အတ္တဒိဋ္ဌိ၏ ကင်းငြိမ်းခြင်းသည် သဉပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးပေတည်း၊ အပါယ်၌ ကျရောက်၍ နေကြကုန်သော ခွေး, ဝက်, ကြက်, ငှက် အစရှိသော အပါယ်ဘုံသားတို့ကိုရင်း, သက္ကာယဒိဋ္ဌိ တန်းလန်းနှင့် အပါယ်နခမ်းမှာ လူလူလူလူ နေကြကုန်သော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကိုရင်း တွေ့မြင်ကြရကုန်လတ္တံ့၊ တွေ့မြင်တိုင်း တွေ့မြင်တိုင်း ငါတို့မှာ ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်မှ လွတ်ငြိမ်းကြပေပြီဟု အလွန်နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း မစဲမစဲဖြစ်ကြရကုန်လတ္တံ့၊ သဉပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးကို ခံစား စံစားကြရကုန်လတ္တံ့။ ။အအမျိုးမျိုးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလူမျိုးတို့ကို တွေ့ကြုံသောအခါတို့၌ရင်း, အမျိုးမျိုးသော ဒုစ္စရိုက်လူမျိုးတို့ကို တွေ့ကြုံသောအခါတို့၌ရင်း, ကပ်သုံးပါးသင့်၍ နေသော သူတို့ကို တွေ့ကြုံသော အခါတို့၌ရင်း, အရပ်ပြစ်ရှင်ပါး၌ ရောက်၍နေသော သူတို့ကို တွေ့ကြုံသောအခါတို့၌ရင်း, ရန်သူမျိုးငါးပါး နှိပ်စက်၍ နေသောသူတို့ကို တွေ့ကြုံကြသော အခါတို့၌ရင်း, ဝိပတ္တိတရား လေးပါးနှိပ်စက်၍ နေသောသူတို့ကို တွေ့ကြုံကြသော အခါတို့၌ရင်း ထိုနည်းတူ မိမိ မိမိတို့၏ စိတ်သန္တာန်မှာအမြဲပါရှိ၍နေသောသဉပါဒိသေသ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးကို အမှတ်ရ၍ရ၍ အလွန်နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်မှုဟူသော ခံစား စံစားခြင်းကို ခံစား စံစား ကြရကုန်လတ္တံ့။

ဤနည်းကိုအမှီပြု၍ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှာ နတ်သိကြား ဖြစ်ကြသော ဘဝတို့၌လည်း လောကီ,လောကုတ္တရာ ချမ်းသာကြီး နှစ်ပါးကိုအလှည့်အလည်အားဖြင့် ခံစား စံစား၍ သွားကြရကုန်လတ္တံ့၊ ပဌမစျာန်သုံးဘုံ, ဒုတိယစျာန်သုံးဘုံ, အစရှိသော ဗြဟ္မာ့ဘုံတို့မှာ ဗြဟ္မာဖြစ်ကြသော ဘဝတို့၌လည်း လောကီ လောကုတ္တရာ ချမ်းသာ

ကြီးနှစ်ပါးကို အလှည့်အလည်အားဖြင့် ခံစားစံစား၍ သွားကြရကုန်လတ္တံ့။ ။ဘဝများစွာ ကမ္ဘာများစွာ ကြာမြင့်ကြသဖြင့် လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာတို့ကို ခံစားစံစား၍ ငြီးငွေ့ကြသောအခါ၌ လောကီချမ်းသာကို စွန့်လွှတ်၍ အနုပါဒိသေသနိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော လောကုတ္တရာ ချမ်းသာကြီးသို့ ရောက်ကြကုန်လတ္တံ့။ ။ထိုနတ်တို့၏ အသက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်သည်ရှိသော် ငါတို့မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်သည် စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်မှာ လူတို့အရေအတွက် အနှစ်ကိုးသန်းတည်လတ္တံ့ဟုသိရ၏။

[ဤကား-စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံရှိ အရိယာနတ်တို့၏ အလွှားကို ပြဆိုချက်တည်း]။

※ တာဝတိံသာအစရှိသော အထက်အထက် နတ်ပြည်ရှိ အရိယာနတ်တို့၏ အလားကိုလည်း ထိုနည်းတူသိလေ။

သာသနာတော်မှာလည်း တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာ လူတို့အရေအတွက် အနှစ်သုံးကုဋေ ခြောက်သန်း တည်ထွန်းလတ္တံ့။

ယာမာ ဘုံမှာ အနှစ် တဆယ့်လေးကုဋေ လေးသန်း တည်ထွန်းလတ္တံ့။

အထက်ဆုံးဖြစ်သော ဝသဝတ္တိနတ်ပြည်မှာ နှစ်ပေါင်းကုဋေကိုးရာ နှစ်ဆယ့်တကုဋေ ခြောက်သန်း တည်ထွန်းလတ္တံ့။

ပဌမ ဈာန်ဘုံမှာ ကမ္ဘာမပျက်မခြင်း တည်ထွန်းလတ္တံ့။

ဒုတိယဈာန်ဘုံမှာ မဟာကမ္ဘာကြီး ရှစ်ကမ္ဘာတိုင်အောင် တည်ထွန်းလတ္တံ့။

အထက်ဆုံးဖြစ်သော အကနိဋ္ဌဘုံမှာ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်မြတ်ကြီးသည် မဟာကမ္ဘာကြီး တသောင်းခြောက်ထောင်တိုင်အောင် တည်ထွန်းလတ္တံ့။

※ ဤစကားကိုလည်း သုံ့ဘုံသက်နှင့် တိုင်းတာ၍ ဆိုသော စကားသာတည်း။

အာနိသင်....ဘုံစဉ် ဘုံတိုင်း ခံစား၍ သွားကြကုန်သော အရိယာတို့၏ အဆင့်ဆင့် အလားအားဖြင့် ဆိုလိုမှုကား

တာဝတိံသာမှစ၍ အထက်နတ်ဘုံတို့မှာ သာသနာတော် အသက်
များစွာ တိုးပွားခွင့်ရှိသေး၏၊ အထက်အုံးဖြစ်သော အကနိဋ္ဌဘုံမှာ
ငါတို့ဘုရားသာသနာသည် ကမ္ဘာနှစ်သေင်းမကာ တည်ထွန်းခွင့် ရှိ
သေး၏။ ။ဤသို့ ပရိနိဗ္ဗာန် စံကြသောဘဝတိုင်အောင် ဘဝများစွာ
ကမ္ဘာများစွာ နတ်ချမ်းသာ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာကို ခံစားစံစား၍နေကြ
ကုန်သော်လည်း ထိုနတ်ဗြဟ္မာတို့၏ စိတ်သန္တာန်မှာ မြတ်စွာဘုရား
သာသနာတော် အမြဲပါရှိ၍နေမှု သာသနာကွယ်သည် သာသနာ
ပသည်ဟူ၍ မရှိမှုတို့သည်ကား အနုတ္တလက္ခဏာကို ကောင်းကောင်း
ကြီး ထင်မြင်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသ
ပေတည်း။

ထိုမှတပါး ငါဘုရားလက်ထက်တော်၌ ရဟန်းအဖြစ်နှင့် ကျွတ်
ကြသူတို့ကား အနည်းငယ်မျှသာတည်း၊ လူအဖြစ်မှာ သောတာပန်
အဖြစ်နှင့် ကျွတ်ကြသူကား သာဝတ္ထိပြည်မှာပင် ကုဋေများရှိ၏၊
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာပင် ကုဋေများစွာ ရှိ၏၊ ထိုအတူ ကပိလဝတ်ပြည်,
ဝေသာလီပြည် အစရှိသည်တို့မှာလည်း ကုဋေများစွာ သိန်းများစွာ
ရှိကြ၏။ ။မဇ္ဈိမတိုက်တပြင်လုံးသည် အရိယာတို့ဖြင့် ပြည့်သကဲ့သို့
ရှိကြ၏။ ။ထိုသူတို့ ယခုအခါ၌ စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်မှာအပြည့်
ရှိ၏ကြ၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ အပြည့်ရှိကြ၏၊ ယာမာစသည်
တို့မှာလည်း များစွာရှိနေကြကုန်၏။ ။နတ်အဖြစ်နှင့် ကျွတ်ကြကုန်
သော နတ်အရိယာတို့နှင့် ဇာတ်ပေါင်းမိကြလေ၏၊ ထိုရိအယာတို့
နှင့် အတူတကွ ဇာတ်ပေါင်းကြ၍ နတ်ချမ်းသာ အဆင့်ဆင့် ဗြဟ္မာ
ချမ်းသာ အဆင့်ဆင့် ခံစားစံစား၍ အကနိဋ္ဌဘုံတိုင်အောင် သွားကြ
ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသူတို့၏ စိတ်သန္တာန်မှာလည်း ပရိနိဗ္ဗာန် စံကြသော
ဘဝတိုင်အောင် ငါတို့မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကြီး အစဉ်မြဲ
စွာ ပါလေတော့သည်၊ ထိုသူတို့မှာ သာသနာကွယ်သည်ဟူ၍ မရှိ
ကြပြီ၊ သာသနာပသော ဘဝဟူ၍ မရှိကြပြီ၊ သာသနာ ပသော

ကမ္ဘာပျက်၍ မရှိကြပြီ၊ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အနုတ္တလက္ခဏာကိုကောင်းစွာထင်မြင်ရခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသတည်း။

ထိုမှတပါး မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူသည့်နောက် အနှစ်သုံးရာခန့် အတွင်း မဇ္ဈိမတိုက် အပြင်မှ အကျွတ်ရကြသော သောတာပန်ပေါင်း အကုဋေမက, သီဟိုဠ်သို့ သာသနာတော် ရောက်သည်နောက် သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ ကျွတ်ကြသော သောတာပန်ပေါင်း အကုဋေမကတို့သည်လည်း ယခုအခါ စတုမဟာရာဇ်ဘုံမှာ အပြည့်ရှိနေကြကုန်၏၊ တာဝတိံသာဘုံမှာ အပြည့်ရှိနေကြကုန်၏၊ ထိုသူတို့သည် နတ်ဇာတိနှင့် ကျွတ်ကြသော အရိယာ, ဘုရားလက်ထက်တော်မှာ မဇ္ဈိမတိုက်အပြင်မှ ကျွတ်ကြသော အရိယာတို့နှင့် ဇာတ်ပေါင်းကြ၍ ပြဆိုခဲ့ပြီးသောအတိုင်း အကနိဋ္ဌဘုံသို့ကျအောင် ခံစားစံစားရ၍သွားကြကုန်လတ္တံ့။ ။ထိုသူတို့၏ စိတ်စိသန္တာန် မှာလည်း ပရိနိဗ္ဗာန် စံရာဘဝတိုင်အောင် ငါတို့မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော် အစဉ်အမြဲ တည်လေတော့သည်။ ။ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် အနုတ္တလက္ခဏာသင်မြင်ရခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသပေတည်း။

သုဓမ္မာစရပ်နတ်သဘင်... ယခုလည်း နတ်ပြည် ခြောက်ထပ် တို့၌ သုဓမ္မာစရပ်အသီးသီး ရှိကြကုန်၏၊ တလတလလျှင် ရှစ်ကြိမ်ရှစ်ကြိမ် တရားနာစည်းအဝေးပွဲမြဲ ထုံးစံတည်း၊ ရံခါ သိကြားမင်းကြီး နတ်မင်းကြီးတို့ တရားဟောကြကုန်၏၊ ရံခါ တရားကျွမ်းဝင် တတ်ကျွမ်းသော ဓမ္မကထိကနတ်သားတို့ တရားဟောကြကုန်၏၊ ရံခါ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ဗြဟ္မာမင်းတို့လာ၍တရားဟောကြကုန်၏၊ ရှေးအဘို့၌ အကျွတ်မရကြကုန်သေးသော နတ်တို့သည် ထိုတရားနာရာ သုဓမ္မာအစည်းအဝေးမှာ အကျွတ်ရကုန်၏၊ ထိုမှအလွတ်ဖြစ်သော နေရာတို့၌လည်း အတူနေ အဖော်အပေါင်းဖြစ်ကြကုန်သော အရိယာနတ်တို့၏ ပြောဟောမှုကိုနာခံ အကျွတ်ရကြကုန်၏။

ယခုအခါ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့မှာ ကျွတ်ပွဲလွတ်ပွဲ မစဲမဆိတ်ရှိနေတုန်းအခါပေတည်း။ ။ယခုမှကျွတ်လွတ်ကြသော နတ်ဗြဟ္မာ

တို့လည်း ရှေးကျွတ်ကြသောအရိယာတို့နှင့် ဇာတ်ပေါင်းမိကြကုန်၏၊ စိတ်နှလုံး၌ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်ကြီး အမြဲ ဘည်ခွင့်ကိုရကြလေကုန်၏။ ။စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်မှာ အနှစ်ကိုးသန်း တိုင်တိုင် မဂ်တံခါး, ဖိုလ်တံခါး, နိဗ္ဗာန်တံခါး ဟင်းလင်း ပွင့်လျက် ရှိ၏၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ အနှစ် သုံးကုဋေ ခြောက်သန်းတိုင်တိုင် မဂ်တံခါး, ဖိုလ်တံခါး နိဗ္ဗာန်တံခါး ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိ၏။

※ အထက် အထက်နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည် တို့မှာလည်း ဤနည်းတူသိလေ။

သာသနာတော် ငါးထောင်ဆိုသည်မှာ လူ့ပြည်ကိုရည်၍ဆိုသတည်း၊ လူ့ပြည်၌ အနှစ်ငါးထောင်မျှသာ အရိယာ ဖြစ်နိုင်သော ခေတ်ရှိသည်၊ အနှစ်ငါးထောင်မှ နောက်၌ အရိယာဖြစ်နိုင်သော ခေတ် မရှိပြီ ဆိုလိုသည်၊ ယခုအခါ၌ကား သာသနာတော်-နှစ်ထောင်ကျော်လွန်၍ သွားပြီ၊ နှစ်ထောင်ကျော်မျှသာ ကျန်ရှိတော့သည်။ ။သာသနာတော် အတွင်း၌ လူအဖြစ်နှင့် မဂ်ဖိုလ်ကို မရကြမူ၍ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ကြလေကုန်သော သူတို့အား မိမိတို့ဖြစ်ရာ နတ်ပြည်၌ မဂ်ဉာဏ် ဖိုဉာဏ်ကိုရနိုင်ကြောင်းကို အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်၌ သုံးဌာနပြ၍ ဟောတော်မူသည်။

သုံးဌာနဆိုသည်ကား

လူ့ပြည်၌တရားဓမ္မကို ကောင်းစွာအားထုတ်၍ ယခုဘဝတွင် မဂ်ဖိုလ်ကို မယူမူ၍စုတေ၍ နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့၌ဖြစ်ကြလေရာချမ်းသာသော ဘုံဘဝဖြစ်၍ လူဖြစ်စဉ်အခါကလေ့လာ အားထုတ်ခဲ့ဘူးကုန်သော တရားအစုတို့သည် ထိုသူ၏ဉာဏ်မှာ လျင်မြန်စွာ ထင်ပေါ်၍ လာကုန်သတတ်၊ ထိုအခါ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရနိုင်ကြကုန်၏။ ၊[တဌာန]

ထိုသူ မိမိအလိုအလျောက် မပေါက်ဟည့်နိုင် မရှိသော် အတူနေ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သော အရိယာနတ်တို့က သုံးမ

တိုက်တွန်းပြည့်နှင်းဟောပြောကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကိုရကြကုန်၏။ ။[တဌာန]

ထိုသို့မချပြန်ခဲ့သော် တလလျှင် ရှစ်ကြိမ် ရှစ်ကြိမ် သုဓမ္မာသို့ တရားနာ ပါကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ၌မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရနိုင်ကြကုန်၏။ ။[တဌာန]

ဤသို့ယခုလူတို့ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြသော အခါ၌ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကိုရနိုင်ရာ သုံးဌာန ဟောတော်မူသည်။

သုံးဌာနတွင်,တခုခုသောဌာန၌....ဤသို့ ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ယခုအခါလူ့ပြည်မှ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြလေကုန်သော သူအပေါင်းတို့သည် ထိုသုံးဌာနတွင် တခုခု သောဌာန၌ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကိုရကြကုန်သည်ရှိသော် ဘုရားရှေ့ လက်ထက်၌ သာဝတ္ထိပြည်သူ, ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူ, ဝေသာလီပြည်သူ, ကပိလဝတ်ပြည်သူ အစရှိသော ယခုနတ်ပြည်မှာရှိနေကြသော မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်ကြီး သမီးတော်ကြီးဖြစ်ကြကုန်သော အရိယာ သူမြတ် နတ်မင်းကြီး နတ်သမီး နတ်သားတို့နှင့် ဇာတ်ပေါင်းမိကြလေ ကုန်၏။ ။ထိုသူတို့နှင့် တလုံးတစည်းတည်း ဇာတ်ပေါင်း၍ အကနိဋ္ဌ ဘုံတိုင်အောင်အတူတကွ ဘုံစဉ်စံစား၍ သွားကြကုန်လတ္တံ့။ ။ပဌမ ဈာန် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ရောက်ကြသောအခါ၌က ကကုသန်မြတ်စွာဘုရား, ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား, ကဿပ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ သားတော် သမီးတော်တွေနှင့်လည်း ဇာတ်ပေါင်းမိကုန်လတ္တံ့။ ဝေဟပ္ဖိုလ်ဘုံ, သုဒ္ဓါဝါသဘုံသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား, သိခီ မြတ်စွာဘုရား, ဝေဿဘူမြတ်စွာဘုရားတို့၏ သားတော် သမီးတော် တို့နှင့်လည်း ဇာတ်ပေါင်းမိကြကုန်လတ္တံ့။ ။ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းသည် အနုတ္တလက္ခဏာ ထင်မြင်ရခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသပေတည်း။

ရခဲ့ရလမ်းကြိုးပမ်းသင့်ပြီ....'ထိုကြောင့် ယခုအခါ သာသနာ တွင်း၌ လူ့အဖြစ် ရှင့်အဖြစ်ကို ရရှိကြကုန်သော သူအပေါင်း

တို့သည် လူ့ပြည်မှာ အနှစ်နှစ်ထောင်ကျော် ဟင်းလင်းပွင့်လျက် ရှိသေးသော မဂ်စခန်း, ဖိုလ်စခန်း,နိဗ္ဗာန်စခန်း၊ စတုမဟာရာဇ်ဘုံမှာ အနှစ် ကိုးသန်းတိုင်အောင် ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိနေသော မဂ်စခန်း, ဖိုလ်စခန်း,နိဗ္ဗာန်စခန်း၊ တာဝတိံသာဘုံမှာ အနှစ်သုံးကုဋေခြောက်သန်းတိုင်အောင် ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိနေသော မဂ်စခန်း, ဖိုလ်စခန်း, နိဗ္ဗာန်စခန်း အစရှိသည်များကို ကောင်းကောင်းကြီး အားပြုကြကုန်၍ ဝိပဿီအစရှိသော ၇-ဆူသော မြတ်စွာဘုရားသားတော် သမီးတော်တို့နှင့်ဇာတ်ပေါင်းရန် အခွင့်အလမ်းကိုသာ ကြိုးကြိုး ပမ်းပမ်းအားထုတ်ကုန်ရာသတည်း။

လမ်းကြောင်း ၂-ပါး....ဇာတ်ပေါင်းရန် အခွင့်အလမ်း ဆိုသည်ကား အာဇီဝဋ္ဌမကသီလ အသက်ထက်ဆုံး စွဲမြဲမှုတပါး, အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တ ဝိပဿနာလက္ခဏာရေး သုံးပါးကို သရုပ်သကောင် ထင်မြစွဲမြဲမှုတပါး ဤနှစ်ပါးသည် ဇာတ်ပေါင်းရန် အကြောင်းတရား ၂-ပါး ပေတည်း။ ။အာဇီဝဋ္ဌ မကသီလ စွဲမြဲမှ ဝိပဿနာလည်း စွဲမြဲနိုင်မည်၊ အပါယ်သို့ မကျဘဲပြဆိုခဲ့ပြီးသော နတ်ရွာသို့ ရောက်နိုင်မည်။ ။နတ်ရွာသို့ပင် ရောက်သော်လည်း ဝိပဿနာ ဝိဇ္ဇာဉာဏ် အခြေကောင်းအနေကောင်းမရှိပြန်က သုံးဌာနမှာ ကျွတ်သွတ်နိုင်ရာသော အခွင့်မရှိ၊ ထိုကြောင့် သုံးဌာနမှာ ကျွတ်သွတ်နိုင်ရာသော အခြေကောင်းအနေကောင်း အပြီးပါရှိစေခြင်းငှာ ဝိပဿနာ သုံးပါးကိုလည်း သရုပ်သကောင် ထင်မြင်ချက်နှင့်တကွ အသက်ထက်ဆုံး စွဲမြဲရမည်။

ဝိပဿနာ သုံးပါးတွင်လည်း သက္ကာယဒိဋ္ဌိဟူသော အပါယ်မျိုး, အပါယ်မြစ်, အပါယ်ကြော,အပါယ်ကြိုး, အပါယ်လွန်ကို ဖြတ်တိနိုင်အောင် အနတ္တ ဝိပဿနာသည် နေရာကျ အလိုဆုံးတည်း၊ အနတ္တ ဝိပဿနာ ကောင်းစွာထင်မြင်နိုင်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသကြီးတွေကို အထပ်ထပ် ပြဆိုခဲ့ပြီ။ ။အလိုဆုံးဖြစ်သော အနတ္တလက္ခဏာ နေရာကျ ထင်မြင်နိုင်ရန် အခွင့်မှာလည်း

ဝေဒနာတို့၏ အနိစ္စအချက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အချက်တို့ကို မိမိရရ လှလှ ထင်မြင်နိုင်မှ ဝေဒနာတို့၏ အနတ္တလက္ခဏာကို နေရာကျကျ ထင်မြင်နိုင်မည်။

ဤတွင်ရွေ့ကား-အကျိုးအာနိသံသနှင့်တကွ အနတ္တပရိညာကို ပြဆိုသောအခန်းပြီး၏။

တီရဏပရိညာသုံးပါးအစီအရင်ပြီး၏။

ပဟာနပရိညာ အစီအရင်

ယခုအခါ ပဟာနပရိညာကို အကျဉ်းမျှ ပြောပေအံ့။ ။ပဟာနပရိညာ ဆိုသည်ကား ဝေဒနာတို့၌ စွဲလမ်းသော တဏှာနုသယ, မာနာနုသယ, ဒိဋ္ဌာနုသယ ဟူသော အနုသယတို့ အမြစ်နှင့်တကွ ကျွတ်လွတ်၍ ကျအောင် ပယ်ဖြတ်မှုကို ပဟာနပရိညာဆိုသတည်း။

ဝိသေသ....ဝိသေသအားဖြင့်မူကား ရှေးဦးစွာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၏ အမြစ်မူလဖြစ်သော ဒိဋ္ဌာနုသယကို မြန်မြန်ကြီး ကျွတ်လွတ်မှုလိုလှ၏။ ။တဏှာနုသယ, မာနာနုသယတို့ပင် မကျွတ်လွတ်ကုန်သေးသော်လည်း ဒိဋ္ဌာနုသယ ကျွတ်လွတ်လျှင်ပင် အပါယ်မျိုး ပြတ်ပေပြီ၊ အပါယ်မြစ် ကျွတ်လွတ်ပေပြီ၊ အပါယ်ကြောပြတ်ပေပြီ၊ အပါယ်ကြိုး အပါယ်လွန် ပြတ်ပေပြီ၊ ယခုဘဝမှစ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရာဘဝတိုင်အောင် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်ကြီး စိတ်နှလုံးမှာ အမြဲဘည်ပေပြီ၊ အပါယ်ဘေးကြီး ငြိမ်းပေပြီ၊ ဒုစ္စရိုက် ဒုရာဇီဝဘေးကြီး ငြိမ်းပေပြီ၊ နောက်နောက် ဘဝတို့၌ လူပင်ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ကျင့်တရား ယုတ်ညံ့သော လူမျိုးမှာ မဖြစ်ရပြီ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ယုတ်ညံ့သော လူမျိုးမှာ မဖြစ်ရပြီ၊ ကပ်သုံးပါး, အနုပ်ပြစ်ရှစ်ပါး, ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့နှင့် တရံတဆစ်မျှ တွေ့ကြုံမှုမရှိပြီ၊ ၆၂-ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအမျိုး, ၃-ပါးသော နိယတ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအမျိုး အစရှိသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဟူသမျှတို့နှင့် တရံတဆစ် မကြုံကြိုက်ရပြီ။ ။ထိုကြောင့်

ရှေးဦးစွာ ဒိဋ္ဌာနုသယ၏ ကျွတ်လွတ်ရန်အမှုကို လွန်မင်းစွာ အားထုတ်ရာ၏။

သုခဝေဒနာ, သောမနဿဝေဒနာတို့ကို ဘယဉာဏ်နှင့် ကြီးစွာသောဘေးကြီး ထင်မြင်အောင်ရှုရာ၏၊ ရှေး၌အဿာဒ, အာဒီနဝခဏ်းမှာ ဥပမာကြီးတော့နှင့်တကွ ဘယဉာဏ် အစီအရင်, အာဒီနဝဉာဏ် အစီအရင်များကို ပြဆိုခဲ့ပြီ၊ ဝေဒနာတို့၌ ဘယအခြင်းအရာ အာဒီနဝအခြင်းအရာဟု ဆိုအပ်သော ဒုက္ခအခြင်းအရာကို ကောင်းစွာထင်မြင်မှုသည်လည်း အနတ္တထင်မြင်မှုအား ကျေးဇူးပြုနိုင်၏။ ။ သုခဝေဒနာ, သောမနဿဝေဒနာတို့သည် ငါ၏အတ္တအမှန် ဖြစ်ကုန်ငြားကဲ့၊ ငါ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော ဘယကိစ္စ အာဒီနဝကိစ္စကို မပြုကြကုန်ရာ၊ ရှေး၌အဿာဒ, အာဒီနဝခဏ်းမှာ ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုသုခ သောမနဿတို့သည် ငါ၏ဘေး ငါ၏အာဒီနဝ စင်စစ်ဖြစ်ကြကုန်၏၊ သို့ကြောင့် ထိုဝေဒနာတို့သည် ငါ၏အတ္တ မဟုတ်ကုန်၊ အနတ္တသာ ဖြစ်ကြကုန်၏၊ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် ထင့်မြင်ရာ၏။

ထိုဝေဒနာတို့ကို ကြောက်မက်ဘွယ်သော သံသရာဘေးကြီး အနေထင်မြင်နိုင်သောအခါ ထိုဝေဒတို့၌ သာယာခြင်း ပြယ်ပျောက်၏။ အာဒီနဝဟူသော အပြစ်ကြီးအနေ ထင်မြင်နိုင်သောအခါ ထိုဝေဒနာတို့၌ တပ်မက်ခင်မင်ခြင်း ပြယ်ပျောက်၏၊ ထိုဝေဒနာတို့ကို ငြီးငွေ့ခြင်း နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်ဖြစ်လာသောအခါ ထိုဝေဒနာတို့၌ မွေ့လျော်ခြင်း ပြယ်ပျောက်၏၊ ထိုဝေဒနာတို့၌ တွယ်တာခြင်းမှ ကျွတ်လွတ်လိုသော မုစ္စိတုကမျတာဉာဏ် ဖြစ်လာသောအခါ မိမိကိုယ်ခန္ဓာ၌ ထိုဝေဒနာတို့ ဖြစ်ပေါ်၍နေမှုကို ကောင်းသည်ဟုစဲလမ်းခြင်းကင်းပြတ်၏။

ပဋိသင်္ခါဉာဏ် ...ပဋိသင်္ခါဉာဏ် ဆိုသည်ကား ထိုဝေဒနာတို့၌ စိတ်အတွယ်အတာ ပြတ်ပြီး ကျွတ်လွတ်ပြီး ဖြစ်ထည့်ရအောင် လေးဆယ်သော ဘာဝနာတို့ဖြင့် ထိုဝေဒနာတို့ကို တွင်တွင်ကြီး သုံးသပ်သောဉာဏ်ကို ပဋိသင်္ခါဉာဏ်ဆိုသည်။

သခ်ါရုပေက္ခာဉာဏ်....သင်္ခါရုပေက္ခာ ဉာဏ် ဆိုသည်ကား ပဋိသင်္ခါ ဉာဏ်နှင့် တွင်တွင်ကြီး သုံးသပ်သဖြင့် ထို ဝေဒနာတို့၌ စိတ်တွယ်တာခြင်း ပြတ်ကင်းပြီးသောအခါ၌ လွန်စွာ ကြောင့်ကြစိုက်ဘွယ်မရှိပြီ၊ ကျွတ်လွတ်တော့မည်ကောနော်ဟု စိတ်ချနိုင် သည်ဖြစ်၍ လျစ်လျူမျှသာသုံးသပ်သောဉာဏ်ကို သခ်ါရုပေက္ခာဉာဏ် ဆိုသတည်း။

အနုလောမဉာဏ်...မဂ္ဂဝီထိ၌ပါဝင်သော ပရိကံ ဥပစာ၊ အနုလုံ ဉာဏ်တို့ကို အနုလောမဉာဏ်ဆိုသည်။

ကြွင်းသမျှဉာဏ်များ... ဘယဉာဏ်၊ အာဒီနဝဉာဏ်၊ နိဗ္ဗိဒါဉာဏ် မုစ္စိတုကမျတာဉာဏ်၊ ပဋိသင်္ခါဉာဏ်၊ သခ်ါ ရုပေက္ခာဉာဏ်၊ အနုလောမဉာဏ် ဤခုနစ်ပါးသော ဉာဏ်တို့ဖြစ်ပုံ အစီအရင်များမှာ လွန်စွာခဲခက်သော အချက်မရှိပြီ၊ သမ္မသနဉာဏ်၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်၊ ဘင်္ဂဉာဏ် ဤဉာဏ် သုံးပါးတို့၏ အစီအရင်သည်သာ လွန်စွာခဲခက်သည်၊ ဤဉာဏ်သုံးပါး လုလုနေရာကျ၍ အနိစ္စပရိညာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထင်မြင်နိုင်အောင် ရှုမှုသည်သာလိုရင်းအချုပ်ဖြစ်သည်၊ အနိစ္စပရိညာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထင်မြင်လျှင် အနတ္တပရိညာသည်း ပိုင် နိုင်တော့မည်၊ အနိစ္စ၊ အနတ္တနှစ်ပါး ပိုင်နိုင်လျှင် ဘယဉာဏ်၊ အာဒီ နဝဉာဏ် အစရှိသော နောက်နောက်ဉာဏ်တို့သည် ဆင်ခြင်တိုင်း ဆင်ခြင်တိုင်း အစဉ်အတိုင်း ထင်၍သာကုန်လတ္တံ့။

※ ထိုဘယဉာဏ်၊ အာဒီနဝဉာဏ် အစရှိသော နောက် နောက်ဉာဏ်တို့၏ အစီအရင်တို့သည် သဂြိုဟ် ၉-ပိုင်းလုံးကို အကုန်သိမ်းကျုံး၍ သံပေါက်လက်ာဖြင့် ငါတို့စီရင်အင့်သော ထပ်မံပြင်ဆင်၍ ဂုဏ်ဝိမျက်မှန်တိုက်တွင် ရိုက်အပ်သော ပရမတ္ထ သံခိပ်စာအုပ်ငယ်၌၎င်း၊ ထိုထိုဝိပဿနာ စာအုပ်များ၌၎င်း ပါရှိကြလေကုန်ပြီ၊ ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်မှာ ထိုဉာဏ်တို့၏ အစီအရင်ကိုကျယ်စွာမဆိုလိုက်ပြီ။

သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ဆိုက်သောအခါ၌ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ တို့သည် အမြစ်အရင်းနှင့်တကွ စိတ်သန္တာန် ချုပ်းငြိမ်းလေကုန်

၏၊ ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေး၌ပြခဲ့ပြီးသော နတ္တာထင်မြင်မှု၏ အာနိသံသ ကြီးတွေကို အကုန်ရလေ၏၊ ထိုသူ့စိတ်နှလုံးမှာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရာ ဘဝတိုင်အောင် ဖြစ်လေရာရာ သံသရာဘဝတို့၌ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်ကြီးသုံးပါး အမြဲတည်လေ၏။

သုံးရပ်သာသနာ....သာသနာ တော်ကြီး ၃-ပါး ဆိုသည်ကား အဓိသီလသိက္ခာ သာသနာတော်ကြီး တပါး, အဓိစိတ္တသိက္ခာ သာသနာတော်ကြီး တပါး, အဓိပညာ သိက္ခာ သာသနာတော်ကြီးတပါး ဤသုံးပါးကို သာသနာတော်မြတ်ကြီး သုံးပါးဆိုသည်၊ ပရိယတ္တိ, ပဋိပတ္တိ, ပဋိဝေဓဟူသော သာသနာတော်မြတ်ကြီး သုံးပါးလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတိုင်း အမြဲတည်လေ၏၊ ဗောဓိပက္ခိယတရား ၃၇-ပါးလည်း အမြဲဘည်လေ၏၊ သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာ မင်္ဂလာတရားလည်း ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတိုင်းမှာ အမြဲတည်လေ၏၊ သူတော်ကောင်းဥစ္စာ ၇-ပါးလည်း ဖြစ်လေရာရာအစဉ်ပါလေ၏၊ ဘုရား, တရား, သံဃာ ရတနာသုံးပါးလည်း ဖြစ်လေရာရာအမြဲပါလေ၏၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီး လည်း ဖြစ်လေရာရာ အမြဲပါလေ၏၊ အနတ္တလက္ခဏာကို ကောင်းစွာထင်မြင်ရခြင်းသည် ဤမျှလောက် အကျိုးအာနိသံသကြီးကျယ်လှ၏။

အနတ္တလက္ခဏာကို ပိုင်နိုင်စွာ ထင်မြင်ခြင်းမှ ကင်းရှင်းကြကုန်သော ဗာလပုထုဇ္ဇန်သတ္တဝါတို့၏ ဦးခေါင်းကား သက္ကာယဒိဋ္ဌိတည်း၊ ထိုသူတို့သည် သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို ဦးခေါင်းပြု၍ နေကြကုန်၏ ။ အနတ္တလက္ခဏာကို ပိုင်နိုင်စွာထင်မြင်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဦးခေါင်းကား ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိတည်း၊ ထိုသူတို့သည် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိကို ဦးခေါင်းပြု၍နေကြကုန်၏၊ အလွန်လေးလံစွာသော ကျောက်လုံးကြီးတို့၏ တည်ရာကိန်းဝပ်ရာ ဌာနကား မြေကြီးတည်း၊ မဟာသစုဒ္ဒရာအောက်မြေအပြင်၌ တည်ရှိသော ထိုကျောက်လုံးကြီးတို့ကို တစုံတခုသော ပယောဂဖြင့် အထက်ရေအပြင်သို့ ပေါ်အောင်ချီမြှောက်သော်သည်း ပယောဂအရှိန်ရှိခိုက်၌သာ ပေါ်လေကုန်ရာ၏၊

ပယောဂ အရှိန်ကုန်လျှင် အောက်မြေသို့သာ အမြဲကျလေကုန်၏၊ အောက်မြေ၌သာ အမြဲတည်လေရာ၏။

ထိုအတူ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၏ အမြဲတည်ရာကား အပါယ်လေးဘုံတည်း၊ ကုသိုလ်ကံ ချီးမြှောက်၍ လူ့ဘုံ၊နတ်ဘုံ၊ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ရောက်ခိုက်ကြုံသော်လည်း ထိုကံအရှိန်ရှိခိုက်၌သာ နေကြရကုန်၏၊ ထိုကံကုန်လျှင် အပါယ်သို့ ရောက်လာကြရကုန်၏၊ အပါယ်သို့တပတ်ရောက်လာပြန်လျှင် ဘဝတရာနှင့်လည်း အပါယ်မှ မထနိုင်ကြကုန်၊ ဘဝတထောင်နှင့်လည်း အပါယ်မှမထနိုင်ကြကုန်၊ ဘဝတသောင်းနှင့်လည်းအပါယ်မှ မထနိုင်ကြကုန်၊ ဘဝတသိန်းနှင့်လည်း အပါယ်မှ မထနိုင်ကြကုန်၊ ဘဝတကုဋေနှင့်လည်းအပါယ်မှ မထနိုင်ကြကုန်၊ ထိုသို့မထနိုင်ကြောင်းကို **ဗာလပဏ္ဍိတသုတ္တန်** ဒေသနာ၌ လိပ်ကာဏ်းထမ်းပိုး ဥပမာဖြင့် ဟောတော်မူလျက် ရှိလေပြီ၊ ဤလိပ်ကာဏ်းထမ်းပိုး ဥပမာ ဒေသနာတော်ကို ထောက်သဖြင့် ယခုအခါအပါယ်သို့ ကျရောက်ကြ ကုန်သော သူတို့သည် တသိန်း တသန်းတွင် တယောက်မျှမေ့တွေ့ယျဘုရားသာသနာကို မှီအောင် အပါယ်မှထနိုင်သူမရှိဟုသိအပ်၏။

သုညကမ္ဘာတွေသာ ...“ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါ ဒုလ္လဘော လောကသ္မိံ” ဟူသည်နှင့် အညီ လောက၌ ဘုရား ပွင့်ရာသာသာနာခေတ် သမယ မည်သည် အလွန်ဖြစ်ပေါ်နိုင်ခဲ လှ၏၊ ကမ္ဘာဘရာ, ကမ္ဘာတထောင်, ကမ္ဘာတသောင်း, ကမ္ဘာတသိန်းတွင် တသုည်တကြိမ်မျှပေါ်ခဲ့လှ၏၊ သုညကမ္ဘာတွေသာများ၏၊ ရံခါ ရံခါ ကမ္ဘာအသင်္ချေပဘ်လုံး သုညကမ္ဘာချည်းဖြစ်၏။ ။ဘုရားပွင့်တော်မူသောကမ္ဘာမှာလည် သံဝဋ္ဋကပ်, သံဝဋ္ဋဋ္ဌာယီကပ်, ဝိဝဋ္ဋကပ်, ဝိဝဋ္ဋဋ္ဌာယီကပ်ဟူ၍ လေးပါးရှိသည်တို့တွင် ဝိဝဋ္ဋဋ္ဌာယီကပ်၌သာ ဘုရားပွင့်နိုင်၏၊ ကြွင်းသောသုံးကပ်တို့၌ မပွင့်နိုင်၊ ဝိဝဋ္ဋဋ္ဌာကယီပ်မှာလည်း အန္တရကပ် ခြောက်ဆယ့်လေးကပ် ရှိသည်တွင် တဆူဖြစ်အံ့-တကပ်၌သာပွင့်၏၊ နှစ်ဆူဖြစ်အံ့ နှစ်ကပ်၌သာ ပွင့်၏၊ သုံးဆူဖြစ်အံ့-သုံးကပ်၌သာပွင့်၏၊ လေးဆူဖြစ်အံ့-လေးကပ်၌သာ ပွင့်၏၊ ငါးဆူဖြစ်အံ့-ငါးကပ်၌သာပွင့်၏၊ ကြွင်းသောအန္တရကပ်တို့သည် သုညကပ်တို့သာ ဖြစ်

ကုန်၏၊ ပွင့်သော အန္တရကင်တို့မှာလည်း အနှစ် တသိန်း တမ်းမှ အောက်, တရာတမ်းမှ အထက်၌သာ ပွင့်၏၊ ပွင့်သောအခါ၌လည်း တသိန်းတမ်းမှာပွင့်လျှင် သာသာနာတော် အနှစ် နှစ်သိန်း သိန်း သိန်းမျှတည်း၏။ ။အန္တရကပ်တကပ် မည်သည် နှစ်အသင်္ချေပေါင်း အနန္တများလှသည်ဖြစ်၍ ထိုသာသနာတည်သော အနှစ် နှစ်သိန်း သုံးသိန်းသည် လောက၌ မျက်တောင်တခတ် လျှပ်တပြက်မျှကဲ့သို့ သာရှိ၏။ ။ဤသို့လျှင် ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒသမယ၏ သောက၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပုံ ကိုသိအပ်၏။

အစွမ်းကုန်သတိမူကြစမ်းပါ....ထိုသို့ပင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လှသော်လည်း သံသရာ ရှည်လှသည့် အတွက်ကြောင့် ရှေးရှေး၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီးသော ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒသမယပေါင်း ဂင်္ဂါ သဲမှုန့်မက များခဲ့လှလေပြီ။ ။ထိုသို့များခဲ့ ပါသော်လည်း သူသူ ငါငါသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ဘုရားပေါင်း တဆူတရာတွင် တဆူကိုမျှ မတွေ့နိုင်ကြကုန်၊ အဆူတထောင်တွင် တဆူကိုမျှ မတွေ့နိုင်ကြကုန်၊ အဆူတသောင်းတွင် အဆူတသိန်းတွင် တဆူကိုမျှ မတွေ့နိုင်ကြကုန်။

ယခုအခါ ဤကမ္ဘာ၌ မေတ္တေယျ ဘုရားတဆူသာ ကျန်တော့သည်၊ နောက်ကိုလည်း သုည ကမ္ဘာတွေ များစွာလာပြီးမှ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ ကမ္ဘာ လာတော့မည်။ ။ယခုတွေ့ကြုံ၍ နေဆဲ ဖြစ်သော အရှင် ပေါတမသာသနာကို လွန်၍သွားသောသူတို့သည် မေတ္တေယျဘုရား တဆူကိုမဆိုထားလင့်ဦး၊ နောက်ကို ဘုရားပေါင်းတရာကိုပင် လွဲနိုင်ကြကုန်သေး၏၊ ဘုရားပေါင်း တထောင်, တသောင်း, တသိန်း, တသန်းကိုပင်လွဲနိုင်ကြသေး၏။ ။အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ တွေ့ကြုံရန်လမ်းကား တလမ်းသာရှိ၏၊ လွဲကြရန်လမ်းကား အသင်္ချေပေါင်း အနန္တရှိ၏။ ။ထို့ကြောင့် ယခုအခါ နောက်မေတ္တေယျ ဘုရားကို ထင်စားကြ အားကိုးကြသော အမှုသည် လူ့ပြည်ကအပ်တချက်, ဘဝဂ်ကအပ်တစင်း အပ်သွားချင်း တိုက်မှုထက်ပင် ခဲယဉ်းလှချေ၏၊ သတိမူကြပါလေကုန်။

ဦးခေါင်းစောက်ထိုး, ခြေထောက်မိုးမြှော်....အနုတ္တ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၏တရားကားနိဗ္ဗာန်ပေတည်း။ ။ခိုင်လုံသန့်ရှင်းသော သံဖြင့်ပြီးသော ဖောလုံးဘူးကြီးတွေကို တစုံတခုသော ပယောဂဖြင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ ရေထဲသို့ နှစ်သော်လည်း ပယောဂမှု ထက်ကြပ်ရှိခိုက်၌သာ ရေထဲမှာ နေလေကုန်ရာ၏၊ ပယောဂမှုကင်းလွတ်လျှင် အထက်ရေပြင် ကောင်းကင်သို့သာ ပေါ်လာလေကုန်ရာ၏၊ ထိုအတူ ထိုအနုတ္တဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကောင်းစွာတည်ပြီးသော သူတို့သည် လူ့ဘုံ၌ နေကြကုန်သော် ငြားလည်း အထက်အထက် ဘုံတို့သို့ ဆန်တက်ရန် ထိုနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ပေါက်ရန် တချီတည်းချီ ရှုနေကြကုန်၏။ ။ထိုကြောင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိရှိနေကြကုန်သော သူတို့သည် လူ့ဘုံ နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံမှာ နေကြကုန်သော်လည်း အပါယ်သို့ ဦးခေါင်း ငိုက်စိုက်နှင့်ချည်း နေကြကုန်၏၊ ဦးခေါင်းစောက်ထိုး ခြေမိုးမြှော် နေကြကုန်၏။

ပရမ်းပတာကျမှု,မကျမှု,....အနုတ္တဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိအမြဲဘည်ပြီးသော သူတို့သည် အိပ်ခြင်း လျောင်းခြင်းဖြင့် ဦးခေါင်းချ၍ နေကြကုန်ငြားသော်လည်း အထက်အထက်ဖြစ်သော မြင့်မြတ်ရာ ဘုံဘဝတို့သာ ဦးခေါင်းအမြဲချီလျက် နေကြကုန်၏၊ နိဗ္ဗာန်ကို ဦးခေါင်း အမြဲဆိုက်လျက် နေကြကုန်၏။ ။သက္ကာယဒိဋ္ဌိရှိနေကြကုန်သော လူနတ်ဗြဟ္မာတို့သည် သေလျှင်အောက်သို့ ရောက်မိရောက်ရာ ပရမ်းပတာကျကြ လေကုန်၏၊ ဘယ်ဘုံသို့ ငါသွားမည်, ဘယ်အမျိုးမှာ ငါဖြစ်မည်ဟု သွားနိုင် ဖြစ်နိုင်သော အခွင့်မရှိ၊ ထိုကြောင့် ထိုသူတို့သည်သေရမည်ကို အလွန်ကြီးကြောက်ကြရကုန်၏၊ အလွန်ကြီ ကြောက်လျက်နှင့်ပင် သေကြလျှင် ထန်းပင်တို့မှ ထန်းသီးကြွေလေ သကဲ့သို့ ပရမ်းပတာကျလေကုန်၏။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကင်းရှင်းပြီး အနုတ္တလက္ခဏာ ထင်မြင် ပြီးသော လူ နတ် ဗြဟ္မာတို့သည်ကား မိမိဖြစ်ရာ ဘုံဘဝတို့မှာ သေကြလျှင် ထိုထက် မြင့်မြတ်ရာဘုံဘဝတို့သာ ရောက်ကြကုန်၏။ ။မိမိဖြစ်ရာ

ဘုံဘဝမှာ ထပ်၍ဖြစ်လိုလျှင်လည်း ဖြစ်ကြရကုန်၏၊ ထိုထက်မြင့်မြတ်ရာဘုံဘဝသို့ သွားလိုလျှင်လည်း သွားနိုင်ကြကုန်၏၊ အလိုရှိရာသွားနိုင်ကြကုန်၏၊ အမှတ်တမဲ့ပင် သေသော်လည်း မြင့်မြတ်ရာ ဘုံဘဝသို့သာ ရောက်လေတော့သည်၊ ပရမ်းပတာကျမှုဟူ၍ မရှိကြကုန်ပြီ၊ ထိုကြောင့် ထိုသူတို့သည် သေမည်ကို ကြောက်လန့်ဘွယ် မရှိကြကုန်ပြီ။

ဝေဒနာတို့၌ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပဟာနပရိညာ အစီအရင်ပြီး၏။

ဤတွင်ရွေ့ကား-ဝေဒနာကမ္မဋ္ဌာန်း အစီအရင်ပြီး၏။

ဝေဒနာကိုသာကမ္မဋ္ဌာန်းပြု၍ပြခြင်းအကြောင်း

ထင်ရှားလွှစွာ-ဝေဒနာ ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့သည် အများကြီးရှိကြပါလျက် ဝေဒနာတရား တခုတည်းကို ကမ္မဋ္ဌာန်းအစီအရင်ပြု၍ ပြခြင်းအကြောင်းမူကား စိတ်, ဖဿ, ဝေဒနာ, သညာ, စေတနာ ဤငါးပါးသော တရားတို့သည် တခုတည်းနှင့် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်သို့ ပေါက်ရောက်နိုင်သောတရားစုပေတည်း။ ။စိတ်ခေတ် တလုံးကို ကမ္မဋ္ဌာန်းပြု၍ ပရိညာသုံးပါးထမြောက်အောင် အားထုတ်နိုင်ပါလျှင် အရဟတ္တဖိုလ် တိုင်အောင် ပေါက်ရောက်နိုင်၏၊ ဖဿခေတ်တလုံးနှင့်လည်း ပေါက်ရောက်နိုင်၏၊ ဝေဒနာခေတ်တလုံးနှင့်လည်း ပေါက်ရောက်နိုင်၏၊ သညာခေတ်တလုံးနှင့်လည်း ပေါက်ရောက်နိုင်၏၊ စေတနာခေတ်တလုံးနှင့်လည်း ပေါက်ရောက်နိုင်၏။ ။ထိုခေတ် ငါးပါးတို့တွင် ဝေဒနာခေတ်သည် သုခဒုက္ခမျိုးဖြစ်၍ လူလူရှင်ရှင်တို့အား အလွန်ထင်ရှား၏၊ ဉာတပရိညာ, တီရဏပရိညာဉာဏ်တို့နှင့် ကိုယ်သန္တာန်မှာ မိမိရရဖမ်းယူခြင်းငှာ အလွန်လွယ်လှ၏၊ ထိုကြောင့် ဤစာအုပ်မှာ ဝေဒနာခေတ်တလုံးကိုသာ ကမ္မဋ္ဌာန်း အစီအရင်ပြု၍ ပြအပ်၏။ ။ထိုသို့ပြရာ၌လည်း သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ဆိုက်ရုံ အနိစ္စ ရိညာ, အနတ္တပရိညာ

နှစ်ပါးထမြောက်ရုံမျှကိုသာ ပြလိုက်သည်၊ ဒုက္ခပရိညာမူကား အရဟတ္တမဂ်သို့ရောက်မှ အဆုံးတိုင် ထမြောက်နိုင်လေသည်။

> ❀ ဝေဒနာမှကြွင်းသော စိတ်, ဖဿ, သညာ, စေတနာ ဤလေးပါးသော တရားတို့၏ ကမ္မဋ္ဌာန်း အစီအရင်ကိုမူကား ကျိုက်ထိုမြို့သို့ ငါတို့ရေးသားစီရင်၍ ပေးလိုက်သော အာဟာရဒီပနီ အမည်ရှိသော စာအုပ်မှာပါရှိလေ၏၊ အလိုရှိမူ ထိုစာအုပ်မှာယူလေ

ထိုငါးပါးသော တရားတွင် တခုသော တရားနှင့် ပေါက်ရောက်နိုင်ကြောင်းကို ဤဆိုလတ္တံ့သော အာဂုံပါဠိဖြင့် သိအပ်ယုံကြည်အပ်၏။

> ဝိညာဏေ ဘိက္ခဝေ အာဟာရေ ပရိညာတေ နာမရူပံ ပရိညာတံ ဟောတိ။ နာမရူပေ ပရိညာတေ အရိယသာဝကဿ နတ္ထိ ကိဉ္စိ ဥတ္တရိ ကရဏီယန္တိ ဝဒါမိ။ ။(နိဒါနဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်)

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဝိညာဏေ အာဟာရေ၊ ဝိညာဏာအာဟာရကို။ ပရိညာတေ၊ ပိုင်ပိုင်သိသည်ရှိသော်။ ဝါ၊ ပရိညာသုံးပါးဖြင့် အဆုံးတိုင် ပိုင်နိုင်သည်ရှိသော်။ နာမရူပံ၊ နာမ်ဟူသမျှရုပ်ဟူသမျှသည်။ ပရိညာတံ၊ အလိုလို ပိုင်နိုင်မူကိစ္စ ပြီးစီးလေတော့သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ နာမရူပေ၊ နာမ်ရုပ်နှစ်ပါးသည်။ ပရိညာတေ၊ အလိုလိုပိုင်နိုင်မူ ပြီးစီးခဲ့သည်ရှိသော်။ အရိယ သာဝကဿ၊ ငါဘုရား တပည့်သားအား။ ဥတ္တရိ၊ ထိုအက်အလွန်။ ကိဉ္စိ၊ တစုံတခုမျှ။ ကရဏီယံ၊ ပြုဘွယ် လုပ်ဘွယ် အားထုတ်ဘွယ် ကိစ္စသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒါမိ၊ ငါဘုရားဟောတော်မူ၏။

[ဝိညာဏာဟာရ ဆိုသည်ကား စိတ်ကို ဆိုသတည်း။ ။စိတ်တလုံး ပိုင်နိုင်လျှင် အပြီးတိုင်သော ပါဠိတော်]။

ဖဿေ ဘိက္ခဝေ အာဟာရေ ပရိညာတေ တိဿော ဝေဒနာ ပရိညာတာ ဟောန္တိ၊ တိသု ဝေဒနာသု ပရိညာတာသု အရိယသာဝကဿ နတ္ထိ ကိဉ္စိ ဥတ္တရိ ကရဏီယန္တိ ဝဒါမိ။ ။ (ငှင်းသုတ်ပါဠိတော်)

ဘိက္ခဝေ ရဟန်းတို့။ ဖဿေအာဟာရေ၊ ဖဿာဟာရကို။ ပရိညာတေ၊ ပိုင်ပိုင်သိသည်ရှိသော်။ ဝါ၊ ပရိညာသုံးပါးဖြင့် အဆုံးတိုင် ပိုင်နိုင်သည်ရှိသော်။ တိဿော ဝေဒနာ၊ သုံးပါးသော ဝေဒနာတို့သည်။ ပရိညာတာ၊ အလိုလိုပိုင်နိုင်မှုကိစ္စ ပြီးစီးကုန်တော့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တိသုဝေဒနာသု၊ သုံးပါးသော ဝေဒနာတို့သည်။ ပရိညာတာသု၊ အလိုလိုပိုင်နိုင်မှုပြီးစီးခဲ့ကုန်သည် ရှိသော်။ အရိယသာဝကဿ၊ ငါဘုရား တပည့်သားအား။ ဥတ္တရိ၊ ထိုထက်အလွန်။ ကိဉ္စိ၊ တစုံတခုမျှ။ ကရဏီယံ ပြုဘွယ် လုပ်ဘွယ် အားထုတ်ဘွယ်ကိစ္စသည်။ နတ္ထိ မရှိပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒါမိ၊ ငါဘုရားဟောတော်မူ၏။

[ဖဿာဟာရ ဆိုသည်ကား ဖဿ စေတသိက်ကို ဆိုသတည်း။ ။ ဖဿတလုံးပိုင်နိုင်လျှင် အပြီးတိုင်ဒေသာပါဠိတော်]။

မနောသဉ္စေတနာယ ဘိက္ခဝေ အာဟာရေ ပရိညာတေ တိဿော တဏှာ ပရိညာတာ ဟောန္တိ။ တိသု တဏှာသု ပရိညာတာသု အရိယ သာဝကဿ နတ္ထိ ကိဉ္စိ ဥတ္တရိ ကရဏီယန္တိ ဝဒါမိ။ ။(ငှင်းပါဠိတော်)

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မနောသဉ္စေတနာယ အာဟာရေ၊ မနောသဉ္စေတနာ အာဟာရကို။ ပရိညာတေ၊ ပိုင်ပိုင်သိသည်ရှိသော်။ ဝါ၊ ပရိညာသုံးပါးဖြင့် အဆုံးတိုင် ပိုင်နိုင်သည်ရှိသော်။ တိဿော တဏှာ၊ ကာမတဏှာ, ရူပတဏှာ, အရူပတဏှာ တည်းဟူသော သုံးပါးသော တဏှာတို့ကို။ ပရိညာတာ၊ အလိုလို ပိုင်နိုင်မှုကိစ္စ ပြီးစီးကုန်တော့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တိသု တဏှာသု၊ သုံးပါးသောတဏှာ

တို့သည်။ပရိညာတာသု၊ အလိုလိုပိုင်နိုင်မှု ပြီးစီးခဲ့ကုန်သည် ရှိသော်။ အရိယသ ဝကဿ၊ ငါဘုရား တပည့်သားအား။ ဥတ္တရိ၊ ထိုထက် အလွန်။ ကိစ္စံ တစုံဘခုမျှ၊ ကရဏီယံ၊ ပြုဘွယ် လုပ်ဘွယ် အားထုတ်ဘွယ်ကိစ္စသည်။ နတ္ထိ မရှိပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒါမိ၊ ငါဘုရားဟော တော်မူ၏။

[မနောသဥ္စေတနာဟာရ ဆိုသည်ကား စေတနာ စေတသိက် ကို ဆိုသတည်း။ ။စေတနာတလုံး ပိုင်နိုင်လျှင် အပြီးတိုင်သော ပါဠိတော်]။

သညံ ပရိညာ ဝိတရန္တိ ဩဃံ။ ။(သုတ္တနိပါတ်ပါဠိတော်)

သညံ သညာတလုံးကို ပရိညာ-ပရိညာယ၊ ပရိညာသုံးပါးဖြင့် အဆုံးတိုင် ပိုင်နိုင်သည်ရှိသော်။ ဩဃံ၊ သံသရာ ရေအယဉ်ကို။ ဝိတရန္တိ၊ လွန်နိုင်ကုန်၏။

[သညာစေတသိက်တလုံး ပိုင်နိုင်လျှင် အပြီးတိုင်သော ပါဠိ တော်]။

သုခံ ဝါ ယဒိ ဝါ ဒုက္ခံ၊ အဒုက္ခ မသုခံပိ စ။
အဇ္ဈတ္တဉ္စ ဗဟိဒ္ဓါ စ၊ ယံကိဉ္စိ အတ္ထိ ဝေဒယိတံ။
ဧတံ ဒုက္ခန္တိ ဉတွာန၊ မောသဓမ္မံ ပလောကိနံ။
ဖုဿ ဖုဿ ဝယံ ပဿံ၊ ဧဝံ တတ္ထ ဝိဇာနတိ။
ဝေဒနာနံ ခယာ ဘိက္ခု၊ နိစ္ဆာတော ပရိနိဗ္ဗုတော။
(သုတ္တနိပါတ် ပါဠိတော်)

သုခံဝါ၊ သုခဝေဒနာသည်ရင်း။ ယဒိ၊ ထိုမှတပါး။ ဒုက္ခံဝါ၊ ဒုက္ခဝေဒနာသည်ရင်း။ အဒုက္ခမသုခံပိစ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာသည်ရင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဇ္ဈတ္တဉ္စ၊ မိမိသန္တာန်၌ရင်း။ ဗဟိဒ္ဓါစ၊ အပဖြစ်သော နတ်လူပြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏သန္တာန်၌ရင်း။ ယံကိဉ္စိ၊ အလုံးစုံသော။ ဝေဒယိတံ၊ ခံစားမှုသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ မောသဓမ္မံ၊ မျက်လှည့် အလားကဲ့သို့ လှည့်စားလိမ်လည်ခြင်းသဘော ရှိထသော။ ပလော

ကိန်၊ ခံစားစံစားဆဲတွင် လျှပ်ရောင် အလာ ကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲပျောက် ကွယ်ခြင် သဘော ရှိသော တော်၊ ဤဝေဒနာသုံးပါးကို၊ ဒုက္ခန္တိ၊ ဒုက္ခသစ္စာဟူ၍။ ဥတွာန၊ အဟုတ်သ်မြင်၍။ ဖုဿ ဖုဿ၊ ဣဋ္ဌာရုံ၊ အနိဋ္ဌာရုံ ခိုက်တိုက်ထိပါးရာ ကိုယ်အင်္ဂါ၌ ရေပွက်ငယ်တွေအလား တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်၍။ ဝယံ၊ ချုပ်ကွယ် ပျောက်ဆုံး မှုကို။ ပဿံ-ပဿန္တော၊ ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌ ထင်မြင်အောင်ရှုသည်ရှိသော်။ တတ္ထ၊ ထိုဝေဒနာတို့၌။ စေ၊ ဤသို့ အနိစ္စ အစစ်, ဒုက္ခအစစ်, အနတ္တအစစ် ကေန်ဖြစ်၏ ဟူ၍။ ဝိဇာနာတိ၊ အထူးသိနိုင်လေ၏။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ ဝေဒနာနံ၊ ဝေဒနာတို့၏၊ ခယာ၊ ကုန်ငြိမ် ခြင်းကြောင့်။ ဝါ၊ ကုန်ခြင်း ခန်းခြင်း ဟူသော ခယအမှုကို ထင်မြင်ခြင်းကြောင့်။ နိစ္ဆာတော အာရုံခြောက်ပါးနှင့်တကွ ဝေဒနာစမ္မတို့၌ ဘောင် တခြင်းဟူသော ဆာလောင် တော်မွတ်ခြင်း ကင်းသည်ဖြစ်၍။ ပရိ နိဗ္ဗုတော၊ အငြိမ်းကြီး ငြိမ်းလေ၏။

[ဝေဒနာတလုံး ပိုင်နိုင်လျှင် အပြီးတိုင်သော ပါဠိတော်။ ။ ဤပါဠိတော်များကို ထောက်၍ ထိုငါးပါးသော တရားတို့တွင် တခုခုသော တရား၌ ပရိညာသုံးပါး အပြီးတိုင် ထမြောက်အောင် အားထုတ်နိုင်ပါလျှင် တခုသည် နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်တိုင် ပေါက် ရောက်နိုင်ကြောင်းကို သိအပ် ယုံကြည်အပ်သတည်း]။

ဤတွင်ရှေ့ကား-ဝေဒနာနုပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း အစီအရင်ပြီး၏။

ဤစာကုပ်ကိုမူကား များစွာသော အကျိုးအာနိသံကြီးတွေ နှင့်တကွ အနတ္တလက္ခဏာ ထင်မြင်မှုကို အထူးပြဆိုချက် ပါရှိသည် ဖြစ်၍ "အနတ္တဒီပနီ" ဟုအမည်တပ်သတည်း။

နိဂုံး

သလ္လာဝတီနဒီတီရေ၊ အလုံနဂရပါရိမေ။
သောဏ္ဏပဗ္ဗတပဿာရေ၊ သီလာဂုဟာယ စင်္ကမေ။
ဝသတာ မဟာထေရေန၊ သံသာရဘယဒဿိနာ။
တေဘိဒိသာနမတ္ထာယ၊ ကတာ အနတ္တဒီပနီ။

အလုံနဂရပါရိမေ၊ အလုံမြို့မ၏တဘက်ဖြစ်သော။ သလ္လာဝတီနဒီတီရေ၊ သလ္လာဝတီ မြစ်ကမ်းထိပ်၌။ သောဏ္ဏပဗ္ဗတပဿာရေ၊ ရွှေတောင်ဦး အမည်ရှိသော တောင်၏ ကမ်းပါးယံ၌။ သီလာဂုဟာယ၊ ကျောက်လိုဏ်ဂူ၌။ စင်္ကမေ၊ အလုံမြို့မနေ လှထောင် မောင်အောင်ဘ အမည်ရှိသော ဒါယကာသည် ဆောက်လုပ် အပ်သော ဂူပကြီး ကျောင်း၌။ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံးနေထသော။ သံသာရဘယ ဒဿိနာ၊ သံသရာဘေးကို ရှုမြင်လေ့ရှိထသော။ မဟာထေရေန၊ မုံရွာမြို့ လယ်တီဆရာ မဟာထေရ်မြတ်ကြီးသည်။ တေဘိဒိသာနံ၊ ဤကဲ့သို့ သံသရာဘေးကို ရှုမြင်လေ့ရှိကြကုန်သော ရဟန်းရှင်လူ သဘောဖြူတို့၏၊ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှာ။ အနတ္တဒီပနီ၊ အနတ္တ လက္ခဏာကို ကောင်းစွာ ထင်မြင်ရခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသနှင့်တကွ အနတ္တပရိညာ အစီအရင်ကို ပြဆိုရာ ဖြစ်သောကြောင့် "အနတ္တဒီပနီ" အမည်ရှိသော ဤစာကျမ်းသစ်ကို။ ကတာ၊ ၁၂၆၃-ခု၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၇ ရက်နေ့တွင် စီရင်ပြုအပ် ပြီးသတ်သတည်း။

အနတ္တပရိဘာဝနာပါဠိ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေနာတိ ဧတ္ထ န အတ္တာ အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေနာတိ အသာရ ဘာဝေန။ သာရောတိ စ ဝဿသတံပိ ဝဿ သဟဿံပိ ယာဝဇီဝံ အဇီယျမာနော အမိယျမာနော သဘာဝေါ ဝုစ္စတိ၊ သတ္တသန္တာနပရိယာပန္နံ ရူပံ သတ္တဿ သာရော န ဟောတိ။ ခဏေခဏေ ဘိဇ္ဇနတော၊ န ဟိ သတ္တော နာမ ခဏေခဏေ ဘိဇ္ဇတိ၊ ရူပံပန ခဏေခဏေ ဘိဇ္ဇတေဝါတိ။ ဣတိ ရူပံ ခဏေခဏေ ဘိဇ္ဇနဓမ္မတ္တာ သတ္တဿ သာရော န ဟောတိ။ အသာရတ္တာဝ ရူပံ သတ္တဿ အတ္တာ န ဟောတိ။ အနတ္တာဝ ဟောတီတိ။

တတြာယံဒီပနာ....ယထာ လောကေ ဒါရုပုတ္တောတိ ဝုတ္တေ ဒါရု သဒ္ဒေန ပုတ္တဿ သာရံ ဒဿေတိ။ ဒါရုမယော ပုတ္တော ဒါရုပုတ္တောတိ ဒီပနတော။ ပုတ္တသဒ္ဒေန ဘာဇနဇာတိဝိသေသံ ဒဿေတိ၊ ဒါရုမယာနံ အညာဝတ္ထူနံ နိဝတ္တနတော။ ။နစေတ္ထ ဒါရုတော ပုတ္တော အညောတိဝါ အနညောတိ ဝါ ဝတ္တဗ္ဗော။ ယဒိ အညောတိ ဝဒေယျ။ ဒါရုမှာ ဝိသုံကတွာ ပုတ္တော လဗ္ဘမာနော သိယာ။ နစလဗ္ဘတိ။ ဒါရု ဝိကတိ မတ္တတ္တာ၊ အထ အနညောတိ ဝဒေယျ။ ဒါရုတိဝုတ္တေ သဗ္ဗတ္ထ ပုတ္တော ဝိညာယေယျ။ နစ ဝိညာယတိ၊ အညတ္ထာနံ ဒါရုမယာနံ ဝတ္ထူနံ ဝိဇ္ဇမာနတ္တာ။ အယမေတ္ထ ပဒသောဓနာ။

ဧတ္တာဝတာ ဒါရုသာရော ပုတ္တော ဒါရုပုတ္တောတိ ဝုစ္စတီတိ သိဒ္ဓေါ ဟောတိ။ ယော စ ဓမ္မော ယဿ ဓမ္မဿ သာရော ဟောတိ။ သော ဟေဝ တဿ အတ္တာ နာမ။ ဣတိ ဒါရု တဿ ပုတ္တဿ သာရ ဋ္ဌေန အတ္တာနာမာတိ ကတွာ ဒါရုမယော ပုတ္တော ဒါရုပုတ္တောတိ လောကေ ဝုစ္စတိ။ ဧသနယော မတ္တိကာပုတ္တ သိလာပုတ္တ အယော ပုတ္တ လောဟပုတ္တ ရဇတပုတ္တ သုဝဏ္ဏပုတ္တ မဏိပုတ္တေသု။ ။ ဧဝမေဝံ အယံ သတ္တော ရူပသာရော ဝေဒနာ သာရော သညာ

သာရော သင်္ခါရသာရော ဝိညာဏသာရောတိ ကတွာ ရူပါဒယော ပဉ္စက္ခန္ဓဓမ္မာ သတ္တဿ အတ္တာနာမ ဟောန္တိ။ ယာဝစတေဓမ္မ ဇီဝန္တိ။ တာဝသတ္တာ ဝဿသတံပိ ဝဿသဟဿံပိ ဇီဝန္တိ။ ယာဝ စ သတ္တာ ဇီဝန္တိ၊ တာဝ တေ ဓမ္မာ ဝဿသတံပိ ဝဿသဟဿံပိ ဇီဝန္တီတိ မိစ္ဆာဒဿနံ။

တေသံ ဓမ္မာနံ ခဏေ ခဏေ ခယဝယဘေဒံ ပစ္စက္ခတော ပဿန္တဿ ပန တေသံ သတ္တဿ အသာရ ဘာဝေါ အနတ္တ ဘာဝေါ စ သုဋ္ဌု ဝိဒိတော ဟောတိ၊ သတ္တ ပုဂ္ဂလ အတ္တဇီဝါနဉ္စ သဗ္ဗသော နတ္ထိဘာဝေါ သုဋ္ဌု ဝိဒိတော ဟောတိ၊ ဣဒံ သမ္မာ ဒဿနံ။

အင်္ဂပစ္စင်္ဂေသု ဓမ္မာနံ ခယဝယဘေဒံ အပဿန္တဿ သီသပရိယာပန္နံ ရူပံ သီသဿ သာရောစေဝ ဟောတိ အတ္တာစာတိ မိစ္ဆာဒဿနံ။ သီသ ပရိယာပန္နဿ သကလရူပဿ ခဏေ ခဏေ ခယဝယဘေဒံ ပစ္စက္ခတော ပဿန္တာပန တံ ရူပံ သီသဿ အတ္တာ နံ ဟောတီတိ တံ ပဿတိ။ သီသံပိ နတ္ထီတိ ပဿတိ။ ဣဒံသမ္မာဒဿနံ။ ဧဝံ သီသဿ အတ္တာပိ အနတ္တာပိ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ သေနယော သေသေသု မဟာအင်္ဂေသု ပစ္စင်္ဂေသု စ သသမ္ဘာရ စက္ခုဿ အတ္တာပိ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ ကထံ-စက္ခုပရိယာပန္နဿ ရူပဿ အနိစ္စဝိကာရံ အပဿန္တော တံ ရူပံ စက္ခုဿသာရဉ္စေဝ အတ္တာတိ သမနုပဿတိ၊ အယံ အတ္တဒိဋ္ဌိ။ တဿရူပဿ တဗ္ဗိကာရံ ပစ္စက္ခတော ပဿန္တော တံ ရူပံ စက္ခုဿ အသာရဉ္စေဝ အနတ္တာတိ ပဿတိ၊ အယံ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သေနယော သဗ္ဗေသုပစ္စင်္ဂေသု၊ ဒွတ္တိံသ ကာယကောဋ္ဌာသေသုစ ကေသ ကာယတာဝ။ ဧကေကဿ ကေသဿ အတ္တာစ အနတ္တာ စ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ ကထံ-ဧကေက ကေသပရိယာပန္နဿ ရူပဿ အနိစ္စဝိကာရံ အပဿန္တော တံ ရူပံ တဿသာရံ ကေသဿအတ္တာတိ သမနုပဿတိ၊ အယံ - သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။ တဿ ရူပဿ တဗ္ဗိကာရံ ပဿန္တော တံ ရူပံ ကေသဿ အနတ္တာတိ သမနုပဿတိ၊ ကေသာပိ

နာမ နတ္ထီတိ သမနုပဿတိ၊ အယံ သမ္မာဒိဋ္ဌိ။ နဝ နဝုတိလောမ သဟဿေသု စ ဧကေကဿ လောမဿ အတ္တာဝ အနတ္တာဝ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ ကထံ ဧကေက လောမပရိယာပန္နဿ ရူပဿ ခယဝယဘေဒ သင်္ခါတံ အနိစ္စဝိကာရံ အပဿန္တော တံ တံ ရူပံ တဿ တဿလောမဿ သာရဋ္ဌေန အတ္တာတိ သမနုပဿတိ၊ အယံ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။ တဿ တဿ ရူပဿ တဗ္ဗိကာရံ ပဿန္တော တံ တံ ရူပံ တဿ တဿ လောမဿ အသာရဋ္ဌေန အနတ္တာတိ သမနုပဿတိ။ ယဒိ ဟိ တံ တံ ရူပံ တဿ တဿ လောမဿ အတ္တာ ဘဝေယျ။ ယာဝ တံ တံ လောမံ အဘိဇ္ဇမာနံ တိဋ္ဌတိ တံ တံ ရူပံပိ တာဝ အဘိဇ္ဇမာနံ တိဋ္ဌေယျာတိ အယံ သမ္မာဒိဋ္ဌိ။ သေနယော သကလကာယေ သေသကောဋ္ဌာသေသု။ ။သတ္တော ဂစ္ဆတိ အဟံ ဂစ္ဆာမီတိအာဒီသု ဂမနပရိယာပန္နဿ ရူပဿ နာမဿ စ အနိစ္စဝိကာရံ အပဿန္တော တံ နာမရူပံ ဂန္တုနော သာရဋ္ဌေန အတ္တာတိ သမနုပဿတိ၊ အယံ ကာရကဒိဋ္ဌိ။ တဿ နာမရူပဿ အတ္တနော အတ္တနော ခဏ ခဏေ ခယဝယံ ဘေဒံ မရဏံ ပစ္စက္ခတော ပဿန္တော တံ နာမရူပံ တဿ ဂန္တုနော ဝါ တဿာဂမနကြိယာ ဝါ အတ္တာ နဟောတိ။ ယဒိ ဘဝေယျ။ အဿ ယာဝ သာဂမနကြိယာ ပညာယတိ။ တာဝတံ နာမရူပံ အဘိဇ္ဇမာနံ ပညာယေယျာတိ။ နာမရူပတော ဝိသုံဂန္တာ ဝါ ဂမနကြိယာ ဝါ နတ္ထီတိ န စ နာမရူပံ ဂန္တာ ဝါ ဂမနကြိယာ ဝါ ဟောတီတိ၊ အယံ သမ္မာဒိဋ္ဌိ။ သေနယော သတ္တော ကရောတိ အဟံ ကရောမိ သတ္တော ကထေတိ အဟံ ကထေမိ သတ္တော စိန္တေတိ အဟံ စိန္တေမီတိအာဒီသု သဗ္ဗကြိယာဝတ္ထာသု။ သတ္တော ဣဒံနာမသုခ ဒုက္ခံ ဝေဒေတိ၊ အဟံ ဣဒံ နာမ သုခဒုက္ခံ ဝေဒေမီတိ အာဒီသု တံ တံ အဝတ္ထာပရိယာပန္နံနာမရူပံ တဿ တဿ ဝေဒကဿ အတ္တာတိ ဝါ အနတ္တာတိ ဝါ ဝိဘဇိတွာ ဝိတ္ထာရေတဗ္ဗာ။ ကာရက ဝေဒကဿ စ နတ္ထိဘာဝေါ ဝေဒိတဗ္ဗော။ ။သတ္တသန္တာနေ အတ္တာနတ္တ ဝိဘာဂေါ နိဋ္ဌိတော။

ဗဟိဒ္ဓါသန္တာနေ အတ္တာနတ္တဝိဘာဂေါ ဝေဒိတဗ္ဗော။ ကထံ-မဟာပထဝိယာ ဝါ တဿ တဿ ဘူမိဘာဂဿ ဝါ အတ္တာ စ

အနတ္တာ စ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ တံ တံ ပထဝီပရိယာပန္နဿ ရူပဿ အနိစ္စ ဝိကာရံ အပဿန္တော တံတံ ရူပံ တဿာ တဿာ ပထဝိယာ အတ္တာ သာရဋ္ဌေနာတိ သမနုပဿတိ၊ အယံ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။ တဿ တဿ ရူပဿ တဗ္ဗိကာရံ ပဿန္တော တံ တံ ရူပံ တဿာ တဿာ ပထဝိယာ အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေနာတိ သမနုပဿတိ၊ အယံ သမ္မာဒိဋ္ဌိ။ သေသေသု ပဗ္ဗတနဒီသမုဒ္ဒါဒီသု။ တံတံ ရုက္ခပရိယာပန္နံ ရူပံ တဿ တဿ ရုက္ခဿ အတ္တာတိ ဝါ အနတ္တာတိ ဝါ တသ္မိံ တသ္မိံ ရုက္ခေ တံ တံ မဟာသာခါပရိယာပန္နံ ရူပံ တဿာ တဿာ မဟာသာခါယ အတ္တာတိ ဝါ အနတ္တာတိ ဝါ။ မဟာသာခါသု စ တံ တံ ခုဒ္ဒကသာခါ ပရိယာပန္နံ ရူပံ တဿာ တဿာ ခုဒ္ဒကသာခါယ အတ္တာတိ ဝါ အနတ္တာတိ ဝါ။ ခုဒ္ဒကသာခါသု စ တံ တံ ဒဏ္ဍကပရိယာပန္နံ ရူပံ တဿ တဿ ပတ္တဒဏ္ဍဿ ဝါ ပုပ္ဖဒဏ္ဍဿ ဝါ ဖလဒဏ္ဍဿ ဝါ အတ္တာတိ ဝါ အနတ္တာတိ ဝါ ဝိဘဇိတွာ ဝတ္တဗ္ဗာ။

ဝိမာန ဝိဟာရ ဂေဟ ရထ သကဋ မဉ္စ ပီဌဃဋ္ဋ ဝတ္ထာလင်္ကာရ ဓန ဓည ဟိရည သုဝဏ္ဏ မဏိ ဝေဠုရိယဘာဇနာဒီသုပိ တံ တံ ဝတ္ထုပရိယာပန္နဿ ရူပဿ တဿ တဿ ဝတ္ထုနော အတ္တာ ဝါ အနတ္တာ ဝါ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ သင်္ခေပတော ပန ယံ ယံ ဝတ္ထုလောကိယမဟာဇနေဟိ ဒိဋ္ဌံ သုတံ မုတံ ဝိညာတံ ပတ္တံ လဒ္ဓံ ပတ္ထိတံ ပရိယေသိတံ တသ္မိံ တသ္မိံ အဇ္ဈတ္တမ္ပိ ဝတ္ထုမှိ ပရိယာပန္နံ ရူပံ တဿ တဿ ဝတ္ထုဿ အနတ္တာဝ။ ဧတ္တာဝတာ သဗ္ဗော သတ္တလောကော ရိတ္တော တုစ္ဆော သုညောတိ ပညာယတိ။ လောကိယမဟာဇနေဟိ သမ္မတော သဗ္ဗော သြကာသလောကော ရိတ္တော တုစ္ဆော သုညောတိ ပညာယတိ။ ။တိကာ ရုက္ခ ဝိမာန ဝိဟာရ ဂေဟ ရထ သကဋာဒိဘေဒေါ စ သဗ္ဗော သင်္ခါ လောကော ရိတ္တော တုစ္ဆော သုညောတိ ပညာယတိ။ သုဒ္ဓသင်္ခါရ ဓမ္မရာသိမတ္တမေဝ အဝသိဋ္ဌံ ဟောတိ။

သုဂမ္ဘီရမိဒံ ဌာနံ၊ သုနိပုဏမိဒံ ပဒံ။
သုဒုဇ္ဇာနမိဒံ ဌာနံ၊ သုဒုဗ္ဗောဓမိဒံ ပဒံ။ ။

သုဒုဒ္ဒသံပိ ပဿန္တိ၊ ပဏ္ဍိတာ ဓမ္မကောဝိဒါ။
သုဒုဗ္ဗောဓံပိ ဗုဇ္ဈန္တိ၊ ဝိညုနော အတ္ထကောဝိဒါ။ ။

အထဝါ အန်တ္တာ အသာရ ကဋ္ဌေနာတိ ဧတ္ထ သာရောတိ သာရဘာဝေါ ဝုစ္စတိ ထိရဘာဝေါ။ ရတ္တိဒိဝံပိ မာသသံဝစ္ဆရံပိ ဗဟူနိ ရတ္တိဒိဝမာသသံဝစ္ဆရာနိပိ အဝိပရိဏာမ ဂုဏောတိ ဝုတ္တံ ဟောတိ။ သာရော ဧတဿ အတ္ထီတိ သာရကံ၊ န အသာရကံ အသာရကံ၊ နာမရူပံ။ အသာရကဘာဝေါ အသာရကဋ္ဌော ဧတေန အသာရကဋ္ဌေန သာရဘာဝဟိတ ဘာဝေန နာမရူပံ သတ္တဿ အတ္တာ န ဟောတိ။ အနတ္တာ ဧဝ ဟောတီတိ အတ္ထော။ သဗ္ဗောဟိ သတ္တောနာမ ဇာယမာနော ဧကကသ္မိံ ဘဝေ ပဋိသန္ဓိကာလေ ဧကဝါရမေဝ ဇာယတိ။ နာနာခဏေသု ပုနပ္ပုနံ ဇာယတီတိ နတ္ထိ။ မိယျမာနော ဧကသ္မိံ ဘဝေ ပရိမာယုပရိယောသာနေ ဧကဝါရမေဝ မိယျတိ။ တတော ပုဗ္ဗေ ဗဟူသု ရတ္တိဒိဝမာသသံဝစ္ဆရေသု နာနာခဏေသု ပုနပ္ပုနံ မိယျတီတိ နတ္ထိ၊ နာမရူပဓမ္မာ ပန နာနာခဏေသု ပုနပ္ပုနံ ဇာယန္တိ၊ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ မိယျန္တိ၊ ဘိဇ္ဇန္တိ၊ သရုဂုဏော နာမ တေဟိ နတ္ထိ။ သသ္မာ အသာရကဋ္ဌေန တေ ဓမ္မာ သတ္တဿ ဝါ ပထဝီ ပဗ္ဗတ ရုက္ခာဒိကဿ ဝါ အတ္တာ နာမ န ဟောန္တိ။ အနတ္တာ ဧဝ ဟောန္တီတိ ဝုတ္တံ ဟောတိ။ ဝိတ္တာရော ပန ပုဗ္ဗေ ဝုတ္တနယေနေဝ ဝေဒိတဗ္ဗော။

အနတ္တဝိဘာဝနာ နိဋ္ဌိတာ။

အနတ္တဝိဘာဝနာနိဿယ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေနာတိ ဧတ္ထ၊ အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေန ဟူသော စကား၌။ အတ္တာ သတ္တဝါတို့၏အတ္တသည်။ ဝါ၊ သတ္တဝါတို့၏ကိုယ်သည်။ န၊ မဟုတ်။ ဣတိ၊ ထိုကြောင့်။ အနတ္တာ၊ အနတ္တမည်၏။ အနတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့၏အတ္တမဟုတ်။ ဝါ၊ သတ္တဝါတို့၏ကိုယ်မဟုတ်။ ။အသာရကဋ္ဌေနာတိ၊ အသာရကဋ္ဌေန ဟူသည်ကား။ အသာရဘာဝေန၊ အနှစ်အမာမျိုးမဟုတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ စ၊ ဆက်၍ပြဆိုအံ့။ သာရောတိ၊ သာရဟူသည်ကား။ ဝဿသတံပိ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံးရင်း။ ဝဿသဟဿံပိ၊ အနှစ်တထောင် ပတ်လုံးရင်း။ ယာဝဇီဝံ၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး။ အဇီယမာနော၊ မရင့်မရော်သော။ အမိယမာနော၊ မသေမပျောက်သော။ သဘာဝေါ၊ နိစ္စ သဘောကို။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ သတ္တသန္တာန ပရိယာပန္နံ၊ သတ္တဝါ၏ သန္တာန်၌အကျုံးဝင်သော။ ရူပံ၊ ရုပ်တရား စုသည်။ သတ္တဿ၊ သတ္တဝါတို့၏။ သာရော၊ အမာခံ အထည်ခံဖြစ်သော အနှစ်အသားသည်။ နဟောတိ၊ မဟုတ်။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဆိုသော်။ ခဏေခဏေ၊ ခဏတိုင်း-ခဏတိုင်း၌။ ဘိဇ္ဇနတော၊ ပျက်ခြင်းကြောင့်တည်း။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ သတ္တောနာမ၊ သတ္တဝါမည်သည်။ ခဏေ-ခဏေ၊ ခဏတိုင်း-ခဏတိုင်း၌။ နဘိဇ္ဇတိ၊ ပျက်ရိုးမရှိ။ ရူပံပန၊ ရုပ်တရားစုသည်မူကား။ ခဏေ ခဏေ၊ ခဏတိုင်း-ခဏတိုင်း၌၊ ဘိဇ္ဇတေဝ၊ အမြဲပျက်သည်သာလျှင်တည်း ။ဣတိ၊ ဤကား သတ္တဝါအလား ရုပ်အလား တခြားတလမ်းစီ နေကြပုံတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့လျှင်။ ရူပံ၊ ရုပ်တရားစုသည်။ ခဏေ ခဏေ၊ ခဏတိုင်း-ခဏတိုင်း၌။ ဘိဇ္ဇနဓမ္မတ္တာ၊ အမြဲပျက်စီးခြင်း သဘောရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ သတ္တဿ၊ သတ္တဝါ၏။ သာရော၊ အမာခံ အထည်ခံ အနှစ်အသားသည်။ နဟောတိ၊ မဟုတ်။ အသာရတ္တာစ၊ အနှစ်အမာမျိုးမဟုတ်

သောကြောင့်လည်း။ ရူပံ၊ ရုပ်တရားစုသည်။ သတ္တဿ၊ သတ္တဝါ၏။ အတ္တာ၊ အမာခံ အထည်ခံဖြစ်သော ကိုယ်မည်သည်။ နဟောတိ၊ မဟုတ်။ အနုတ္တာဝေ၊ အနုတ္တသည်သာလျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤကား အနုတ္တာ အရသာဒရကမ္ဘော့နေပုသောသသုဒ်၏အနက်တည်း။

တတြ၊ ထိုအကျဉ်းဖြစ်သောအနက်၌။ အယံ၊ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား။ ဒီပနာ၊ အကျယ်ပြချက်တည်း။ ယထာ၊ ဥပမာကား။ လောကေ၊ လောက၌။ ဒါရုပတ္တောတိ၊ သစ်သားခွက်ဟူ၍။ ဝါ၊ သစ်သားသပိတ်ဟူ၍။ ဝုတ္တေ၊ ဆိုကြရာ၌။ ဒါရုသဒ္ဒေန၊ ဒါရုသဒ္ဒါဖြင့်။ ပတ္တဿ၊ ခွက်၏။ သာရံ၊ အမာခံဖြစ်သော အသားကို။ ဒဿေတိ၊ ပြဆို၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဆိုသော်။ ဒါရုမယော၊ သစ်သားဖြင့် ပြီးသော။ ပတ္တော၊ ခွက်တည်း။ ဒါရုပတ္တော၊ သစ်သားဖြင့်ပြီးသော ခွက်။ ဣတိဒီပနတော၊ ဤသို့သောအနက်ကို ဒါရုသဒ္ဒါဖြင့်ပြခြင်းကြောင့်တည်း။

[ဒါရုသဒ္ဒါကို ကြားရသဖြင့် ဤခွက်ကား ရွှေသားခွက်မဟုတ်, ငွေသားခွက် မဟုတ်, သစ်သားခွက်တည်းဟု ခွက်၏ အမာခံအသားကိုသိရသောကြောင့် ဒါရုသဒ္ဒါဖြင့် ခွက်၏သာရကိုပြသည်ဟူလို။ ။ ဤသာရမျိုးကိုလည်း လောက၌အသားဟူ၍ခေါ်သည်]။

ပတ္တသဒ္ဒေန၊ ပတ္တသဒ္ဒါဖြင့်။ ဘာဇနဇာတိဝိသေသံ၊ ခွက်မျိုးအထူးကို။ ဒဿေတိ၊ ပြ၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဆိုသော်။ ဒါရုမယာနံ၊ သစ်သားဖြင့် ပြီးကုန်သော။ အညဝတ္ထူနံ၊ ခုတင် ညောင်စောင်း စသော ဝတ္ထုတို့ကို။ နိဝတ္တနတော၊ နစ်စေသော ကြောင့်တည်း။

[ဒါရုဟူ၍သာ ဆိုခဲ့လျှင် ခုတင် ညောင်စောင်း စသည်တို့နှင့်လည်းဆိုင်၏၊ ပတ္တဟုဆိုလျှင် ထိုဝတ္ထုတို့နှင့်မဆိုင်ပြီ၊ ထိုကြောင့် ပတ္တသဒ္ဒါဖြင့် ခွက်ဟူသောသဏ္ဌာန်အထူးကို ပြသည်ဟူလို]။

[ပတ္တသဒ္ဒါကား ထိုခွက်၏ အသားကို ပြသောသဒ္ဒါ မဟုတ်၊ ခွက်ဟူသော သဏ္ဌာန်အထူးကိုသာ ပြသည်၊ ဒါရုသဒ္ဒါသည်သာ

လျှင် ထိုခွက်၏အသားကို ပြသည်ဟု သဒ္ဒါနှစ်ပါး အနက်နှစ်ပါး ခြားနားချက်တည်း]။

စ၊ ဆက်ဦးအံ့။ ဧတ္ထ၊ ဤဒါရုပတ္တဥ္စ၊ ပတ္တော၊ ခွက်သဏ္ဌာန်ကို။ ဒါရုတော၊ သစ်သားမှ။ အညောတိဝါ၊ တခြားဟူ၍ရင်း။ အနညော တိဝါ၊ တခြားမဟုတ်ဟူ၍ရင်း။ နဝတ္တဗ္ဗော၊ မဆိုသင့်။ အညောတိ၊ သစ်သားတခြား, ခွက်သဏ္ဌာန်တခြားဟူ၍။ ယဒိဝဒေယျ၊ အကယ် ၍ဆိုငြားအံ့။ ဒါရုမှာ၊ ထိုခွက်၌ ရှိသောသစ်သားမှ။ ဝိသုံကတွာ၊ အသီးအခြားပြု၍။ ပတ္တော၊ ခွက်ကို။ လဗ္ဘမာနော၊ ရအပ်သည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ နစ လဗ္ဘတိ၊ အသီးအခြား ရအပ်သည်လည်း မဟုတ်။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဆိုသော်။ ဒါရုဝိကတိမတ္တတ္တာ သစ်သား၏ တည်ပုံအမူအရာထူးမျှသာဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

[အသီးအခြား ဆိုခဲ့သော် သစ်သားမှာလည်း သူ့ခေါတ်နှင့်သူ ခွက်မှာလည်း သူ့ခေါတ်နှင့်သူ ဖြစ်ကြရာ၏၊ ထိုသို့ကား မဟုတ် သစ်သားခွက်ဟူသည် ပြုပြင်၍ ထားအပ်သော သစ်သား၏ သဏ္ဌာန် အထူးမျှသာဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် သစ်သားတခြား ခွက်တခြားမဆို သင့်ဟူလို]။

အနညောတိ၊ တခြားစီမဟုတ်ဟူ၍။ အထဝဒေယျ၊ အကယ်၍ ဆို ငြားအံ့။ ဒါရုတိ၊ သစ်သားဟူ၍။ ဝုတ္တေ၊ ဆိုခဲ့သည်ရှိသော်။ သဗ္ဗတ္ထ၊ အလုံးစုံသောအရာတို့၌။ ပတ္တော၊ ခွက်ကို။ ဝိညာယေယျ၊ သိအပ်ရာ၏။ နစဝိညာယတိ၊ သိလည်းမသိအပ်။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆို သော်။ အပတ္တာနံ၊ ခွက်မှတပါးကုန်သော။ ဒါရုမယာနံ၊ သစ်သားဖြင့် ပြီးကုန်သော။ ဝတ္ထူနံ၊ ခုတင် ညောင်စောင်းအစရှိသော ဝတ္ထုတို့၏။ ဝိဇ္ဇမာနတ္တာ၊ ထင်ရှားရှိပြန်သောကြောင့်တည်း။ ။အဓိပ္ပါယ်လွယ်ပြီ။

အယံ၊ ဤဘို့ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား။ ဧတ္ထ၊ ဒါရုပတ္တော ဟူသော ဤပုဒ်နှစ်ခု၌။ ပဒသောဓနော၊ ပုဒ်အနက်သွားချင်း ရှင်းလင်းခြင်း တည်း။ ဧတ္တာဝတာ၊ ဤမျှသော ရှင်းလင်းချက်ဖြင့်။ ဒါရုသာရော၊ သစ်လျှင် အနှစ်အသားရှိသော။ ပတ္တော၊ ခွက်သဏ္ဌာန်ကို။ ဒါရု

ပတ္တောတိ၊ သစ်ခွက်ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ဣတိအတ္တော၊ ဤသို့သောအနက်သည်။ သိဒ္ဓေါ၊ ထင်ရှားသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ယောစမ္မော၊ အကြင်တရားသည်။ ယဿမမ္မဿ၊ အကြင်အမှီတရား၏။ သာရော၊ အနှစ်အသားဟူသော အမာခံသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သောယေဝ၊ ထိုအနှစ်အသား အမာခံဖြစ်သော တရားသည်သာလျှင်။ တဿ၊ ထိုအမှီတရား၏။ အတ္တာနာမ၊ အတ္တမည်၏-ကိုယ်မည်၏။ ဣတိ၊ ထိုကြောင့်။ ဒါရု၊ သစ်သားသည်။ တဿပတ္တဿ၊ ထိုခွက်၏။ သာရဘွေန၊ အနှစ်အသားဖြစ်သောကြောင့်။ အတ္တာနာမ၊ ခွက်၏ အတ္တမည်၏-ခွက်၏ ကိုက်မည်၏။ ဣတိကတွာ၊ ဤသို့အကြောင်းပြု၍။ ဒါရုမယော၊ သစ်သား အတိပြီးသော။ ပတ္တော၊ ခွက်ကို။ ဒါရုပတ္တောတိ၊ ဒါရုပတ္တဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ။မတ္တိကာပတ္တ၊ မြေခွက်။ သိလာပတ္တ၊ ကျောက်ခွက်။ အယောပတ္တ၊ သံခွက်။ လောဟပတ္တ၊ ကြေးခွက်။ ရဇတပတ္တ၊ ငွေခွက်။ သုဝဏ္ဏပတ္တ၊ရွှေခွက်။ မဏိပတ္တောသု၊ ပတ္တမြားခွက်တို့၌လည်း။ ဧသနယော၊ ဤသစ်သားခွက် အတူပင်တည်း။

[မြေကိုပြုလုပ်သော ခွက်၌ မြေသည် ထိုခွက်၏ အသားဖြစ်၍ ထိုခွက်၏ အတ္တမည်-ကိုယ်မည်၏ စသည်ဖြင့် ဆိုလေ၊ အတ္တခေါ်ပုံကို ထင်ရှားအောင် ပြသော ဥပမာစုပေတည်း၊ ရူပကာယ, နာမကာယဟူရာ၌ ကာယသဒ္ဒါ၏အနက်ဖြစ်သော ကိုယ်ဟူသော ဝေါဟာရသည်မူကား အနှစ်သာရ ဟူသော အနက်သွားမျိုး မဟုတ်၊ အပေါင်းဟူသော အနက်သွားမျိုးပေတည်း၊ အနတ္တာ-ကိုယ်မဟုတ် ဆိုရာ၌ ထိုကိုယ်ကို မဟုတ်ဟု ဆိုလိုသည်မဟုတ်၊ ထိုကိုယ်ကား သမူဟအနက်တည်း၊ လူအပေါင်းကို ဇနကာယခေါ်လည်း၊ နတ်အပေါင်းကို ဒေဝကာယခေါ်သည်၊ ရုပ်အပေါင်းကို ရူပကာယခေါ်သည်၊ နာမ်အပေါင်းကို နာမကာယ ခေါ်သည်၊ အဟုတ်အမှန်ပင်တည်း။ ။ရုပ်သည်ပုဂ္ဂိုလ်၏ အတ္တတည်း ပုဂ္ဂိုလ်၏အနှစ်အသားတည်း ပုဂ္ဂိုလ်၏ကိုယ်တည်း အမာခံတည်း အထည်ခံတည်း၊ ရောတည်တည်းဟူ စွဲလမ်းကြသော ကိုယ်သည်သာလျှင် မဟုတ်မမှန်

ဖြစ်သတည်း၊ ဤကား အတ္တ၏အနက်သွားကို ထင်ရှားအောင်ပြဆိုသော ဥပမာစကားရပ်တည်း]။

ဧဝမေဝံ၊ ဤဥပမာတို့နှင့်တူစွာသာလျှင်။ အယံသတ္တော၊ ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည်။ ရူပသာရော၊ ခက်မာဖွဲ့စေးမှု အစရှိသော ရုပ်တရားလျှင် အနှစ်အသားရှိ၏။ ဝေဒနာသာရော၊ ဆင်းရဲမှု ချမ်းသာမှု ခံစားမှု စံစားမှုဟူသော ဝေဒနာလျှင် အနှစ်အသားရှိ၏၊ သညာသာရော၊ သိမှု မှတ်မှု တတ်မှု လိမ္မာမှု ဟူသောသညာလျှင် အနှစ်အသားရှိ၏။ သင်္ခါရသာရော၊ ကိုယ်အင်္ဂါပြုပြင်မှု နှုတ်အင်္ဂါပြုပြင်မှု စိတ်အင်္ဂါပြုပြင်မှုဟူသော စေတနာလျှင် အနှစ်အသားရှိ၏။ ဝိညာဏသာရော၊ မြင်မှု ကြားမှု နံမှု လျက်မှု တွေ့မှု ထိမှန်းသိမှု အထွေထွေ အလာသာ ကြံဖန်မှု ဟူသော ဝိညာဏ်လျှင် အနှစ်အသားရှိ၏။ ဣတိ ကတွာ၊ ဤသို့ အနှစ်သာရဟု နှစ်လုံးပြု၍။ ရူပါဒါယော၊ ရုပ်အစရှိကုန်သော။ ပဉ္စက္ခန္ဓမ္မာ၊ ငါးပါးသောခန္ဓာတရားတို့သည်။ သတ္တဿ၊ သတ္တဝါ၏။ အတ္တာနာမ၊ ကိုယ်မည်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ယာဝစ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ တေဓမ္မာ၊ ထိုခန္ဓာငါးပါးတရားတို့သည်။ ဇီဝန္တိ၊ မချုပ်မပျက် အသက်ရှည်ကာတည်နေကုန်၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး။ သတ္တာ၊သတ္တဝါတို့သည်။ ဝဿသတံပိ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး၎င်း၊ ဝဿသဟဿံပိ၊ အနှစ်တထောင်ပတ်သုံး၎င်း။ ဇီဝန္တိ၊ အသက်ရှည်ကြကုန်၏။ ယာဝစ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံးလည်း။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ ဇီဝန္တိ၊ အသက်ရှည်ကုန်၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်သုံး။ တေဓမ္မာ၊ ထိုခန္ဓာငါးပါးတရားတို့သည်။ ဝဿသတံပိ၊ အနှစ်တရာ တိုင်အောင်၎င်း။ ဝဿသဟဿံပိ၊ အနှစ်တထောင်တိုင်အောင်၎င်း။ ဇီဝန္တိ၊ အသက်ရှည်ကုန်၏။ ဣတိဣဒံ၊ ဤသို့မြင်ခြင်းယူခြင်းသည်သာ။ မိစ္ဆာဒဿနံ၊ မှောက်မှားသော အတ္တဒိဋ္ဌိအမြင်ပေတည်း။

[လောက၌ သစ်သားခွက်စသည်တို့၌ သစ်သား စသည်တို့သည်သာလျှင် ခွက်၏ အနှစ်သာရအတ္တကိုယ်ထည်ဖြစ်ပေရကား သစ်သား

မြေကျောက် ရွှေငွေ ပတ္တမြားတို့ အသက်ရှည်သမျှခိုင်ခံ့စွာ တည်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ခွက်သည့် အသက်ရှည်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ခန္ဓာငါးပါးတို့သည် သတ္တဝါတို့၏ အနှစ်သာရ အတ္တကိုယ်ထည်ဖြစ်ပေရကား ခန္ဓာငါးပါးတို့ မချုပ်မပျက် အသက်ရှည်ကြကုန်သမျှ ကာလပတ်လုံး သတ္တဝါတို့ အသက်ရှည်ကြကုန်၏ဟူသော အထင်အမြင်အစွဲအလမ်းကြီးသည် အတ္တဒိဋ္ဌိမည်၏၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိမည်၏ ဟူလိုသည်။ ။လောက၌ ဤသတ္တဝါသည် မွေးဖွားသည်မှ ၇-ရက်ရှိပြီ၊ လ,ခွဲရှိပြီ၊ ၁-လရှိပြီ၊ ၆-လရှိပြီ၊ ၁-နှစ်ရှိပြီ၊ ၅-နှစ်ရှိပြီ၊ ၁၀-နှစ်ရှိပြီ၊ အသက် ၂၀-ရှိပြီ၊ ၃၀-ရှိပြီ၊ ၄၀-ရှိပြီ၊ ၅၀ရှိပြီ၊ ၆၀-ရှိပြီ၊ ၇၀-ရှိပြီ၊ ၈၀-ရှိပြီ၊ ငါသည် အသက် ၂၀-ရှိပြီ စသည်ဖြင့် အဟုတ်အမှန်ပြု၍ ထင်မှတ် ပြောဆို၍နေကြသော အရိုးစိုက်ကြီးကို အတ္တဒိဋ္ဌိ, ဇီဝဒိဋ္ဌိ,သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုသတည်း၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဟူ၍ ငါဟူ၍ မည်သူမည်ဝါဟူ၍ ယောကျ်ား မိန်းမဟူ၍ ထင်မှတ်စွဲသမ်းမှုသည် ထိုအရိုးစိုက်ကြီးအမှုပင်တည်း]။

ဤကား-မိဿာဒသနခဏ်းတည်း။

တေသံမွောနံ၊ ထိုခက်မာမှု ဖွဲ့စေးမှု အစရှိကုန်သော ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၏။ ခဏေခဏေ၊ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း၌။ ခယဝယတော၊ ကုန်ခန်းခြင်း ကွယ်ပျောက်ခြင်း ပျက်စီးခြင်းကို။ ပစ္စက္ခတော၊ ဒိဋ္ဌပစ္စက္ခအားဖြင့်။ ပဿန္တဿပန၊ မြင်နိုင်သော ပညာရှိသူ့မြတ်အားကား။ တေသံ၊ ထိုခန္ဓာငါးပါးတို့၏။ သတ္တဿ၊ သတ္တဝါ၏။ အသာရဘာဝေါစ၊ အနှစ်အသားမဟုတ်သည်၏ အဖြစ်သည်ငှါ။ အနတ္တဘာဝေါစ၊ ကိုယ်ထည်မဟုတ်သည်၏အဖြစ်သည်ငှါ။ သုဋ္ဌု၊ ကောင်းစွာ။ ဝိဒိတော၊ထင်လှင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ သတ္တပုဂ္ဂလ အတ္တဇီဝါနဉ္စ၊ သတ္တဝါ အတ္တဇီဝတို့၏လည်း။ သဗ္ဗသော၊ အချင်းခပ်သိမ်း။ နတ္ထိဘာဝေါ၊ မရှိသည်၏အဖြစ်သည်။ သုဋ္ဌု၊ ကောင်းစွာ။ ဝိဒိတော၊ ထင်လင်းသည်။ ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ ဣဒံ၊ ဤသည်ကား။ သမ္မာဒဿနံ၊ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်အမြင်ပေတည်း။

[ငါတို့စိရင်အပ်သော လက္ခဏာဒီပနီ, ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂဒီပနီ, အာဟာရ ဒီပနီ, ကမ္မဋ္ဌာန ဒီပနီ, အထူး ဝိသေသအားဖြင့် လက္ခဏာရေး သုံးပါးကို ကျယ်ဝန်းစွာ ပြဆိုရာဖြစ်သော ဘာဝနာလေးဆယ်အဖွင့် ဘာဝနာ ဒီပနီ စာအုပ်ငယ်တို့၌ ပြဆိုအပ်သော ရုပ်ခေတ်ခွဲနည်း နာမ်ခေတ်ခွဲနည်းတို့အတိုင်း မိမိတို့ကိုယ်၌ ခက်မာမှု-ဖွဲ့စေးမှု စသည် တို့ကို ခွဲခြမ်း၍ထားပြီးလျှင် မိမိတို့ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ဤသို့ရှုဆင်ခြင်ကြကုန် ရာ၏၊ ငါ့ကိုယ်ကိုငါသည် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ သတ္တဝါဟူ၍ ထင်မှတ်၍နေ၏၊ ယောကျ်ားဟူ၍ ထင်မှတ်၍နေ၏၊ မည်သူမည်ဝါဟု နာမည်တခုနှင့် ထင်မှတ်၍ နေ၏၊ အသက် ငါးဆယ်ရှိပြီဟု ထင်မှတ်၍ နေ၏၊ ခြောက်ဆယ်ရှိပြီဟု ထင်မှတ်၍နေ၏၊ မည်သူ မည်သူတို့မှာ သေ၍ သွားကြကုန်ပြီ၊ ငါတို့မှာ ကံကြွင်းရှိပေသေး၍ မသေ မပျောက်ဘဲ ယခု အသက်အရွယ်သို့တိုင် ရောက်အောင် နေကြရပေကုန်သေး၏ဟု ထင်မှတ်၍ နေကြကုန်၏၊ ထိုသို့ထင်တိုင်း ဟုတ်မည်လော မဟုတ် မည်လောဟု ခက်မာမှုတခုကို စိုက်၍ကြည့်ကြကုန်ရာ၏၊ ငါ၏ကိုယ် ခန္ဓာ၌ ဤခက်မာမှုဟူသော ပထဝီသည် ရောတည် အမာခံကြီးဖြစ်၏၊ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေသည်မှစ၍ ယခု အသက်ငါးဆယ်ရှိသည် တိုင်အောင် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးခြင်းမရှိဘဲ ပကတိအတိုင်း ခိုင်မြဲ၍ လာခဲ့သော ခက်မာမှုဟူ၍ တစုံတခုမျှ ရှိ၏လောဟု ဆင်ခြင်ရာ၏၊ တနေ့တနေ့၌ပင် ဣရိယာပုထ် ပြောင်းလဲရာတို့၌ တကိုယ်လုံး ခက်မာမှု အပေါင်းတို့၏ ပြောင်းလဲပျက်မှုတို့ကို မြင်ကြကုန်လတ္တံ့၊ ကြည့် ရှုဆင်ခြင်သော နေ့အဘို့၌ပင်လျှင် ဣရိယာပုထ်တခုမှ ဣရိယာပုထ် တခုသို့ ပကတိအတိုင်း ကူးပြောင်း၍နေနိုင်သော ခက်မာမှုဟု တခုမျှ မရှိသည်ကို မြင်ကြကုန်၏၊ နောင် မသေမီ ကာလ၌လည်း ထိုနည်းတူ မြင်ကြကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ ငါးဆယ် အသက်ရှည်သော ခက်မာမှုမှာ ဝေးလေစွ၊ တနာရီမျှ အသက်ရှည်၍ တည်နေနိုင်သော ခက်မာမှုကို ရှာကြံ၍ မတွေ့ကြကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ၌ အသက် ငါးဆယ်ရှိပြီဟု စွဲလမ်းအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါနှင့် ခက်မာမှုတို့၏ တလမ်းစီနေ ကြပုံကို ထင်မြင်ကြကုန်လတ္တံ့၊ ဖွဲ့စေးမှု အစရှိသော ကြွင်းသော ရုပ်ခန္ဓာနာမ်ခန္ဓာတို့ကိုလည်း ဘာဝနာဒီပနီမှာ အကျယ် ပြဆိုသည့်

အတိုင်း အသီးသီး ထုတ်၍ရှုကြခလ။ ။ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အတ္တ ဇီဝ မရှိမှု ထင်ရှားသတ္တံ့]။

သာမညအားဖြင့် တကိုယ်လုံးကိုရှု၍ စွဲလမ်းသော
အတ္တဒိဋ္ဌိသတ်ခဏ်းပြီး၏။

အင်္ဂပစ္စင်္ဂေသုစ၊ အင်္ဂါကြီးငယ်တို့၌လည်း။ ဓမ္မာနံ၊ ထိုအင်္ဂါကြီးငယ်တို့၌ ဖြစ်ကုန်သော ရုပ်နာမ်တရားတို့၏၊ ခယဝယံ ဘေးကုန်ခန်းခြင်း ကွယ်ပျောက်ခြင်း ပျက်ဆုံးခြင်းကို။ အပဿန္တဿ၊ မမြင်နိုင်သောသူအား။ သီသပရိယာပန္နံ၊ ဦးခေါင်းတခုလုံး၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပံ၊ ရုပ်သည်။ သီသဿ၊ ဦးခေါင်း၏။ သာရောစေဝ၊ အနှစ်အသားမည်သည်လည်း ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အတ္တာစ၊ ဦးခေါင်း၏ အတ္တသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသည်ကား၊ မိစ္ဆာဒဿနံ၊ အမြင်မှားတည်း။ ။သီသပရိယာပန္နဿ၊ ဦးခေါင်းတခုလုံး၌ အကျုံးဝင်သော။ သကလရူပဿ၊ အလုံးစုံသော ရုပ်တရား၏။ခဏေ ခဏေ၊ခဏတိုင်းခဏတိုင်း၌။ ခယဝယဘာဝံ၊ ဘေးကုန်ခန်းခြင်း ကွယ်ပျောက်ခြင်း ပျက်ဆုံးခြင်း အပြားကို။ ပစ္စက္ခတော၊ မျက်မှောက်အားဖြင့်။ ပဿန္တဿပန၊ မြင်နိုင်သောပညာရှိသည် မူကား။ တံရူပံ၊ ထိုရုပ်တရားစုသည်။သီသဿ၊ဦးခေါင်း၏။ အတ္တာ၊ကိုယ်သည်။ နဟောတိ၊ မဟုတ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဿတိ၊ မြင်၏။ သီသံပိ၊ ဦးခေါင်းမည်သည်လည်း။နတ္ထိ မရှိ။ဣတိ၊ဤသို့။ပဿတိ၊ မြင်၏။ ဣဒံ၊ ဤသို့မြင်ခြင်းသည်ကား။သမ္မာဒဿနံ၊ ကောင်းစွာမြင်ခြင်းတည်း။ ဧဝံ ဤသို့။ သီသဿ၊ ဦးခေါင်း၏။ အတ္တာပိ၊ အတ္တကိုရင်း။ အနတ္တာပိ၊ အနတ္တကိုရင်း။ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ သိအပ်ကုန်၏။

[ဦးခေါင်း၌ အကျုံးဝင်သော ရုပ်တရားကို ဗာလ ပုထုဇ္ဇန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဦးခေါင်း၏ အတ္တဟုမြင်၏၊ ပညာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဦးခေါင်း၏ အတ္တမဟုတ်ဟု မြင်၏၊ ဤသို့ မြင်ကြသည်ကို "သီသဿ အတ္တာပိ အနတ္တာပိ ဝေဒိတဗ္ဗာ" ဆိုသည် ဦးခေါင်း၌ ခန္ဓာ ၅-ပါး ရှိကြောင်း

သော်လည်း နာမ်ခန္ဓာ ၄-ပါးတို့သည် ရံခါ ရံခါသာ ရှိကြကုန်၏၊ ရုပ်ခန္ဓာသည်သာ အမြဲရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ရုပ်ခန္ဓာကိုသာ ဥပလက္ခဏာ နည်းအားဖြင့် ဖော်ဆိုသတည်း]။

သေသေသု၊ ဦးခေါင်းမှ ကြွင်းကုန်သော။ မဟာ အင်္ဂေသု၊ ကိုယ်အင်္ဂါ ခြေအင်္ဂါ လက်အင်္ဂါ ဟူသော အင်္ဂါကြီးတို့၌ရင်း။ သေနယော၊ ဤဦးခေါင်းနည်းကို။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။ ။ပစ္စင်္ဂေသု၊ အင်္ဂါလတ် အင်္ဂါငယ်တို့တွင်လည်း။ သသမ္ဘာရ စက္ခုဿ၊ သသမ္ဘာရစက္ခု၏။ အတ္တာပိ၊ အတ္တကိုရင်း။ အနတ္တာပိ၊ အနတ္တကိုရင်း။ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ သိအပ်ကုန်၏။ ကထံ၊ အဘယ်တို့ သိအပ်ကုန်သနည်း ဟူမူကား။ စက္ခုပရိယာပန္နဿ၊ မျက်လုံး၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပဿ၊ ရုပ်၏။ အနိစ္စဝိကာရံ၊ ခယ ဝယ ဘေဒ ဟူသော အနိစ္စ အမူအရာ ထူးကို။ အပဿန္တော၊ မမြင်နိုင်သောသူသည်။ တံရူပံ၊ ထိုရုပ်ကို။ စက္ခုဿ၊ မျက်လုံး၏။ သာရဘာဝေန၊ အနှစ်အသားဟူသော အနက် အားဖြင့်။ အတ္တာတိ၊ အတ္တဟူ၍။ သမနုပဿတိ၊ လွန်စွာအစဉ်အမြဲ မြင်၏။ အယံ၊ ဤသို့မြင်ခြင်းသည်၊ အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တဒိဋ္ဌိတည်း။ ။ တဿရူပဿ၊ ထိုဦးခေါင်း၌ ရှိသောရုပ်၏။ တဗ္ဗိကာရံ၊ ထိုအနိစ္စ ဝိကာရကို။ ပစ္စက္ခတော၊ မျက်မှောက်အားဖြင့်။ ပဿန္တော၊ မြင်နိုင် သော သူသည်။ တံရူပံ၊ ထိုရုပ်ကို။ စက္ခုဿ၊ မျက်လုံး၏။ အသာရ ဘာဝေန၊ အနှစ်အသား မဟုတ်သောအနက်ကြောင့်။ အနတ္တာတိ၊ အနတ္တ ဟူ၍။ ပဿတိ၊ မြင်၏။ အယံ၊ ဤအမြင်သည်ကား။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိတည်း။ သဗ္ဗေသု၊ အလုံးစုံကုန်သော။ ပစ္စင်္ဂေသု၊ အင်္ဂါလတ် အင်္ဂါငယ်တို့၌။ သေနယော၊ ဤမျက်လုံးနည်းကို။ ဝေဒိ တဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။

(မျက်လုံး၏ အနှစ်အသားဆိုသည်ကား သင်သည် မျက်လုံး မျက်လုံးဟူ၍ဆို၏၊ အဘယ်ကို မျက်လုံးဆိုသနည်း၊ မျက်လုံး၏ သရုပ်ကို ငါ့အား ပြစမ်းပါဆိုလျှင် မျက်လုံးရှိသောရုပ်ကို ပြလတ္တံ့၊ ဤသို့ ပြသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုအားဖြင့် မျက်လုံး၌ရှိသော ရုပ်စုသည် မျက် လုံး၏ အနှစ်အသား အတ္တမည်သတည်၊ တကိုယ်လုံး၏ အနှစ်သာရ

အတ္တ, အင်္ဂါကြီးတို့၏ အနှစ်သာရ အတ္တတို့၌လည်း ဤနည်းတူသိလေ။ ။ဤမျက်လုံး၌လည်း ခန္ဓာငါးပါး ပါရှိလျက် ရုပ်ကိုသာ ထုတ်ဖော်၍ဆိုခြင်းသည် ဥပလက္ခဏနည်းတည်း)။

ဒွတ္တိံသကာယ ကောဋ္ဌာသေသုစ၊ ၃၂-ပါးသော ကာယကောဋ္ဌာသတို့တွင်လည်း။ တာဝ၊ ရှေးဦးစွာ။ ကေသကာယေ၊ ဆံပင်ဟူသော ကာယ၌ ဧကေကဿ၊ တခု တခုသော။ ကေသဿ၊ ဆံပင်၏။ အတ္တာစ၊ အတ္တကိုရင်း။ အနတ္တာစ၊ အနုတ္တကိုရင်း။ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ သိအပ်ကုန်၏။ ကထံ၊ အဘယ်သို့သိအပ်ကုန်သနည်းဟူမူကား။ ဧကေက ကေသပရိယာပန္နဿ၊ တခု တခုသော ဆံပင်၌ အကျုံးဝင်သော ရုပ်တရား၏။ အနိစ္စဝိကာရံ၊ ခယဝယ ဘေဒဟု ဆိုအပ်သော အနိစ္စအမူအရာထူးကို။ အပဿန္တော၊ မမြင်နိုင်သောသူသည်။ တံရူပံ၊ ထိုရုပ်ကို။ တဿတဿ ကေသဿ၊ ထိုထိုဆံပင်၏၊ အတ္တာတိ၊ အတ္တဟူ၍။ သမနုပဿတိ၊ လွန်စွာ အစဉ်အမြဲမြင်၏။ အယံ၊ ဤသို့ မြင်ခြင်းသည်ကား။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိတည်း။

✽ မိစ္ဆာဒဿန, အတ္တဒိဋ္ဌိ, သက္ကာယဒိဋ္ဌိသုံးပါးအတူတူ။

တဿရူပဿ၊ ထိုဆံပင် တခုတခု၌ အကျုံးဝင်သောရုပ်၏။ တဗ္ဗိကာရံ၊ ထိုအနိစ္စဝိကာရကို။ ပဿန္တော၊ မြင်သောသူသည်။ တံရူပံ၊ ထိုရုပ်ကို။ ကေသဿ၊ တခုတခုသော ဆံပင်၏။ အနတ္တာတိ၊ ကိုယ်မဟုတ်ဟူ၍။ သမနုပဿတိ၊ ကောင်းစွာ အစဉ်အမြဲမြင်၏။ ကေသာပိနာမ၊ ဆံပင်တို့မည်သည်လည်း။ နတ္ထိ၊ မရှိကုန်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သမနုပဿတိ၊ လွန်စွာအစဉ်အမြဲမြင်၏။ အယံ၊ ဤသို့ မြင်ခြင်းသည်ကား။ တမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိတည်း။

(ဤဆံပင်တို့၌သည်း အရင်းအဘျားတို့၌ နာမက္ခန္ဓာ လေးပါးတို့သည်လည်းရှိကုန်၏)။

နဝနဝုတိလောမသဟဿေသုစ၊ ၉-သောင်း ၉-ထောင်သော မွေးညှင်းတို့တွင်လည်း။ ဧကေကဿ၊ တခုတခုသော။ လောမဿ၊ မွေးညှင်း၏။ အတ္တာစ၊ အတ္တကိုရင်း။ အနတ္တာစ၊ အနတ္တကိုရင်း။

ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ သိအပ်ကုန်၏။ ကထံ၊ အဘယ်သို့ သိအပ်ကုန်ကုန်နည်း ဟူမူကား။ ဧကေကလောမပရိယာပန္နာ၊ တခုတခုသော မွေးညှင်း၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပါ၊ ရုပ်ကလာပ်တို့။ ခယဝယ ဘေဒသင်္ခါတံ၊ ကုန်ခြင်း ကွယ်ခြင်း ပျက်ခြင်းဟုဆိုအပ်သော။ အနိစ္စဝိကာရံ၊ အနိစ္စ အပ်ရာထူးကို။ အပဿန္တော၊ မမြင်နိုင်သောသူသည်။ တံတံ ရူပံ၊ ထိုထိုရုပကလာပ်ကို။ တဿတဿ လောမဿ၊ ထိုထို မွေးညှင်း၏။ သာရဘွေန၊ အနှစ်သာရ ဟူသော အနက်အားဖြင့်။ အတ္တာတိ၊ တတ္တာဟူ၍။ သမနုပဿတိ၊ လွန်စွာ အစဉ်အမြဲမြင်၏။ အယံ ဤသို့ မြင်ခြင်းသည်ကား။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိတည်း။ ။တဿ တဿရူပဿ၊ မွေးညှင်း၌ အကျုံးဝင်သော ထိုထို ရုပကလာပ်၏။ တဗ္ဗိကာရံ၊ ထိုအနိစ္စဝိကာရကို။ ပဿန္တော၊ မြင်သောသူသည်။ တံတံ ရူပံ ထိုထို ရုပကလာပ်ကို။ တဿတဿ လောမဿ၊ ထိုထို မွေးညှင်း၏။ အသာရဘွေန၊ အသာရမဟုတ်သော အနက်အားဖြင့်။ အနတ္တာတိ၊ အတ္တမဟုတ်ဟူ၍။ သမနုပဿတိ၊ လွန်စွာ အစဉ်အမြဲမြင်၏။ ဟိသစ္စမှန်၏။ တံတံရူပံ၊ ထိုထို မွေးညှင်း၌ဖြစ်သော ထိုထို ရုပ်အစုသည်။ တဿတဿ လောမဿ၊ ထိုထိုမွေးညှင်း၏။ အတ္တာ၊ အနှစ်သာရ အတ္တသရုပ်သည်။ ယဒိဘဝေယျ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ ဧဝံသတိ၊ ဤသို့ဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော်။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ တံတံ လောမံ၊ ထိုထို မွေးညှင်းသည်။ အဘိဇ္ဇမာနံ၊ မပျက်မစီးမူ၍။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်နေ၏။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ တံတံရူပံပိ၊ ထိုထိုရုပ်သည်လည်း။ အဘိဇ္ဇမာနံ၊ မချုပ်မပျက်မူ၍။ တိဋ္ဌေယျ၊ တည်နေလေရာ၏။ ဣတိ၊ ဤကား ယုတ္တိပြချက်တည်း၊ အယံ၊ ဤသို့အပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိတည်း။

(ထိုထို မွေးညှင်းမပျက်မူ၍ တည်နေ သမျှ ကာလ ပတ်လုံး ရုပကလာပ်သည်လည်း တည်နေသည်သာလျှင်မဟုတ်လောဟူမူ သန္တတိအားဖြင့်သာ တည်နေ သည်၊ မပျက်စီး သမျှ ကာလ ပတ်လုံး ယမန်နေ့၌လည်း ဤမွေးညှင်းပင်, ယခုနေ့၌လည်း ဤမွေးညှင်းပင်ဟု တခုတည်းအဖြစ်ဖြင့် မွေးညှင်းတည်နေသကဲ့သို့ ရုပကလာပ်သည် တခု

တည်းအဖြစ်ဖြင့် တည်နေသည်မဟုတ်၊ ရှေ့နောက် အများ ဆက်လက်သောအားဖြင့်သာ တည်နေလေသည်]။

သကာလကာယေ၊ တကိုယ်လုံး၌။ သေသကောဋ္ဌာသေသု၊ ကြွင်းသော ကောဋ္ဌာသတို့၌။ သေနယော၊ ဤနည်းကို။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။

[ဤ၌လည်း မွေးညှင်းတို့၏ အရင်းအဘို့၌ ခန္ဓာငါးပါး ငါးပါးစီ ရကောင်းသည်ကိုသိလေ၊ ဓမွေးညှင်းပေါင်း ၉-သောင်း ၉-ထောင်ကိုဘည်၍ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ရထိုက်သော ခန္ဓာငါးပါးနှင့် မြှောက်ပွားသည်ရှိသော် မွေးညှင်း၌ ခန္ဓာပေါင်း ၄-သိန်း ၉-သောင်း ၅-ထောင်ဖြစ်၏၊ မွေးညှင်းတို့၏ အရင်းအဘို့၌ နာမှု ကြွင်မှု ယားယံမှုစသည်ဖြင့်သောအခါတို့၌ နာမက္ခန္ဓာ ၄-ပါးတို့ကို ရအင်၏၊ နာမှု ကျင်မှု ယားယံမှု ဆိုသည်ကား စိတ်စေတသိက် အပေါင်းကို ဆိုသတည်း၊ လက်သည်း ခြေသည်း သွားတို့၌ရင်း တကိုယ်လုံးကို ဖုံးသော အရေတို့၌ရင်း၊ ထိုမှကြွင်းသော ၉-ရာသော အသားခဲတို့၌ရင်း၊ ၉-ရာသော အကြောကြီး အကြောငယ်တို့၌ရင်း၊ ၃-ရာသော အရိုးသို့၌ရင်း၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ စသည်တို့၌ရင်း၊ ခန္ဓာငါးပါးရပုံကို ထိုနည်းတူသိလေ၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် နှပ် တံတွေးတို့၌မူကား ရူပက္ခန္ဓာကိုသာရအပ်၏)။

အင်္ဂါကောဋ္ဌာသတို့၌ အစိတ်အပိုင်းခွဲလမ်းသော
သက္ကာယဒိဋ္ဌိသတ်ခဏ်းပြီး၏။

သတ္တော၊ သတ္တဝါသည်။ ဂစ္ဆတိ၊ သွား၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွား၏။ ဣတိအာဒိသု၊ ဤသိုအစရှိသော ကြိယာမှုတို့၌။ ဂမနပရိယာပန္နာ၊ သွားခြင်းကြိယာ၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပဿစ၊ ရုပ်အစု၏ရင်း။ နာမဿစ၊ နာမ်အစု၏ရင်း။ အနိစ္စဝိကာရံ၊ ခယဝယဘေဒဟူသော အနိစ္စအမူအရာထူကို။ အပဿန္တော၊ မမြင်နိုင်သော သူသည် တံ နာမရူပံ၊ ထိုနာမ်ရုပ်ကို။ ဂန္တာရေ၊ သွားတတ်သော သူ၏။ သာရဒ္ဒေန၊ အနှစ်သာရအားဖြင့်။ အတ္တာတိ၊ အတ္တဟူ၍။ သမနုပဿတိ၊ လွန်စွာအစဉ်အမြဲမြင်၏။ အယံ၊ ဤသို့မြင်ခြင်းသည်

ကား။ ကာရကဒိဋ္ဌိ၊ ကာရကဒိဋ္ဌိတည်း။ ။တဿနာမရူပဿ၊ ထိုနာမ်ရုပ်၏။ အတ္တနော အတ္တနော ခဏေ ခဏေ၊ မိမိ မိမိတို့၏ ဘင်ခဏ ဘင်ခဏ၌။ ခယံ၊ ကုန်ခြင်းကို။ ဝယံ၊ ကွယ်ခြင်းကို။ ဓေဒံ၊ ပျက်ခြင်းကို။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။ ပစ္စက္ခတော၊ မျက်မှောက်အားဖြင့်။ ပဿန္တော၊ မြင်သောသူသည် တံနာမရူပံ၊ ထိုနာမ်ရုပ်ကို။ တဿ ဂန္တုနော ဝါ၊ ထိုသွားသောသူ၏ရင်း။ တဿဂမန ကြိယာယ ဝါ၊ ထိုသွားခြင်းကြိယာ၏ရင်း။ အတ္တာ၊ အတ္တသည်။ နဟောတိ၊ မဟုတ်။ ယဒိဘဝေယျ၊ အကယ်၍ဟုတ်ငြားအံ့။ အထ၊ ထိုသို့ ဟုတ်သည်ရှိသော်။ ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်။ သာဂမနကြိယာ၊ ထိုသွားခြင်းကြိယာသည်။ ပညာယတိ၊ ထင်၏၊ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ တံနာမရူပံ၊ ထိုနာမ်ရုပ်သည်။ အဘိဇ္ဇမာနံ၊ အခြေအနေမပျက်သည်ဖြစ်၍။ ပညာယေယျ၊ ညာဏ်၌ထင်မြင်ရာ၏။ ဣတိဤကား ယုတ္တိတည်း။ နာမရူပတော နာမ်ရုပ်မှ။ ဝိသုံ၊ အသီးအခြား။ ဂန္တာ ဝါ၊ သွားတတ်သူသည်ရင်း။ ဂမနကြိယာ ဝါ၊ သွားခြင်းကြိယာသည်ရင်း။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ နာမရူပံ၊ နာမ်ရုပ်လည်း။ ဂန္တာ ဝါ၊ သွားတတ်သည်ရင်း။ ဂမနကြိယာ ဝါ၊ သွားခြင်းကြိယာသည်ရင်း။ နဟောတိ မဟုတ်။ ဣတိအယံ၊ ဤသည်ကား။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိတည်း။ ။သတ္တော၊ သတ္တဝါသည်။ ကရောတိ၊ ဘယ်အမှုကိုပြု၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကရောမိ၊ ဘယ်အမှုကိုပြု၏။ သတ္တော၊ သတ္တဝါသည်။ ကထေတိ၊ ပြောဆို၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကထေမိ၊ ပြောဆို၏။ သတ္တော၊ သတ္တဝါသည်။ စိန္တေတိ၊ ကြံ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ စိန္တေမိ၊ ကြံ၏။ ဣတိ အာဒိသု၊ ဤသို့ အစရှိကုန်သော။ သဗ္ဗကြိယာဝတ္ထာသု၊ ထိုထိုကြိယာ အခိုက်အတန့်တို့၌။ ဧသနယော၊ ဤနည်းတူ။

(နာမ်ရုပ်မည်သည် ကြိယာမျှသာ အမှုန်ဖြစ်၍၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက် နာမ်ရုပ်သည် သွားခြင်း ကြိယာမဟုတ်ဟု အဘယ့်ကြောင့် ဆိုပါသနည်းဟူမူ လူတို့မျက်မြင်ကြိယာမဟုတ်ဟု ဆိုသတည်း။ ။လှုပ်ရှားခြင်း, သွားလာခြင်း, ပြောဆိုခြင်း, ကြံခြင်း, သိခြင်း အစရှိသော ကြိယာ အမူအရာတို့ကို ပြုတတ်သည်၊ လုပ်တတ်သည်၊ ပြောတတ်

သည် ဆိုတတ်သည်, သိတတ်သည်, ကောင်းမှုကို ပြုတတ်သည် မကောင်းမှုကိုပြုတတ်သည်, အစရှိသည်ဖြင့် စွဲလမ်းသော အတ္တဒိဋ္ဌိကို ကာရကဒိဋ္ဌိဆိုသည်)။

ကာရကဒိဋ္ဌိသတ်ခဏ်းပြီး၏။

သတ္တော၊ သတ္တဝါသည်။ ဣဒံနာမသုခဒုက္ခံ၊ ဤမည်သော ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို။ ဝေဒေတိ၊ ခံစားတတ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဣဒံနာမ သုခဒုက္ခံ၊ ဤမည်သော ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို။ ဝေဒေမိ၊ ခံစား၏။ ဣတိ အာဒိသု၊ ဤသို့စသည်တို့၌။ တံတံအဝတ္ထာပရိယာပန္နနာမရူပံ၊ ထိုထိုသုခ ဒုက္ခကို ခံစားမှု အခိုက်အတန့်၌ အကျုံးဝင်သော နာမ်ရုပ် သည်။ တဿတဿ ဝေဒကဿ၊ ထိုထိုခံစားသူ၏။ အတ္တာတိ ဝါ၊ အတ္တဟုတ်၏ဟူ၍ရင်း။ အနတ္တာတိ ဝါ၊ အတ္တမဟုတ်ဟူ၍ရင်း။ ဝိဘာ ဇိတွာ၊ ဝေဘန်၍။ ဝိတ္ထာရေတဗ္ဗာ၊ ချဲ့အပ်၏။ ကာရကဝေဒကဿစ၊ ပြုတတ်သူ ခံစားတတ်သူ၏လည်း။ နတ္ထိဘာဝေါ၊ မရှိသည်၏အဖြစ် ကို။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။

(ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုပြုတတ်သည်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၏ အကျိုး ကို ခံစားတတ်သည်၊ ဒါနကိုပြုတတ်သူရှိ၏၊ ဒါန အကျိုးကို ခံစား တတ်သိရှိ၏၊ ရှေးဘဝ၌ မည်သည့် ဒါနကိုပြု၍ သေသည်၏အခြား မဲ့၌ နတ်ရွာသုဂတိသို့ လားတတ်၏၊ နတ်ချမ်းသာကို ခံစားတတ်၏၊ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် နာမ်ရုပ်မှတပါး ခံစားတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အတ္တဇီဝရှိ၏ဟု စွဲလမ်းသောဒိဋ္ဌိသည် ကာရကဒိဋ္ဌိ, ဝေဒက ဒိဋ္ဌိမည်၏)။

သတ္တသန္တာနေ၊ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌။ အတ္တာနုတ္တဝိဘာဂေါ၊ အတ္တ, အနတ္တကိုဝေဘန်ခဏ်းသည်၊ နိဋ္ဌိတော၊ ပြီး၏။

ဗဟိဒ္ဓါသန္တာနေ၊ သတ္တဝါမှအပသန္တာန်၌။ အတ္တာနုတ္တ ဝိဘာ ဂေါ၊ အတ္တ, အနတ္တဝေဘန်ခဏ်းကို။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။ ကထံ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ အဘယ်သို့ သိအပ်သနည်း ဟူမူကား မဟာပထဝိ

ယာဝ ါ၊ မြေကြီး၏ရင်း။ တဿတဿဘူမိဘာဂဿ ဝ ါ၊ ထိုထိုမြေ အဘို့၏ရင်း။ အတ္တာ၀၊ အတ္တကိုရင်း။ အနုတ္တာ၀၊ အနတ္တကိုရင်း။ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ သိအပ်ကုန်၏။ တံတံ ပထဝိ ပရိယာပန္နဿ၊ ထိုထို မြေ၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပဿ၊ ရုပ်၏ အနိစ္စဝိကာရံ၊ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း ချုပ် ပျက်၍ နေ ခြင်း တည်းဟူ သော အနိစ္စဝိကာရကို။ အပဿန္တော၊ မမြင်တတ်သောသူသည်။ တံတံရူပံ၊ ထိုထို ရုပ်ကို။ တဿာ တဿာ ပထဝိယာ၊ ထိုထိုမြေအဘို့၏ သာရဘွေန၊ အသား အနှစ် ကိုယ်ထည်စစ်ဖြစ်သောအနက်ကြောင့်။ အတ္တာ၊ အတ္တ မည်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သမနုပဿတိ၊ ရှုမြင်၏။ အယံ ဤသို့မြင်ခြင်းသည်ကား။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ သက္ကာယဒိဋ္ဌိတည်း။ ။တဿတဿရူပဿ၊ ထိုထို ရုပ်၏။ တမ္ဘိကာရံ၊ ထိုအနိစ္စ ဝိကာရကို။ ပဿန္တော၊ မြင်တတ်သော သူသည်။ တံတံရူပံ၊ ထိုထိုရုပ်ကို။ တဿာ တဿာပထဝိယာ၊ ထိုထို မြေအဘို့၏။ အသာရကဘွေန၊ အသားအနှစ် ကိုယ်ထည်စစ်မဟုတ် သောအနက်ကြောင့်။ အနတ္တာ၊ အတ္တမဟုတ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သမနု ပဿတိ၊ ရှုမြင်၏။ အယံ၊ ဤသို့မြင်ခြင်းသည်ကား။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ ဝိပဿ နာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဘည်း။ ပဗ္ဗတနဒီသမုဒ္ဒဒီသု၊ တောင်မြစ်တမုဒြာ စသည် တို့၌ သေနယော၊ ဤနည်းအတိုင်းပင်တည်း။ ။တံတံ ရုက္ခပရိယာ ပန္နံ၊ ထိုထိုသစ်ပင်၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပံ၊ ရူပက္ခန္ဓာသည်။ တဿ တဿရုက္ခဿ၊ ထိုထိုသစ်ပင်၏။ အတ္တာ၊ အတ္တတည်း။ ဣတိဝ ါ၊ ဤသို့ရင်း။ အနတ္တာ၊ အတ္တမဟုတ်။ ဣတိဝ ါ၊ဤသို့ရင်း။ တသ္မိံ တသ္မိံ ရုက္ခေ၊ ထိုထိုသစ်ပင်၌။ တံတံမဟာသာခါပရိယာပန္နံ၊ ထိုထိုအကိုင်း ကြီးတို့၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပံ၊ ရူပက္ခန္ဓာသည်။ တဿာတဿာ မဟာသာခါယ၊ ထိုထိုအကိုင်းကြီး၏၊ အတ္တာ၊အတ္တတည်း။ ဣတိဝ ါ၊ ဤသို့ရင်း။ အနတ္တာ၊ အတ္တမဟုတ်။ဣဘိဝ ါ၊ ဤသို့ရင်း။ မဟာသာခါ သုစ၊ အကိုင်းကြီးတို့၌လည်း။ တံတံခုဒ္ဒကသာခါပရိယာပန္နံ၊ ထိုထို အခက်ငယ်တို့၌ အကျုံးဝင်သော။ ရူပံ၊ ရူပက္ခန္ဓာသည်။ တဿာ တဿ ခုဒ္ဒကသာခါယ၊ ထိုထိုအခက်ငယ်၏။ အတ္တာ၊ အတ္တတည်း။ ဣတိဝ ါ ဤသို့ရင်း။အနတ္တာ၊ အတ္တမဟုတ်၊ ဣတိဝ ါ၊ ဤသို့ရင်း။ခုဒ္ဒက သာခါသုစ၊ အခက်ငယ်တို့၌လည်း၊ တံတံ ဒဏ္ဍကပရိယာပန္နံ၊ ထိုထို

အရွက်ရိုးအပွင့်တံအသီးတံတို့၌အကျုံးဝင်သော။ ရူပံ၊ ရုပ်သည်။ တဿ တဿပတ္တဒဏ္ဍဿဝါ၊ ထိုထိုအရွက်ရိုး၏ငှင်း။ ပုပ္ဖဒဏ္ဍဿဝါ၊ အပွင့်တံ၏ငှင်း။ ဖလဒဏ္ဍဿဝါ၊ အသီး၏ငှင်း။ အတ္တာ၊ အတ္တာတည်း။ ဣတိ ဝါ၊ ဤသို့ငှင်း။ အနတ္တာ၊ အတ္တမဟုတ်။ ဣတိဝါ၊ ဤသို့ငှင်း။ ဝိဘ ဇိတွာ၊ ဝေဘန်၍။ ဝတ္တဗ္ဗာ၊ ဆိုအပ်၏။ ။ဝိမာန၊ ဗိမာန်။ ဝိဟာရ၊ ကျောင်း။ ဂေဟာ၊ အိမ်၊ ရထ၊ ရထား။ သကဋ၊ လှည်း။ မဉ္စ၊ ညောင် စောင်း။ ပီဌ၊ အင်းပျဉ်။ ဿဋ္ဌ၊ အိုး။ ပဋ္ဋ၊ ပုဆိုး။ ဝတ္ထာလင်္ကာရ၊ အဝတ်တန်ဆာ။ ခနေ၊ ဥစ္စာ၊ ဓည၊ စပါး။ ဟိရည၊ ငွေ။ သုဝဏ္ဏ၊ ရွှေ။ မဏိ၊ ပတ္တမြား။ ဝေဠုရိယ၊ ကျောက်စိမ်း။ ဘဏ္ဍာဒီသုပိ၊ ထိုထို အသုံး အဆောင် ဘဏ္ဍာမျိုးတို့၌လည်း၊ တံတံ ဝတ္ထုပရိယာပန္နဿ၊ ထိုထိုဝတ္ထု၌အကျုံး ဝင်သော။ ရူပဿ၊ ရူပက္ခန္ဓာ၏။ တဿတဿဝတ္ထုနော၊ ထိုထိုဝတ္ထု ၏။ အတ္တတာဝါ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအလိုအားဖြင့် အတ္တဟုတ်သည်၏အဖြစ် ကိုငှင်း၊ အနတ္တတာဝါ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အလိုအားဖြင့် အတ္တ မဟုတ်သည် ၏ အဖြစ်ကိုငှင်း။ ဝေဒိတဗ္ဗာ၊ သိအပ်၏။ သင်္ခေပတော ပန၊ အကျဉ်း ချုပ်အားဖြင့် မူကား။ လောကိယ မဟာဇနေဟိ၊ လောကီသူများ အပေါင်းတို့သည်။ ဒိဋ္ဌံ၊ မြင်အပ်သော။ သုတံ၊ ကြားအပ်သော။ မုတံ၊ တွေ့အပ်သော။ ဝိညာတံ၊ သိအပ်သော။ ပတ္တံ၊ ရောက်အပ် သော။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်သော။ ပတ္ထိတံ၊ တောင့်တအပ်သော။ ပရိယေ သိတံ၊ ရှာမှီးအပ်သော။ ယံယံဝတ္ထု၊ အကြင်အကြင်ဝတ္ထုမျိုးသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ အနုကုမဝတ္ထုပိ၊ အဏုမြူမျှလည်းဖြစ်သော။ တသ္မိံ တသ္မိံ ဝတ္ထုမှိ၊ ထိုထိုဝတ္ထု၌၊ ပရိယာပန္နံ၊ အကျုံးဝင်သော။ ရူပံ၊ ရူပက္ခန္ဓာ သည်။ တဿ တဿ ဝတ္ထုဿ၊ ထိုထိုဝတ္ထု၏။ အနတ္တာဝေ၊ အနှစ် သာရ အတ္တ မဟုတ်သည်သာလျှင်တည်း။ ။ဧတ္တဝတာ၊ ဤမျှသော အစီအစဉ်ဖြင့်။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော။ သတ္တလောကော၊ သတ္တ လောကသည်။ ရိတ္တော၊ ကွယ်ပျောက်၏။ တုစ္ဆော၊ အချည်းနှီးဖြစ် ၏။ သုညော၊ ဆိတ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပညာယတိ၊ ထင်၏။ ။ လောကိယ မဟာဇနေသု၊ လောကီလူအများတို့သည်။ သမ္မတော၊ ထင်ရှား ရှိသည်ဟု သမုတ်အပ်သော။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော။ ဩကာသ လောကော၊ မြေကြီးစကြဝဠာ ကျွန်းကြီး ကျွန်းငယ်တိုင်း

ပြည်နိုင်ငံ မြို့ရွာနိဂုံးအစရှိသော ဩကာသလောကသည်။ ရိတ္တော၊ ကွယ်ပျောက်၏၊ တုစ္ဆော၊ အချည်းနှီးဖြစ်၏။ သုညော၊ ဆိတ်၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပညာယတိ၊ ထင်၏။ တိဏ၊ မြက်။ ရုက္ခ၊ သစ်ပင်။ ဝိမာန၊ ဗိမာန်။ ဝိဟာရ၊ ကျောင်း။ ဂေဟ၊ အိမ်။ ရထ၊ ရထား။ သကဋာဒိကော၊ လှည်းအစရှိသော။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော။ သင်္ခါရလောကော၊ သင်္ခါရလောကသည်လည်း။ ရိတ္တော၊ ပပျောက်၏။ တုစ္ဆော၊ အချည်းနှီးသာဖြစ်၏။ သုညော၊ ဆိတ်၏၊ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပညာယတိ၊ ထင်၏။ သုဒ္ဓသင်္ခါရဓမ္မရာသိမတ္တမေဝ၊ သက်သက်သော ရုပ်နာမ် သင်္ခါရ ဓမ္မများသည်သာလျှင်။ အဝသိဋ္ဌ၊ ကြွင်းကျန်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

[ဝိပဿနာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌သာ လို ရင်းဖြစ်ပြေား သော်လည်း အဿာရကဋ္ဌ အနတ္တပုဒ် အနက်သွား ကောင်းကောင်းကြီးထင်းရှား စေခြင်းငှာ မြေ တောင် သစ်ပင်စသည် တို့၌သည်း အတ္တ အနတ္တစစ်ချက်ကိုပြန်ဆိုလိုက်သည်]။

ဣဒံဌာနံ၊ ဤအနတ္တအရာသည်။ သုဂမ္ဘီရံ၊ အလွန်နက်နဲ၏။ ဣဒံ ပဒံ၊ ဤအနတ္တပုဒ်သည်။ သုနိပုဏံ၊ အလွန်သိမ်မွေ့၏။ ဣဒံဌာနံ၊ ဤ အနတ္တအရာသည်။ သုဒုဇ္ဈာနံ၊ အလွန်သိနိုင်ခဲ၏။ ဣဒံပဒံ၊ ဤအနတ္တ ပုဒ်သည်။ သုဒုဗ္ဗောဓံ၊ အလွန်ထိုးထွင်းနိုင်ခဲ၏။ ။ဓမ္မကောဝိဒါ၊ အကြောင်းတရား၌ လိမ်မာကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိသူတို့သည်။ သုဒုဒ္ဒသံပိ၊ အလွန်မြင်နိုင်ခဲသော တရားကိုလည်း။ ပဿန္တိ၊ မြင် ကြကုန်၏။ အတ္ထကောဝိဒါ၊ အကျိုးတရား၌ လိမ်မာကြကုန်သော ဝိညူနော၊ ပညာရှိတို့သည်။ သုဒုဗ္ဗောဓံပိ၊ အလွန်သိနိုင်ခဲသောအရာ ကိုလည်း။ ဗုဇ္ဈန္တိ၊ သိကြကုန်၏။

အထဝါ၊ တနည်းကား။ အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေနာတိ ဧတ္ထ၊ အနတ္တာ အသာရကဋ္ဌေန ဟူသော ဤပါဠိ၌။ သာရောတိ၊ သာရ ဟူသည်ကား။ သာရဘာဝေါ၊ အနှစ်၏အဖြစ်ကို။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ထိရဘာဝေါ၊ ခိုင်ခံ့သည်၏ အဖြစ်တည်း။ ရတ္တိဒိဝံပိ၊ ညဉ့်နေ့ပတ်

လုံးရင်း။ မာသသံဝစ္ဆရံပိ၊ တပတ်လုံး, နှစ်ပတ်လုံးရင်း။ ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်သော။ ရတ္တိ ဒိဝ မာသ သံဝစ္ဆရာ နိပိ၊ ညဥ့်တို့ပတ်လုံး, နေ့တို့ပတ်လုံး, လတို့ပတ်လုံး, နှစ်တို့ပတ်လုံးရင်း။ အဝိပရိဏာမ ဂုဏော၊ ပကတိ အနေမှ မဖေါက်ပြန်နိုင်သော ဂုဏ်တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝုတ္တံ-ဝုတ္တော၊ ဆိုလိုသည်။ ဟောတိဖြစ်၏။ တေသ၊ ထိုရုပ် နာမ်အား။ သာရော၊ ခိုင်မာသောဂုဏ်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိ၊ ထို ကြောင့်။ သာရကံ၊ သာရကမည်၏။ [မိစ္ဆာအလိုတည်း]။ ။သာရကံ၊ ခိုင်မာသောဂုဏ်ရှိသည်။ န၊ မဟုတ်။ ဣတိ၊ ထိုကြောင့်။ အသာရကံ၊ အသာရကမည်၏။ နာမရူပံ၊ နာမ်ရုပ်ကိုရ၏။ [သမ္မာအလိုတည်း]။ ။ အသာရကဘာဝေါ၊ ခိုင်မာသော ဂုဏ်မရှိသည်၏ အဖြစ်သည်။ အသာရကတ္တော၊ အသာရကတ္တမည်၏။ တေန အသာရ ကတ္တေန၊ ထို ခိုင်မာသောဂုဏ်မရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ သာရ ဘာဝ ရဟိတ ဘာဝေန၊ အနှစ်အမာ၏အဖြစ်မှ ကင်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ နာမ ရူပံ၊ နာမ်ရုပ်သည်။ သတ္တဿ၊ သတ္တဝါ၏။ အတ္တာ၊ အတ္တသည်။ နဟောတိ၊ မဟုတ်။ အနတ္တာဝေ၊ အနတ္တသာတည်း။ ဣတိ၊ဤသည် ကား။ အတ္တော၊ အနတ္တာအသာရကတ္တေန ဟူသောပုဒ်၏ အနက် တည်း။ ။ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ သဗ္ဗော၊ အလုံးစုံသော သတ္တောနာမ၊ သတ္တဝါမည်သည်။ ဇာယမာနော၊ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိသော်။ ကေ ကသ္မိံဘဝေ၊ တခုခုသော ဘဝ၌။ ပဋိသန္ဓိကာလေ၊ ပဋိသန္ဓေအခါ ၌။ကေဝါရမေဝ၊ တကြိမ်တခါသာလျှင်။ဇာယတိ၊ဖြစ်ပေါ်မြဲတည်း။ နာနာခဏေသု၊ အထူးထူးသော ခဏတို့၌။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန်ဖန်။ ဇာယတီတိ၊ သတ္တဝါအသစ်အသစ် ဖြစ်သည်ဟူ၍။ နတ္ထိ၊ လောက၌ မရှိ။ မိယျမာနောစ၊ သေဆုံးပြန်သော်လည်း။ ကေသ္မိံဘဝေ၊ တခု သော ဘဝ၌။ ပရမာယုပရိယောသနေ၊ အသက်အပိုင်းအခြား၏ အဆုံး၌၊ ကေဝါရမေဝ၊ တကြိမ်တခါသာလျှင်။ မိယျတိ၊ သေဆုံးမြဲ ဖြစ်၏။ တတော၊ ထိုအဆုံးမှ။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးအဘို့၌။ ဗဟူသု၊ များစွာ ကုန်သော။ ရတ္တိဒိဝမာသသံဝစ္ဆရေသု၊ ညဥ့် နေ့ လ နှစ်တို့၌။ နာနာ ခဏေသု၊ ထူးထူးသော ခဏတို့၌။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန်ဖန်။ မိယျတီတိ၊ သေသည်ဟူ၍။ နတ္ထိ၊ လောက၌ မရှိ။ နာမရူပဓမ္မာ ပန၊ နာမ်ရုပ်

တရားတို့သည်မူကား။ နာနာခဏေသု၊ အထူးထူးသော ခဏတို့၌။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန်ဖန်။ ဥဒယန္တိ၊ အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ဥပ္ပဇ္ဇန္တိ၊ အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ မိယျန္တိ၊ သေဆုံးကုန်၏။ ဘိဇ္ဇန္တိ၊ ပျက်ဆုံးကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုနာမ် ရုပ်တရားတို့အား။ သာရဂုဏောနာမ၊ တနာရီ တည်နေနိုင်အောင် ခိုင်ခံ့သည်၏ အဖြစ်တည်းဟူသော ဂုဏ်စွမ်းသတ္တိသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဧသွာ၊ ထိုကြောင့်။ တေဓမ္မာ၊ ထိုရုပ်နာမ်တရားတို့သည်။ အသာရကဋ္ဌေန၊ အနှစ်သာရ မရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်။ သတ္တသာဝါ၊ သတ္တဝါ၏ရင်း။ ပထဝီ ပဗ္ဗတရုက္ခာဒိကသာဝါ၊ မြေ တောင် သစ်ပင် စသည်၏ရင်း။ အတ္တာနာမ၊ အတ္တမည်ကုန်သည်။ နဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ အနတ္တာဝေ၊ အနတ္တတို့သည်သာလျှင်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝုတ္တ-ဝုတ္တော၊ ဆိုလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝိတ္ထာရောပန၊ အကျယ်ကိုမူကား၊ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးနည်း၌။ ဝုတ္တနယေနေဝ၊ ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းဖြင့်သာလျှင်။ ဝေဒိတဗ္ဗော၊ သိအပ်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ-ရှိပါသလော....လောက၌ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ဟူ၍ ရှိ၏လောဟု မေးရာ၏၊ ရှိ၏ဟု ဆိုခဲ့သော် ပုဂ္ဂိုလ်၏သရုပ်, သတ္တဝါ၏သရုပ်ကို ပြစမ်းပါဟု ဆိုရာ၏။ ရူပကာယ, နာမကာယမှတပါး ပြစရာ မရှိလေရကား ရူပကာယခန္ဓာကိုယ်, နာမကာယခန္ဓာကိုယ်ကို ပြဆိုလေရာ၏။ ရူပကာယခန္ဓာကိုယ်, နာမကာယခန္ဓာကိုယ်သည်ပင်လျှင် ပုဂ္ဂိုလ်တည်း၊ သတ္တဝါတည်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဟူသည် ဤကာယကြီး အလုံးစုံပါဝင်တည်းဟု ရူပကာယ, နာမကာယကို သူ့ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၏ သရုပ်သကောင်ပြု၍ ပြခြင်းဖြစ်လေ၏၊ အတ္တပြု၍ပြခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ။ထိုအခါ ရူပကာယ, သည် ပထဝီကာယ, အာပေါကာယ, တေဇောကာယ,ဝါယောကာယ, ကေသကာယ, သောတကာယ, အစ်ရှိသည်ဖြင့် အလွန် များပြား၏၊ နာမကာယသည်လည်း ခြေဖဝါးရေမှစ၍ ဦးထိပ်အပြင် တိုင်အောင် အတွင်းအပ တကိုယ်လုံးမှာ ထိုထိုနေရာ၌ အခိုက်အတန့် အားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်သော ဝိညာဏကာယ ၆-ပါး, ဖဿကာယ ၆-ပါး, ဝေ

ဒန္တကာယ ၆-ပါး, သညာကာယ ၆-ပါး, စေတနာကာယ ၆-ပါး အစရှိသည်ဖြင့် အလွန်များပြား၏၊ အဘယ်ကာယကို ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ သတ္တဝါဟူ၍ သင်ပြပါသနည်း၊ အလုံးစုံသော ကာယတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုမည်လော,အချို့အချို့သော ကာယတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ဆိုမည်လောဟု မေးရာ၏၊ ဤစကား၌ အလုံးစုံသော ကာယတို့ကိုပင် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဆိုပါသည်ဟူငြားအံ့၊ ကာယတို့သည် အလွန်များ ကုန်၏၊ အချင်းချင်း သဘောလက္ခဏာအားဖြင့် မတူကုန်၊ သင့် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည်လည်း ခန္ဓာကိုယ်တခုမှာ အလွန် များပြား၏၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါချင်းချင်းလည်း သဘောမတူကြကုန်သည် ဖြစ်ရာ၏၊ ထိုအတူ ခက်မာမှုဟူသော ပထဝီကာယသည်လည်း အလွန် များ ပြား၏၊ ဆံပင်ပေါင်း ၂-ကုဋေ ၄-သန်း၌ ပထဝီကာယပေါင်း ၂ ကုဋေ ၄-သန်းရှိ၏၊ တကာယနှင့် တကာယ မရောယှက်ကြ၊ ထိုအတူ မွေးညှင်းပေါင်း ၉-သောင်း ၉-ထောင်၌ ပထဝီကာယ ပေါင်း ၉-သောင်း ၉-ထောင်ရှိ၏၊ အသားခဲပေါင်း ၉-ရာ၌ ပထဝီ ကာယ ၉-ရာရှိ၏၊ အာပေါကာယ စသည်တို့၌လည်း ပထဝီကာယ များသကဲ့သို့ များပြားကြကုန်၏၊ သင်၏ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့သည် ကိုယ်ခန္ဓာတခုမှာပင် အလွန်များပြားကုန်ရာ၏၊ နာမကာယတို့သည် လည်း အကိုယ်လုံး၌ အနှံ့အပြား အခိုက်အလှည့်အားဖြင့် ဖြစ်ကြလေ ကုန်ရကား ထိုပထဝီကာယ စသည်တို့ကဲ့သို့ပင် အကုဋေမက များ ပြားကုန်၏၊ သင်၏ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတို့သည် ကိုယ်ခန္ဓာတခုမှာပင် အကုဋေမက များပြားကုန်ရာ၏။

ပထဝီကာယ.... ထိုမှတပါး ပထဝီကာယသည်လည်း ခက်မာမှု အမျိုးမျိုး နူးညံ့မှု အမျိုးမျိုးရှိပြန်၏၊ ခက်မာမှု နှင့် နူးညံ့မှုကား ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကြ၏၊ ဆံပင်ဘခုခုမှာပင် ခက်မာ မှုပထဝီကာယမျိုး ဖြစ်ပွား၍လာလျှင် နူးညံ့မှုပထဝီကာယမျိုး ချုပ် ပျက်သေဆုံးရ၏၊ နူးညံ့မှုပထဝီကာယမျိုးဖြစ်ပွား၍လာလျှင် ခက်မာမှု ပထဝီကာယမျိုး ချုပ်ပျက် သေဆုံးရ၏၊ အာပေါကာယမှာလည်း ဖွဲ့စေးမှုတမျိုး, အဖွဲ့အစေး ပြယ်ပျောက် ယိုစီးမှုဘမျိုး ဆန့်ကျင်ဘက် နှစ်မျိုးရှိ၏၊ တခုဖြစ်ပွား၍လာလျှင် တခုချုပ်ပျက်သေဆုံးရ၏။

တေဇောကာယ.... တေဇောကာယ၌လည်း သီတကာယ, ဥဏှကာယနှစ်မျိုးဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကြ၏၊ ဤခန္ဓာကိုယ်၌ သီတကာယလာလျှင် ဥဏှကာယသည်ချုပ်ပျက် သေဆုံးရ၏၊ ဥဏှကာယလာလျှင် သီတကာယသည် ချုပ်ပျက်သေဆုံးရ၏၊ နာမကာယတို့တွင်လည်း ဝေဒနာကာယတွင် သုခကာယတမျိုး, ဒုက္ခကာယတမျိုး ဆန့်ကျင်ဖြစ်ကြ၏၊ အသီးအသီး အကြောင်းကိုရ၍ တခုဖြစ်ပွား၍လာလျှင် တခု ချုပ်ပျက် သေဆုံးရ၏၊ နေပူ၌နေ၍ ဒုက္ခကာယဖြစ်ပွားရာ အရိပ်သို့ဝင်လျှင် ထိုဒုက္ခကာယ ချုပ်ပျက်သေဆုံးရ၏၊ သုခကာယဖြစ်ပွား၍လာ၏၊ တဖန်အရိပ်မှနေပူသို့ထွက်ပြန်ရာ သုခကာယ ချုပ်ပျက်ပြန်၏၊ ဒုက္ခကာယ ဖြစ်ပွားပြန်၏၊ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကြကုန်သော ရူပကာယ အပြား, နာမကာယအပြားတို့သည် အလွန်များပြားကုန်၏၊ အလုံးစုံကို အကုန်ခြုံ၍ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုပါသည်ဟုဆိုခဲ့သော် သင်၏ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့သည် အလွန်များပြားကုန်ရာ၏ဟုဆိုလေ။

အချို့အချို့ကိုပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုပါသည်ဟူ၍ကားဆိုနိုင်ရန်အခွင့်ပင်မရှိ၊ ခန္ဓာကိုယ်အခု၌ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေ အကုဋေမက များပြားသည်ကို အလိုမရှိသည့်အတွက် အလုံးစုံကို အကုန်ပေါင်း၍ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတယောက်သာဖြစ်ပါသည်ဆိုလတ္တံ့။ ။ထိုအခါ၌ သင်၏ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါသည် ရူပကာယ နာမကာယတို့မှ တခြားတပါးလော၊ သို့မဟုတ် ရူပကာယ နာမကာယတို့မှ တခြားတပါးမဟုတ်၊ ထိုရူပကာယ နာမကာယတို့ကိုပင်လျှင် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဟု ဆိုရသလောဟု ထပ်၍မေးရာ၏၊ ထိုတရားတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၏ အတ္တဟု ယူသောသူသည် တခြားတပါးဟူ၍ ယူခွင့် ပြောခွင့်မရှိပြီ၊ ထိုတရားတို့ကိုပင် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဟုဆိုရပါသည်ဟူ၍သာ ပြောခွင့်ရှိ၏။

ထိုအခါ၌ ထိုတရားတို့ကို ခေါ်ရသော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည် ထိုတရားတို့ များပြားကုန်လျှင် မများဘဲနေနိုင်မည်လော၊ တယောက်ထည်းဖြစ်နိုင်မည်လောဟု မေးရာ၏။ ။ထိုတရားတို့ကိုပင် ခေါ်ရသော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည် ထိုတရားတို့ ခဏမစဲ အနန္တချုပ်ကြ

သေဆုံးကြကုန်လျှင် မချုပ်ဘဲ မသေဘဲ နေနိုင်မည်လော၊ တနာရီ တရက် တနှစ်စသည် အသက်ရှည်၍ နေနိုင်မည်လော၊ ပူမှုကိုပုဂ္ဂိုလ် ခေါ်ခဲ့လျှင် ပူမှုသေလျှင် ထိုပူမှုခေါ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သေမည်၊ အေးမှုကို ပုဂ္ဂိုလ်ခေါ်ခဲ့လျှင် အေးမှုချုပ်လျှင် ထိုအေးမှုခေါ်သောပုဂ္ဂိုလ် သေရမည်၊ ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် စစ်ဆေး၍ပြခဲ့သည်ရှိသော် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဟူ၍ မရှိကြောင်း ထင်ရှားလတ္တံ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမရှိခဲ့လျှင် ရုပ်နာမ်တရားသည် ဘယ်သူ၏အတ္တဟုဆိုဘွယ်မရှိ၊ ဓမ္မအစု ဓာတ်အစု သက်သက်မျှသာဖြစ်သည်ဟု ထင်ရှားလတ္တံ့။

ဤစကား၌ ရုပ်နာမ်တို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍, သတ္တဝါဟူ၍, ငါဟူ၍, မည်သူမည်ဝါဟူ၍,မိန်းမ ယောကျ်ားဟူ၍,ဦးခေါင်း ခြေလက်စသည်ဟူ၍, ဆံပင်မွေးညှင်း စသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်စွဲလမ်းမှုသည်ကား အနိစ္စဟူ၍ စွဲလမ်းမှုမည်၏၊ အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်၏ အရာပေတည်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ သင်ဆို၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏အရကိုပြပါဆိုလျှင် ရုပ်နာမ်ကိုပင်ပြလတ္တံ့၊ ထိုရုပ်နာမ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အနှစ်သာရအတ္တလော၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏အလိုသို့ လိုက်၏လော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုရုပ်နာမ်တို့၌ အစိုးရ၏လော၊ ဖြစ်မှု အလုံးစုံ ပုဂ္ဂိုလ်အလိုနှင့် တဆပ်ထည်းကျ၏လောဟု မေးရာ၌ အနှစ်သာရအတ္တဟုတ်၏, အလိုသို့လိုက်၏, အစိုးရ၏, ဖြစ်မှုပျက်မှု အလုံးစုံး တထပ်ထည်းကျ၏ဟု ထင်မှတ်စွဲလမ်းမှုသည် အတ္တဟူ၍စွဲလမ်းမှုမည်၏၊ အနတ္တာနုပဿနာဉာဏ်၏ အရာဖြစ်၏။ ။ဤသို့ စွဲလမ်းချက် ၂-ပါး အနည်းငယ်မျှသာ ထူးကြသည်၊ အနိစ္စစွဲလမ်းချက် ပျောက်လျှင် ထိုအတ္တစွဲလမ်းချက်သည်း ပျောက်တော့သည်၊ အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ် အမြင်ပေါက်ခဲ့လျှင် အနတ္တာနုပဿနာဉာဏ် အလိုလို ပြီးတော့သည် ဟူ၍မှတ်။

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်သော်လည်း ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍, သတ္တဝါဟူ၍, ငါဟူ၍, ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၏ အတ္တသာရ ဟူ၍, ငါ၏အတ္တသာရဟူ၍ စွဲလမ်းမှုသည် အဘယ်အပြစ်ရှိရာသနည်း၊ သူ့အသက်ကို သတ်မှုလည်းမဟုတ်၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးမှုလည်းမဟုတ်၊ မုသားဆိုမှုစသည်လည်း မဟုတ်ပါတကား ဆိုငြားအံ့၊ ဓမ္မာငါးပါး

ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၏ အနှစ်သာရ အတ္တဟူ၍စွဲလမ်းမှုသည် ဒိဋ္ဌိပေတည်း၊ သူ့အသက်ကိုသတ်မှုသည် အစရှိသော ခပ်သိမ်းသော ဒုစ္စရိုက်တရားတို့သည် ဤဒိဋ္ဌိမှ ပေါက်ပွားကြကုန်သော ဒိဋ္ဌိ၏ သားမြေး တို့သာတည်း၊ ထိုကြောင့် အဋ္ဌကထာတို့၌...."ပရမံဝဇ္ဇာနိ ဒိဋ္ဌဝဇ္ဇာ"ဟု မိန့်ကြကုန်၏၊ ပရမံ၊ အလွန်အကဲဆုံးဖြစ်သော။ ဝဇ္ဇံ၊ အပြစ်တည်း၊ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဒိဋ္ဌဝဇ္ဇာ၊ မှတ်အပ်၏။ ခပ်သိမ်းသောအပြစ်တို့တွင် ဒိဋ္ဌိကဲ့သို့ အပြစ်ကြီးသောတရားဟူ၍ တစုံတခုမျှမရှိဆိုသည်၊ ဒိဋ္ဌိသည် အလွန်စည်ကားလှသော အဆိပ်ပင်ကြီးနှင့်တူ၏၊ ခပ်သိမ်းသော ဒုစ္စရိုက်တရားတို့သည် အဆိပ်ပင်ကြီး၌သီးကုန်ကြသော အဆိပ်သီးတို့နှင့် တူကုန်၏။

အပြစ်ကြီးကျယ်ပုံကို ထင်ရှားအောင် ပြဆိုဦးအံ့၊ ခပ်သိမ်းသော ဒုစ္စရိုက်ဟောင်းတို့သည်လည်း ဤအတ္တဒိဋ္ဌိ၌တွယ်၍ သံသရာ၌ သတ္တဝါ၏သန္တာန်သို့ အစဉ်လိုက်ကြရကုန်၏၊ ခပ်သိမ်းသော ပစ္စုပ္ပန်ဒုစရိုက်တို့သည်လည်း ဤအတ္တဒိဋ္ဌိမှထွက်ကုန်၏ ရှေ့သို့ဘဝအဆက်ထက် ဖြစ်ပွားရ၍သွားကြလတ္တံ့ကုန်သော ဒုစ္စရိုက်သစ် အနန္တတို့သည်လည်း ဤအတ္တဒိဋ္ဌိမှချည်း ထွက်ကြကုန်လတ္တံ့၊ အနမတဂ္ဂသံသရာ၌ အပါယ် ၄-ဘုံဟူ၍ ရှိနေရသည်ကား ဤအတ္တဒိဋ္ဌိ၏ အာနုဘော်ပေတည်း။

သိရပုံ....အဘယ့်ကြောင့် သိရသနည်း ဟူမူကား သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒိဋ္ဌိကိုပယ်သည့်အတွက် အပါယ် ၄-ပါးတို့မှ အချင်းခပ်သိမ်း၊ လွတ်ကုန်၏ဟူ၍ငှင်း, သေသည်၏နောက်၌ ပေါက်လွတ် လျောက်လျား ပရမ်းပတာ ကံပစ်ချရာ ကျရောက်မြဲဖြစ်သော ဝိနိပါတဟူသော အလွန်ဆိုးဝါးလှသော သံသရာဘေးကြီးမှ အချင်းခပ်သိမ်း လွတ်ကုန်၏ ဟူ၍ငှင်း, ဒိဋ္ဌိကို ပယ်သည့် အတွက် ဤဘဝမှစ၍ ဘဝအဆက်ဆက် ကမ္ဘာအဆက်ဆက် အစဉ်ထာဝရ မြဲသော သီလ, သမာဓိ, ပညာဂုဏ်မြဲသော သုဂတိသမ္ပတ္တိ ဘဝရှိကုန်၏ဟူ၍ငှင်း, ဤသံသရာ၌တဘဝ တဘဝလျှင် တမျိုးတမျိုး ဆိုးဆိုး

ဝါးဝါး ကိုးကွယ်ရာ ဘုရားပြောင်းလဲမှုဟူသော အလွန် စက်ဆုပ်ဘွယ် ကောင်းလှသော ပုထုဇ္ဇန်ဘေးကြီးမှ အပြီး ကင်းလွတ်၍ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာလျှင် အစဉ်ထာဝရ ကိုးကွယ်ရာ မြဲကြလေကုန်၏ဟူ၍ရင်း ဟောတော်မူသောကြောင့် ဤသံသရာ၌ အယုတ်အမာ ဆိုးဝါးစွာသော အပြစ်ဟူသမျှတို့သည် အတ္တဒိဋ္ဌိမှ ချည်း ထွက်ကုန်၏ဟု သိအပ်လေသတည်း၊ ဝိစိကိစ္ဆာဟူသည်လည်း ဤအတ္တဒိဋ္ဌိ၏ နောက်လိုက် နောက်ပါမျှသာတည်း၊ ဤအရာ၌အနတ္တဒီပနီစာအုပ်မှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၏ အပြစ်ကိုပြဆိုခဏ်း၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကို ပယ်ရခြင်း၏ အကျိုးအာနိသံသကို ပြဆိုခဏ်းများသည် ဤစောဒနာ စကား၏ အဖြေချည်းပင်တည်း။

ရုပ်နာမ်တရားကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၏ အတ္တသာရဟု စွဲလမ်းမှုသည် အဘယ်အပြစ်ရှိရာသနည်း ဟူသော စောဒနာ စကားကို ဖြေဆိုချက် ပြီး၏။

အသာရကဋ္ဌေန အနတ္တာဟူသောပုဒ်အနက်ပြီး၏။

[အဝသဝတ္တနဋ္ဌေန၊ အလိုသို့ မလိုက်သောကြောင့်။ အနတ္တာ၊ အနတ္တမည်၏ ဟူသော အနတ္တပုဒ် အနက်တို့ကိုမူကား ဘာဝနာ ဒီပနီစာအုပ်မှာ ကျယ်ဝန်းစွာ ပြဆိုလျက်ရှိသေး၏။]။

အနတ္တ ဝိဘာဝနာ၊ အနတ္တပုဒ်အနက်ကို ထင်ရှားစွာပြရာပြကြောင်း ဖြစ်သော စကားရပ်သည်။ နိဋ္ဌိတာ ပြီးပြီ။

သစ္စဒ္ဒီပနီ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

နမောရတနတ္တယဿ....“ဝေါဟာရ သစ္စဝိနိမုတ္တာ ဒေသနာ နာမနတ္ထိ” ဟူသည်နှင့်အညီ ဘုရားမြတ်စွာ၏ဒေသနာ ဟူသမျှသည် သစ္စာလေးပါးမှ လွတ်သောမည်သည် မရှိ၊ သစ္စာလေးပါးသို့သာ ကိုင်းကြ ရှိုင်းကြရကား သာသနာတော်မြတ်၌ သစ္စာလေးပါးတရားသည် အထွတ်အမြတ် အချက်အခြာဖြစ်ခဲ့၍ အလွန်စွဲမြဲခြင်းငှာ ထိုက်လှသော သစ္စာအနက် တဆယ့်ခြောက်ချက်ကို အနက်အဓိပ္ပါယ်နှင့်တကွ သိသာရုံမျှ ပြဆိုအံ့။

၁။ ။ဒုက္ခဿ ပီဠနဋ္ဌော၊ သင်္ခတဋ္ဌော၊ သန္တာပဋ္ဌော၊ ဝိပရိဏာမဋ္ဌော။

၂။ ။သမုဒယဿ အာယူဟနဋ္ဌော၊ နိဒါနဋ္ဌော၊ သံယောဂဋ္ဌော၊ ပလိဗောဓဋ္ဌော။

၃။ ။နိရောဓဿ နိဿရဏဋ္ဌော၊ ဝိဝေကဋ္ဌော၊ အမတဋ္ဌော၊ အသင်္ခတဋ္ဌော။

၄။ ။မဂ္ဂဿ နိယျာနဋ္ဌော၊ ဟေတုဋ္ဌော၊ ဒဿနဋ္ဌော၊ အဓိပတေယျဋ္ဌော။

၁။ ။ဒုက္ခဿ၊ ဒုက္ခသစ္စာ၏။ ပီဠနဋ္ဌော၊ နှိပ်စက်အပ်သော သဘော, နှိပ်စက်တတ်သောသဘော, နှိပ်စက်ခြင်း သဘောလည်း တပါး။ သင်္ခတဋ္ဌော၊ အဖန်ဖန်ပြုစုပျိုးထောင်အပ်သော သဘောလည်းတပါး။ သန္တာပဋ္ဌော၊ အဖန်ဖန် ပူလောင် စေတတ်သော သဘော, ပူပန်စေအပ်သော သဘော, ပူပန်ခြင်း သဘောလည်း တပါး။ ဝိပရိဏာမဋ္ဌော၊ ဖရိုဖရဲဖေါက်လဲ့ဖေါက်ပြန် ဖြစ်တတ်သော သဘောလည်းတပါး။ ။(ဒုက္ခအနက်လေးချက်)။

၂။ ။သမုဒယသစ္စာ၏။ အာယူဟနဋ္ဌော၊ ဒုက္ခ ဝဋ္ဋ ဒုက္ခမှုတို့ကို စုဆောင်း ဆည်းပူးတတ်သော သဘောလည်း တပါး။ နိဒါနဋ္ဌော၊ ဒုက္ခဝဋ္ဋ ဒုက္ခမှုတို့ကို တရံမစဲ အမြဲပေးအပ် ဆောင်နှင်းတတ်သော သဘောလည်းတပါး။ သံယောဂဋ္ဌော၊ ဒုက္ခ ဝဋ္ဋ ဒုက္ခမှုတို့နှင့်သာ လွန်စွာယှဉ်တွဲတတ်သော သဘောလည်း တပါး။ ပလိဗောဓဋ္ဌော၊ ဒုက္ခလက်မှ မထွက်ရအောင် နှောင့်ရှက် တားမြစ်တတ်သော သဘောလည်းတပါး။ ။(သမုဒယ အနက် လေးချက်)။

၃။ ။နိရောဓသော နိဗ္ဗာန်၏။ နိဿရဏဋ္ဌော၊ ဒုက္ခဝဋ္ဋမှကျွတ် လွတ် ထွက်မြောက်သော သဘောလည်းတပါး။ ဝိဝေကဋ္ဌော၊ ဒုက္ခ အနှောင့်အရှက်မှ ဆိတ်ငြိမ်သော သဘောလည်း တပါး။ အသခ် တဋ္ဌော၊ ပြုစုပျိုးထောင်မှုမှ ကင်းလွတ်သော သဘောလည်း တပါး။ အမတဋ္ဌော၊ အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်းမှ ကင်းလွတ်သော သဘော လည်း တပါး။ ။(နိရောဓ အနက်လေးချက်)။

၄။ ။မဂ္ဂသော၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၏။ နိယျာနဋ္ဌော၊ ဝဋ္ဋမှဆန်တက် နိဗ္ဗာန်ဘက်သို့ ထွက်ကြောင်း ရောက်ကြောင်း လမ်းကောင်း အစစ် အမှန်ဖြစ်သော သဘောလည်းတပါး။ ဟေတုဋ္ဌော၊ လောကုတ္တရာ မြတ်စွာအထူး ဂုဏ်ကျေးဇူးအပေါင်းတို့၏ ကောင်းစွာ ခိုင်ကြည် တည်ခြင်းကိစ္စကို ပြီးစေနိုင်သော သဘောလည်းတပါး။ ဒဿနဋ္ဌော၊ အနမတဂ် ဘဝစကြဝဠ၊ အိပ်မက်တွင်မျှ မမြင်စဘူး အထူးအချွန် အလွန်မြတ်လှ နိဗ္ဗာနကို လဝန်းနေဝန်း ပေါ်တက်ထွန်းသို့ ရှန်းရှန်း မြိုင်မြိုင် မြင်စွမ်းနိုင်သော သဘောလည်းတပါး၊ အဓိပတေယျဋ္ဌော၊ အဓိသီလ စိတ္တပညာ သိက္ခာသုံးခု ရဟန်းမှုတွင် သူ့ပြင်မရှိ ကြီးဘိ တုလွတ် အထွတ်အထိပ် ဖြစ်သော သဘောလည်းတပါး။ ။(မဂ္ဂ အနက်လေးချက်)။

ဒုက္ခသစ္စာအနက် ၄-ချက်

စက္ခု, သောတ, ဃာန, ဇိဝှါ, ကာယ, မနော-အဇ္ဈတ္တိကာယတန ခြောက်ပါး။ ။ရူပ, သဒ္ဒ, ဂန္ဓ, ရသ, ဖောဋ္ဌဗ္ဗ, ဓမ္မ ဗာဟိရာယတန ခြောက်ပါး။ ။ဓမ္မမှာ စေတသိက် ဒွေပညာသ, သုခုမရုပ်သောဠသ, နိဗ္ဗာန်ကိုယူ။ ။စေတသိက် ဒွေပညာသတွင် လောဘသည် သမုဒယသစ္စာမည်၏၊ လောကုတ္တရာမဂ်စိတ်လေးတခုမှာ ရှိသောပညာ, ဝိတက်, သမ္မာဝါစာ, သမ္မာကမ္မန္တ, သမ္မာအာဇီဝ, သမ္မာဝါယမ, သမ္မာသတိ, သမ္မာသမာဓိ- ဤစေတသိက်ရှစ်ခုသည် မဂ္ဂသစ္စာမည်၏။ ။နိဗ္ဗာနသည် နိရောဓသစ္စာမည်၏၊ ကြွင်းသော လောကီဓမ္မစုနှင့်တကွ အာယတန တဆယ့်နှစ်ပါးသည် ဒုက္ခသစ္စာ မည်၏။ ။(အာယတနကိုမူတည်၍ သစ္စာလေးပါး အကျဉ်းခွဲနည်း)။

> ※ ဤ၌ကား လူအများတို့သိနိုင်ရန် စက္ခု, သောတ, ဃာန, ဇိဝှါ, ကာယ, မနောနှင့် ဒါနသီလ ဘာဝနာသုံးပါးကို ဒုက္ခသစ္စာအခန်းတွင် ဖော်ဆိုမည်။

အရိယသစ္စာဆိုသည်ကား တရံတခါမှ ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိသော အမှန်ချည်းဆိုလိုသည်။

နှိပ်စက်, ပြုပြင်, ပူပင်, ဖောက်လှဲ-ဒုက္ခမြဲ....ဤသဘော လေးချက်ရှိသော တရားဖြစ်ခဲ့လျှင် ဒုက္ခသာအမှန်၊ သုခဆိုလျှင်အမှား။

ကျွတ်လွတ်, ဆိတ်ကွေ့, မသေ, မပြု-သုခအမှန်....ဤသဘော လေးချက်ရှိသောတရားသည်သာ ဒုက္ခငြိမ်းမှု သုခအမှန်၊ သည်မှတပါး ဒုက္ခငြိမ်းမှုဟူ၍မရှိ၊ သုခအမှန်ဟူ၍မရှိ။

ဆည်းပူး, နှင်းဆောင်, ဖွဲ့နှောင်, နှောက်ရှက်-အချက်လေးပါး- ဒုက္ခပွား....ဤသဘော လေးချက်ရှိသော တရားသည် ဒုက္ခကိုသာ ပွားစေတတ်သည် အမှန်၊ သုခကိုပွားစေတတ်သည်ဆိုလျှင် အမှား၊

ထွက်မြောက်, တည်ခိုင်, မြင်နိုင်, ကြီးကဲ-သူ့လမ်းမြဲ...ဤသဘော လေး ချက် ရှိသော တရား သည် သာ ဒုက္ခဋ္ဌိမ်းလမ်း သုခဆိုက်လမ်း အမှန်၊ သည်မှတပါး ဒုက္ခဋ္ဌိမ်းလမ်းဟူ၍မရှိ။ ။ဤကဲ့သို့သော အရာ၌ စက္ခုဆိုလျှင် ပသာဒစက္ခုနှင့်တကွ သမ္ဘာရစက္ခုကိုသိလေ။

စက္ခုသည် ဘယ်သဘောရှိသနည်းစစ်။ ။နှိပ်စက်, ပြုပြင်, ပူပင်, ဖောက်လှဲ-ဒုက္ခမြဲ။ ။ဤသဘောရှိ၏၊ ဤသဘောရှိနဲ့လျှင် စက္ခုကို ဒုက္ခဟုမြင်မှအမှန်၊ သုခဟုမြင်လျှင် အမှား၊ စက္ခုကို ကြောက်ဘွယ် လန့်ဘွယ်ဟုမြင်မှအမှန်။ ။ခင်ဘွယ် မက်ဘွယ်မြင်လျှင် အမှား။

နှိပ်စက်, ပြုပြင်, ပူပင်ဖောက်လှဲ...ဟူသော ဒုက္ခသဘော လေး ချက်တွင်....✻ စက္ခုမှာ နှိပ်စက်မှုအဘယ်နည်း။

နှိပ်စက်မှု ...ဆင်း ရဲ မ တ ယောက်မှာ ကိုယ်တွင်းရောဂါကြီးလှစွာ သော သားသူငယ်နှစ်ယောက် ပြိုင်ဖွား၏၊ ရောဂါ က သားငယ်တို့ကို နှိပ်စက်၏၊ သားငယ်တို့က အမိဆင်းရဲမကို နှိပ်စက်၏၊ ရောဂါသည် ထိုဆင်းရဲမ ၏ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ ကပ်ခြင်း သည် ဆင်းရဲမကို နှိပ်စက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏၊ ဤအတူ ဇာတိဘေးက စက္ခုကိုနှိပ်စက်ရာ စက္ခုက မိမိမှီရာပုဂ္ဂိုလ်ကို နှိပ်စက်၏၊ ဇာတိ ဒုက္ခရှိသော စက္ခု၏ ပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း သည် ပုဂ္ဂိုလ်ကို နှိပ်စက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ။ဆင်းရဲမမှာ အမွှာမွေး သား ငယ်နှစ်ယောက်ကို သုတ်သင်မှု ပြုစုမှု ကျွေး မွေး မှု စောင့် ရှောက် မှုနှင့် နေ့ စဉ် အ တိုင်း ပူ ပန် ပင်ပန်း ရ သည် ကို နှိပ်စက်မှုဆိုသည်၊ စက္ခုမှာလည်း သုတ်သင်မှု, ပြုစုမှု, ကျွေးမွေးမှု, စောင့်ရှောက်မှုနှင့် ပူပန် ပင်ပန်းရသည်ကို နှိပ်စက်မှုဆိုသည်။ ။စက္ခုမှာ ဇာတိဘေး ဆိုသည်ကား မျက်လုံးမှာရှိသော သလိပ်, သည်းခြေ, သွေး, လေ, ပျက်မှုကြောင့် မျက်လုံးမှာ ရောဂါအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်မှုသည်ရင်း, ဗဟိဒ္ဓမှ နာလောက် ကျင်လောက် ဖောက်ပြန် ပျက် စီး လောက် သော ဥပဒ်ဒုက်ချက် ထိပါး၍ မျက်လုံးမှာ အနာဥပဒ် ဖြစ်ပေါ်မှု

သည်ရင်း, စက္ခုမှဇာတိဘေးမည်၏။ ။အဇ္ဈတ္တမှရင်း, ဗဟိဒ္ဓမှရင်း, လှံ့ဆော်သော ဝိရောဓိ အကြောင်း ဆိုက်တိုက်လာခဲ့သည် ရှိသော် စက္ခုမှာ ထိုဇာတိဘေး မဖြစ်နိုင်သော နာရီဟူ၍မရှိ၊ ခဏဟူ၍မရှိ၊ ဘယ်နာရီမှာမဆို ဘယ်ခဏမှာမဆို ထိုဇာတိဘေး ဖြစ်နိုင်သည်ဖြစ်၏။ ။ဖြစ်ခွင့် ဖြင်လမ်းစုကို ရှောင်ကြဉ်မှု စောင့်ရှောက်မှုတို့ဖြင့် စက္ခုအတွက် များစွာ ကျဉ်းမြောင်းကြပ်တည်းကြ၏။ ။စက္ခုကို ကိုယ်အင်္ဂါတခုပြု၍ နေကြသမျှကာလပတ်လုံး ဆိုခဲ့ပြီးသောစက္ခု၏ ဇာတိဘေးတို့ကိုလည်း ကိုယ်အင်္ဂါပြု၍နေကြသည်သာဖြစ်၏။

(ဤကား ဇာတိဘေးအတွက်နှင့် စက္ခု၏နှိပ်စက်မှုမြပုံတည်း)

ဇရာဘေးအတွက်, မရဏဘေးအတွက်, သောကဘေးအတွက်, ပရိဒေဝဘေးအတွက်, ဒုက္ခဘေးအတွက်, ဒေါမနဿဘေးအတွက်, ဥပါယာသဘေးအတွက်နှင့် စက္ခု၏ နှိပ်စက်မှုတို့ကိုလည်း နေရာကျ ဆိုလေ။

ကြည်လင် ရှင်လန်း အေးချမ်းစွာနေသော စက္ခုမှာ ပြဆိုခဲ့ပြီးသော ဝိရောဓိအကြောင်း ဆိုက် တိုက် လာ လျှင် ဘယ်အခါမဆို ကြည်လင် ရှင်လန်းမှု အေးချမ်းမှု ဆုတ်ယုတ် ကွယ်ပျောက်နိုင်သည် ကား ဇရာဘေး မရဏဘေးသင့်ချက်ပေတည်း။ ။စက္ခုအတွက်နှင့် စိတ်ပူခွင့်ဆိုက်၍ စိတ်ပူမှု, ငိုခွင့်ဆိုက်၍ငိုရမှု, ကျင်နာခွင့်ဆိုက်၍ ကျင်နာရမှု, နှလုံးမသာခွင့်ဆိုက်၍ နှလုံးမသာရမှု, အရှိက်တငင် ပင်ပန်းခွင့်ဆိုက်၍ ပင်ပန်းရမှုသည် စက္ခုမှဖြစ်သော ဘေးစုသည်သာတည်း။

ပီဠနဋ္ဌအမြွက်ပြချက်ပြီး၏။

ပြုပြင်မှု.... သဘော လေးချက်တွင် စက္ခုမှာ ပြုပြင်မှု အဘယ် နည်း။ ။စက္ခုသည် အနိစ္စမျိုးဖြစ်ခဲ့၏၊ ဘဝများစွာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက် ဆည်းပူးသော်လည်း အပျက်အဆုံး မရှိသော နိစ္စစက္ခုဟူ၍ ပေါ်လာရိုးမရှိ၊ ပြုပြင်မှုဖြင့်စက္ခုကို တဘဝသာရ၏။ ။ ထိုပြုပြင်မှုဘဝဆုံးလျှင် ထိုစက္ခုလည်း ပျက်ဆုံးရလေ၏၊ ရှေးဘဝ၌

တောထွက်၍ ဈာန်ကိုရအောင် အပင်ပန်းခံမှု၊ ရပြီးသော ဈာန်ကို ပွားများမှု၊ မပျက်ပျက်အောင် စောင့်ရှောက်မှုတို့နှင့် တဘဝလုံး အပင်ပန်းခံခဲ့ရသော သင်္ခါရဒုက္ခမှုတို့သည် ထိုဘဝ ဗြဟ္မာ့စက္ခု ပျက်ဆုံးရာတွင် တလုံးတည်း ပါလေကုန်၏။ ။ခန္ဓာကိုယ်နှင့်လုပ်သော ကုသိုလ်မှုနှင့်တူ၏။ ။တနေ့လုံး အပင်ပန်းခံနိုင်လျှင် ပိုက်ဆံ တမတ် သုံးမူးရ၏၊ တနေ့လုံး အပင်ပန်းခံရသောဗျာပါရမှုတို့သည် ထိုပိုက်ဆံကို သုံးစွဲ၍ ကုန်ဆုံးရာတွင် တလုံးတည်းဆုံးလေ၏၊ ပိုက်ဆံကို လိုချင်ပြန်လျှင် တဖန်လုပ်ပြန်မှ ရတော့သည်။ ။တေဘူမက သုခအကျိုးငှာ အားထုတ်သော အမှုတို့မည်သည် ဤကုသိုလ်မှုတို့ကဲ့သို့ တနပ်စာမှုတို့သာတည်း၊ ထို့ကြောင့် အနမတဂ္ဂ သံသရာတွင် ဈာန်သမာပတ်ကို ရသောဘဝလည်း အနန္တ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်ခဲ့သောဘဝလည်း အနန္တ၊ ထိုဈာန် ထိုဘဝတို့ကို ယခု အိပ်မက်မက်သို့မျှ စမ်းထားရှာဖွေ မရရှိကြလေသည်၊ ထိုဗြဟ္မာ့စက္ခုသည် ရှေးဘဝ၌ တင်ကူး၍ ဈာန်သမာပတ်ကို အထမြောက်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်မှသာ နောင်ဘဝ၌ ဖြစ်ပေါ်လာမြဲဖြစ်၍ သင်္ခတဓမ္မမည်၏၊ ပြုပြင်မှုဒုက္ခမြဲ၏။

ဈာန်သမာပတ်ကို အထမြောက်အောင် လုပ်ဆောင် အားစိုက်ရခြင်းဟူသော သင်္ခါရဒုက္ခဘေးနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အမြဲ နှိပ်စက်၏၊ ထိုစက္ခုကို အလိုရှိလျှင် ထိုသင်္ခါရဒုက္ခဘေးကို ရှေးတဘဝလုံး မချိမဆန့်ခံရ၏။ ။ဈာန်ကုသိုလ်လည်း အနိယတဓမ္မ၊ ထိုစက္ခုလည်း အနိယတဓမ္မဖြစ်ခဲ့ကြ၍ ဈာန်ကိုအားထုတ်မှု တဘဝ ထိုစက္ခုကိုရမှု တဘဝ ဤသို့ အနမတဂ္ဂပင် ဘဝများသော်လည်း နိစ္စစက္ခုဟူ၍ပေါ်လာရိုးမရှိ၊ ဤကဲ့သို့ နိစ္စမရှိသော တရားတို့အတွက်နှင့် ထိုတရားတို့၏ အကျိုးငှာ ပြုပြုသမျှသော ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှု၊ မနောကံမှုတို့သည် သင်္ခါရဒုက္ခမှုသက်သက်တို့သာတည်း။ ။ထိုစက္ခု၏ အကြောင်းဖြစ်သော ကုသိုလ်ဈာန်သည်လည်း ရရှိသော လူ့စည်းစိမ် လူ့သုခ ဉာတိမိတ္တတို့ကို စွန့်မှုဒုက္ခ၊ တောတောင်အရပ်တွင် ငြိုငြင်စွာ ခြိုးခြံ၍ နေမှုဒုက္ခ၊ နေ့နေ့ညည မနေမနား အားထုတ်မှုဒုက္ခ၊ ဤဒုက္ခတို့ကို ခံနိုင်မှ ဈာန်တရားကိုရသည်၊ ။ရပြန်လျှင်လည်း ဈာန်တရားမည်

သည် အနည်းငယ်မျှ အခွင့်နှင့်ပင် လွှင့်ပါး ကွယ်ပျောက် တတ်သော အနိစ္စဓမ္မဖြစ်ခဲ့၍ မရမိ ကာလကထက်ပင် အသက် ထက်ဆုံးကောင်း စွာစောင့်ရှောက်ရသော ပရိဟရဏဒုက္ခ ဤကဲသို့ ဒုက္ခများစွာကိုခံနိုင်မှ ချောမောသေးတရားဖြစ်သကို၊ ချောမောပါမှ ဖြဟ္မာ့စကျွကိုပေးနိုင်သည်၊ ပေးပြီးနောက် ထိုစကျွပျက်ဆုံးရာတွင် ထိုစျာန်၏ အာနိသင်လည်း ကုန်ဆုံးလေ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အပါယ်နခမ်းမှာတည်မြဲတည်ပြန်၏။ ။ထိုစျာန်ကို အသစ်တဖန် အားထုတ်ခွင့် ဆိုက်ပြန်၏၊ အားမထုတ်ခဲ့သျှင် အပါယ်သို့မြုပ်မြဲမြုပ်ပြန်၏။

ဤသို့လျှင်ထိုစျာန်ကုသိုလ်သည် တဒင် တနပ်စာမျှသော ချမ်းသာကိုပေး၍ ပျောက်ဆုံးခြင်းအလားရှိသောကြောင့် ထိုစျာန်တရားသည်လည်း နိစ္စမျိုးမဟုတ်၊ အနိစ္စမျိုးသာ အမှန်ဖြစ်၏၊ အားထုတ်၍ ရသော်လည်း အကျိုးမဲ့ပျောက်ပျက်ခြင်းလျှင် အဆုံးရှိ၏၊ ရလိုရောက်လိုလျှင်တဖန်အားထုတ်ရပြန်၏၊ ရပြန်ရောက်ပြန်သော်လည်း အကျိုးမဲ့ပျက်ပြုန်းဆုံးပါးလတ္တံ့သာ အမှန်ဖြစ်၏၊ ထိုတရားကိုအားကိုး၍ ထိုတရားအကျိုးငှာ အားထုတ်သမျှ ကြောင့်ကြစိုက်ကြသမျှသောကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှု၊ မနောကံမှု၊ ကုသိုလ်မှု၊ အကုသိုလ်မှုတို့ကို အချည်းနှီးပူပန်ပင်ပန်းရသော သင်္ခါရဒုက္ခဘေးဆိုသည်၊ တနေ့ပင်ပန်းစွာ လုပ်ဆောင်လျှင် ကုဋေဘရာတန်ရသော အလုပ်တခုလည်းရှိ၏၊ တနေ့စာ တမတ်ငွေမျှကိုရသော အလုပ်တခုလည်းရှိ၏။ ။တနပ်စာ တမတ်ငွေကို သာယာအားရ၍ ထိုအလုပ်နှင့်သာ နေခဲ့လျှင်တသက်လုံး နေ့ရှိသမျှ ထိုအလုပ်ခွင်ကထွက်ရ ငြိမ်းရရန် စခန်းမရှိ။ ။ကုဋေတရာတန်ရသော အလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့လျှင် တနေ့အပင်ပန်းခံသည့်အတွက် တသက်လုံးချမ်းသာ၏၊ ထိုအခါနေ့ရက်စုသည် လိမ်မာသောသူမှာ ငွေကုဋေတရာ တရာစီတန်၏၊ မလိမ်မာသောသူမှာ တမတ်ငွေသာ တန်၏၊ တမတ်ငွေကိုသာယာ၍ ကုဋေတရာတရာ တန်သောနေ့တွေကို အကျွန်ဖြုန်း၏၊ တမတ်ငွေ နေ့စဉ် ရသည့်အတွက် ကုဋေတရာ နေ့စဉ်ဆုံးရှုံး၏။ ။အကြင်သူသည် တမတ်ငွေကိုသာယာ၏၊ ထိုသူကိုတမတ်ငွေသည် ကူလီလုပ်မှု သင်္ခါရဒုက္ခနှင့် တဘဝလုံးနှိပ်စက်၏၊ ကုဋေတရာငွေကို နေ့စဉ်အတိုင်းဆုံးရှုံးစေ၏။

အလုပ်ကူလီ ပမာညီ....အနိစ္စမျိုးဖြစ်သော ကျွေသည် တမတ်ငွေနှင့်တူ၏၊ ထိုစက္ကူကို သာယာ၍ အားထုတ်ကြသော ကာယကံမှု, ဝစီကံမှု, မနောကံမှု, ကုသိုလ်မှု, အကုသိုလ်မှုတို့သည် ထိုကူလီ အလုပ်ငယ်မှုနှင့်တူ၏။ ။နိဗ္ဗာန်သည် ကုဋေတရာငွေချမ်းသာသော သေဋ္ဌေးစည်းစိမ်နှင့်တူ၏။ ။ထိုနိဗ္ဗာန်ကို ရောက်စေနိုင်သော ကာယကံမှု ဝစီကံမှု မနောကံမှု ကုသိုလ်ဘာဝနာမှုသည် ထိုကူလီအလုပ်ကြီးနှင့်တူ၏။ ။သံသရာ၌ ဘဝအဆက်ဆက်တွေသည် ထိုနေ့ရက်တွေနှင့်တူ၏။ ။စက္ကူစသော အဇ္ဈတ္တခန္ဓာ၏အကျိုးငှာ အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုနှင့် ကုန်ခဲ့သော ဘဝအဆက်ဆက်တို့သည် မလိမ်မာသူ ကူလီယောကျ်ား ဖြုန်း၍ပစ်သော နေ့ရက်တွေနှင့်တူကုန်၏။ ။ကြိုးပမ်းမှု အနမတဂ္ဂရှိပြီး ဖြစ်ပါလျက် တနပ်စာမှုတွေ့သာဖြစ်ခဲ့၍ ယခုလည်း နှလုံးအတွင်းမှာ ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ ဟူသော အပါယ်မျိုး ကြီးပွားစည်ပင်လျက် အပါယ်ဘေးတန်းလန်း အဝီစိဘေးတန်းလန်းရှိနေကြသော အမှုသည် တမတ်တန် အလုပ်နှင့်သာလာခဲ့၍ အနှစ်တရာရှိသော်လည်း ကူလီအလုပ်မှ မကျွတ်ရသည်နှင့်တူ၏။

ထိုကူလီမှာ နေ့စဉ်ပင်ပန်း၍ အနှစ်တရာရှိသော်လည်း တမူးတမတ်မျှ အဖတ်ရှာ၍မရသကဲ့သို့ အနမတဂ္ဂဘဝအစဉ်ကြိုးပမ်းခဲ့ပါလျက် ယခုသာသနာတွင် ကျွတ်ပွဲဝင်ရန် တစွန်းတစမျှစမ်းထားရှာဘွေ့မရ ရှိကြလေသည်။ ။အနှစ်တရာတိုင်၍မှ ကူလီအလုပ်က ကျွတ်ခွင့်မရသော ထိုကူလီယောကျ်ား၏ တသက်လုံး အားထုတ် လုပ်ဆောင်မှုတွေသည် အကျိုးမကြီး အချည်းနှီးသောသခါရ ဒုက္ခမှုစုလာတည်း၊ ထိုအတူ စက္ကူသော အနိစ္စမှတို့၏ အကျိုးငှာ ပင်ပန်းကြရသော အမှုစုသည် အနမတဂ္ဂဘဝသံသရာ ကြာကြီး ကြာသော်လည်း အပါယဒုက္ခမှ မလွတ်ရ, ခွေးဖြစ်မှုမှ မလွတ်ရ, ဝက်ဖြစ်မှုမှ မလွတ်ရ, အဝီစိကျမှုမှ မလွတ်ရ, နူမှုမှ မလွတ်ရ, ရှဲမှုမှ မလွတ်ရ, မိုက်မှု ရူးမှုမှ မလွတ်ရသည်ဖြစ်၍ အကျိုးမကြီး အချည်းနှီးသော သခါရ ဒုက္ခမှုစုသာတည်း။

အသက်နတ်ပြဟ္မာတို့၏ စကျွမှာ ရှေးရှေးဘဝ၌ ကံကိုအားထုတ် ရသော သင်္ခါရ ဒုက္ခမှုသည် ကြီးကျယ်၏၊ စကျွကို ရသောနောက် ဘဝ၌ ဆောင်ရွက်မွေးမြူရသော သင်္ခါရဒုက္ခမကြီးလှ။ ။လူတို့၏ စကျွဉ်ကား ရှေးဘဝ၌ ကံကိုအားထုတ်ရသော သင်္ခါရဒုက္ခထက် စကျွကိုရသော နောက်ဘဝ၌ ထိုစကျွကို ဆောင်ရွက်မွေးမြူရသော သင်္ခါရ ဒုက္ခသည် အလွန်ကြီးကျယ်။ ။မီးကို လုပ်ကျွေးသော ပုဏ္ဏား၏အမှုနှင့်တူ၏။ ။မိမိဖွားမြင်စဉ်အခါ မိဘတို့ယူ၍ မသေရ အောင်မွေးမြူ၍ထားသော မီးကို တဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ရောက် သောအခါ ထိုမီးကိုယူ၍ အသက်ထက်ဆုံး မသေရအောင် လုပ်ကျွေး နိုင်ပါလျှင် ပြဟ္မာ့ပြည်သို့လားရသည်ဟု မိစ္ဆာအယူရှိ၏။ ။မိစ္ဆာ အယူမျှသာတည်း၊ ထိုအယူကို အမြဲယူ၍ မီးကိုလုပ်ကျွေး၍ သေ လွန်လျှင်အပါယ်သို့ကျ၏။ ။မီးမည်သည်မီးစာရှိမှ မိုဃ်းလေစသော အန္တရာယ်လည်း လွတ်ကင်းမှ တည်နေသည်။ ။ညောင်ပင်တို့မှာ မျိုးစေ့၏ အမှုကား အညွန့်အညှောက်ပေါက်ရုံမျှသာ ပြခန်းသည်။ အညွန့် အညှောက်ဖြစ်ပြီးနောက် ထိုညောင်ပင်၏ ကြီးပွားမှု စည် ကားမှု နှစ်လအရှည်တည်မှုမှာ မြေဥတု ရေဥတုတို့၏ အတွက်တာဝန် ပေတည်း။

ဂတ္တသေယျက သတ္တဝါ၌ ညောင်ပင်နှင့် လူ့ခန္ဓာတူ၏၊ မျိုးစေ့ နှင့် ကံတူ၏၊ မြေခေတ်နှင့် အဇ္ဈတ္တဥတု တူ၏၊ မိုဃ်းရေနှင့်နေ့စာ မျိုးအပ်သော အာဟာရတူ၏။

ဆိ ရေန် အသစ်အသစ် အယဉ်ဆက်လက်အောင် လောင်း၍ ပေးမှု မီးတောက် အသစ် အသစ် အယဉ် ဆက်လက် ပွား၍နေ သည်ကို တည်နေသည်ဟု ဆိုရသည်။ ။ဆိရေန် အသစ်အယဉ် ပြတ်၍ မီးတောက်သစ်ပွားမှု ပြတ်စဲသည်ကို မီးတောက်သေသည်ဟု ဆိုသည်။ ။မျက်တောင်သခတ်မျှ ကာလအတွင်းမှာပင် အသစ်အ ဟောင်း ကူးပြောင်းဆက်လက်မှု အထောင်မကများ၏။ ။ထိုအ ဟောင်း အသစ်ကူးပြောင်းလဲလှယ်ရာ အချက်အချက်စုသည် မီး

တောက်၏ သေဆုံးရန် အချက်စုချည်းသာတည်း၊ ဆိရေနံ အသစ် မရှိလျှင် ဘယ်အချက်မှာမဆို သေ၏၊ အသစ်ဖြစ်မှု ပြတ်စဲသည်ကို သေသည်ဟု သမုတ်ရသည်၊ အဟောင်း အသစ်အယဉ်မပြတ် ဆက်လက်၍ နေသည်ကို မသေဟု သမုတ်ရသည်။ ။ခဏိကအားဖြင့် အဟောင်းအဟောင်းချုပ်ကွယ်ပျက်ဆုံးမှုမှာပြတ်စဲတော့မည်မဟုတ်။ ။မိုးကြောင့် သေလျှင်လည်း ထိုအချက်စုမှာ သေရသည်၊ ရေကြောင့်, လေကြောင့်, တပါးသော အန္တရာယ်ကြောင့် သေလျှင်လည်း ထိုအချက်စုမှာ သေရသည်။ ။သေခွင့်ဆိုက်လာလျှင် ဘယ်အခါမှာမဆို သေတို့ သေကိန်း သေချက် အမြဲပါ၍နေ၏။

လူတို့၌ စက္ခုဇီဝိတ စသော ဓာတ်နုအကြည်သည် မီးတောက်အယဉ်နှင့် တူ၏။ ။အဇ္ဈတ္တဥတုဇရုပ်သည် အဝတ်ကျစ် မီးစာနှင့် တူ၏။ ။တနေ့ တနေ့လျှင် အခါများစွာ မျိုအပ်သော အာဟာရဓာတ်ဆီအယဉ်သည် ဆီ ရေနံနှင့်တူ၏။

လောင်သမျှသော ဆီ ရေနံစုသည် ဆီးမီး စာကိုမှီ၍ တောက်သော မီးတောက်နှင့် တကွ ခဏစဉ်အတိုင်း ကုန်ခန်း၏သို့ မျိုမျိုသမျှသော အာဟာရ ဓာတ်ဆီစုသည် မိမိနှင့်စပ်သော တကိုယ်လုံးရှိ ဇီဝိတစုနှင့်တကွ ခဏစဉ်အတိုင်း ကုန်ဆုံး၏။ ။ကျန်ရှိသော ဆီ ရေနံ, အသစ်လောင်သောဆီရေနံ၌ အသစ် အသစ် အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပွားသော မီးလျှံအယဉ်သည် တနာရီမှ တနာရီသို့ရောက်သကဲ့သို့ ကျန်ရှိသော အာဟာရ, အသစ်အသစ်မျိုသော အဟာရတို့မှ တကိုယ်လုံး၌ အသစ် အသစ် အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပွားသော ဇီဝိတ အယဉ်သည် တနေ့မှ တနေ့သို့ ရောက်လေ၏၊ အာဟာရကို နေ့စဉ်မျိုမှုကား အသက်ဆက်မှု အသက်မွေးမှုပေတည်း။ ။အသက်ဟောင်းချုပ်ဆုံးသော နေရာစုမှာ အသက်သစ် စိုက်ပျိုးမှုပေတည်း။

မျက်တောင့် တခတ်ခန့်ကာလ အတွင်းမှာ အသစ် အဟောင်း ပြောင်းလဲ ဆက်ကူးမှုဟု ဆိုအပ်သော အဆက်ပေါင်း တထောင်

မက များ၏၊ အစာ အယဉ် ပြတ်ခဲ့သော်ငြင်း, သေလောက်သော အဇ္ဈတ္တဘေး ဗဟိဒ္ဓဘေး ထိပါးခဲ့သော်ငြင်း၊ အသစ်ဖြစ်ပေါ်မှု ပြတ်စဲ၏၊ ရောက်ရာအသက်တွင် သေရ၏၊ ဤသို့လျှင် အလွန်တို နှောင်းလှစွာသော အသက်ကာလပ်မှန်စုကို ပုတီးစိသကဲ့သို့ နေ့စဉ် နာရီစဉ် အယဉ်ထက်ကူး၍ ယူရသော အမှုသည် အလွန်ကြပ်ဘည်း၏၊ ကြပ်တည်းကြောင်းကို သောဘဏ္ဍ ရေသတ္တဝါ ကုန်းသတ္တဝါ တို့၏ အသက်မွေးမှု ကြပ်တည်းပုံအသက်ကို စောင့်ရှောက်မှု ကြပ်တည်ပုံကိုမြင်၍ သိအပ်၏။ ။အလွန်လှိုင်းလေ့ ထူသပ်လှစွာသော ကမ်းမမြင်သော ပင်လယ်ကြီး၌ ရေမြှုပ်ခဲကို ဖောင်စီး၍လိုက်ရသော ယောကျ်ား၏သို့ ကြောင့်ကြ စိုးရိမ်ဘွယ်ကင်းရသော ခဏဟူ၍မရှိ သည်ကိုမြင်၍ သိအပ်၏။

(ဤကား-လူတို့စက္ခုမှာ ရှေးဘဝ၌ ကံကိုပြုရသောသခ်ါရ ဒုက္ခမှုထက် စက္ခုကိုရသော နောင်ဘဝ၌ ထိုစက္ခုကိုဆောင် ရွက်မွေးမြူရသော သခ်ါရဒုက္ခမှု ကြီးကျယ်ပုံဘည်း)။

ဤသို့ ကြီးကျယ် ကြပ်တည်းလှစွာသော ဆောင်ရွက်မွေးမြူမှု တို့ဖြင့် မွေးမြူပါသော်လည်း အသက် တရာတမ်း ဖြစ်ခဲ့အံ့၊ အနှစ် တရာ ပြည့်ရုံမျှ သာ ပါ နိုင် သည်၊ အနှစ်တရာပြည့်လျှင် ထိုစက္ခု သည် ဆွေးမြေ့၍ ပျက်ဆုံးမြဲ ဓမ္မဘာဝပေတည်း။ ။စက္ခုပျက် ဆုံး လျှင်လည်း ထိုစက္ခု အကျိုးငှာ ရှေးဘဝ၌ အားစိုက်ခဲ့သော ကမ္မသခ်ါရမှု ယံခုတဘဝလုံး အားထုတ်သမျှသော ဆောင်ရွက် မွေးမြူမှုစုသည် ထိုစက္ခု ပျက်ဆုံးရာတွင် အကုန်ပျက်ဆုံး၍ပါ လေ၏။ ။အနမတဂ္ဂသံသရာမှာ ကံပေါင်း အနမတဂ္ဂ,စက္ခုပေါင်း အနမတဂ္ဂ, သခ်ါရမှုပေါင်း အနမတဂ္ဂကုန်ခဲ့လှပြီ၊ နောက်ကိုလည်း ဤနည်းအတိုင်း ကုန်လတ္တံ့။ ။ထိုကြောင့် ဤစက္ခုသည် မိမိကို မလွှတ်သောသူကို နှစ်ပါးသော သခ်ါရဒုက္ခမှုတို့ဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းအမှု မြဲလေသောကြောင့် ဒုက္ခသစ္စာသာ အမှန်ဖြစ်သေသတည်း။

ထိုစက္ခုအကျိုးငှာ ပြုအပ်သော ဒါနကုသိုလ်, သီလကုသိုလ်, ဘာဝနာကုသိုလ်များသည်လည်း ထိုအတူ နှိပ်စက်ခြင်းမြဲသော

ဒုက္ခသစ္စာ အမှန်သာတည်း။ ။ပြုစု၍ ထမြောက်ပြီးသည့်နောက် ပျက်ဆုံးပြန်၍ မပြုမိကအတိုင်း ကျပြန်သမျှသည် သခ်ါရဒုက္ခမှုချည်း မှတ်။ ။မဂ်ကုသိုလ်သည် ပါရမီသမ္ဘာရမှုနှင့် လေးသင်္ချေ ရှစ်သင်္ချေ တဆယ့်ခြောက်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ့တသိန်း ပင်ပန်းရ၏၊ နောက်ဆုံး ဘဝ၌လည်း ပဋိပဒါနှင့် များစွာပင်ပန်းရ၏၊ ထိုသို့ ပင်ပန်းရသော်လည်း မဂ်ကိုတခါရပြီးနောက် ထိုမဂ်၏ အာနိသင် ကုန်ဆုံးပြန်၍ ထိုမဂ်ကိုပင် တဖန် အားထုတ်ရသည်ပြန်သည်ဟူ၍မရှိ၊ ထိုအခါ အထမြောက်လျှင် အနမတဂ္ဂဝဋ္ဋ ဒုက္ခကြီးအပြီး ငြိမ်းပေသည်ဖြစ်၍ လေးသင်္ချေ ရှစ်သင်္ချေ တဆယ့်ခြောက်သင်္ချေမျှ အပင်ပန်းခံရသော သခ်ါရမှုသည် မဂ်ဖိုလ်နိုပ်စက်မှုမဆိုလောက်။ ။တရက် အပင်ပန်းခံ၍ ငွေကုဋေတွေရာ ကြွယ်ဝလျက် တသက်လုံးချမ်းသာသောသူမှာ အပင်ပန်းခံရသော တရက်မှုသည် ဒုက္ခမှုမဆိုလောက်၊ သုခမှုသာ ဆိုထိုက်သကဲ့သို့ဘည်း။

အသခ်ံတ ငွေမြွက်ပြီး၏။

နှိပ်စက်, ပြုပြင်, ပူပင်ဖောက်လှဲ....ဟူသော သဘောလေးချက်တွင်.... ✻ စက္ခုမှာပူပင်မှု အဘယ်နည်း။

ပူပင်မှု.... “စက္ခုအာဒိတ္တံ၊ တေနအာဒိတ္တံ၊ ရာဂဂ္ဂိနာအာဒိတ္တံ” အစရှိသော အာဒိတ္တသုတ် နှင့် အညီ။ ။ရာဂမီး, ဒေါသမီး, မောဟမီး, ဇာတိမီး, ဇရာမီး, မရဏမီး, သောကမီး, ပရိဒေဝမီး, ဒုက္ခမီး, ဒေါမနဿမီး, ဥပါယာသမီး ဟူ၍ တဆယ့်တပါးရှိ၏။ ။ပကတိသော မီးသည် အမှိုက်ကိုလောင်သကဲ့သို့ ထိုတဆယ့်တပါးသော မီးသည် စက္ခုကို လောင်၏၊ စက္ခုသည် မီးစာဖြစ်၏၊ စက္ခုသည် ရာဂမီး၏ ပွားစီးရာဌာနဖြစ်၏၊ ဒေါသမီး၏ ပွားစီးရာ မောဟမီး၏ပွားစီးရာ ဇာတိမီး စသည်တို့၏ ပွားစီးရာဌာနဖြစ်၏။ ။ စက္ခုကို ငါဟူ၍ရင်း, ငါ၏ဥစ္စာဟူ၍ရင်း, ငါ၏ကိုယ်ဟူ၍ရင်း, စွဲလမ်းသော ရာဂသည် စက္ခု၌ပွားစီးသော ရာဂမီးမည်၏၊ ငါ၏စက္ခုကို ထိပါးဘိသည်ဟု အမျက်ထွက်သော ဒေါသသည် စက္ခု၌ ပွားစီး

သော ဒေါသမီးမည်၏၊ စက္ခုကို နိစ္စ ခုဝ စသော အနေနှင့်တွေဝေသော မောဟသည် စက္ခု၌ ပွားစီးသော မောဟမီးမည်၏။ ။ဇာတိစသည်တို့မှာ အောက်၌ဆိုခဲ့ပြီ။

ဤသို့မီးတဆယ့်တပါး အမြဲပွားရာဖြစ်သောစက္ခုသည် အမြဲလျှင်ပူပန်စေအပ်သောသဘောရှိ၏၊ ထိုမီးတဆယ့်တပါး တောက်လောင်၍ နေသော စက္ခုကို ကိုယ်အင်္ဂါတခုပြု၍ သံသရာ၌ကျင်လည်သောသူကို ထိုစက္ခုသည် အမျိုးမျိုးသော ဒုက္ခတို့ဖြင့် ပူပန်စေ၏။ ။စက္ခုရှိနေသည့် အတွက်ကြောင့် အဆင်းသဏ္ဍာန်လျှင် အာရုံရှိသောလောဘမှု ဒေါသမှု မောဟမှုတို့သည် နေ့စဉ်အကိုင်း ဖြစ်ပွားကုန်၏၊ ထိုလောဘမှု ဒေါသမှု မောဟမှုတို့ကြောင့် ယခုဘဝ၌ရင်း, နောက်ဘဝအဆက်ဆက်တို့၌ရင်း ဖြစ်လတ္တံ့သော ဇာတိမှု ဇရာမှု မရဏမှုစသည်တို့လည်း နေ့စဉ်အတိုင်းဖြစ်ပွားကုန်၏၊ ဤသို့ ပွားမှုသည်လည်း စက္ခုရှိနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို စက္ခု၏ ပူပန်စေမှုပင်တည်း။ ။ပုဂ္ဂိုလ်ကပူမှန်းမသိသော်လည်း ပူမှုရောက်ပြီးပင်ဖြစ်သတည်း။

သန္တာပဋ္ဌ အမြွက်ပြပြီး၏။

နိပ်စက်, ပြုပြင်, ပူပင်, ဖောက်လှဲ.... ဟူသော သဘောလေးချက်တွင်.... * စက္ခုမှာ ဖောက်လှဲမှု အဘယ်နည်း။

ဖောက်လှဲမှု....ကျင်နာ ကိုက်ခဲခြင်း, ကျိန်းစပ် ပူလောင်ခြင်း, သလိပ် သည်းခြေ သွေးလေလှမ်းမိုး၍ စက္ခုကိစ္စကို မဆောင်နိုင်ခြင်း, ဆုတ်ယုတ်ခြင်း, ပျက်ဆုံးခြင်း ဤအလုံးစုံသည် ဖောက်လှဲမှုပေတည်း။ ။ထိုဖောက်လှဲမှုသည် အဇ္ဈတ္တ သန္တာန်မှ ဓာတ်လေးပါး ချောက်ချားမှု, ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်မှ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး ထိပါးမှုတို့နှင့် ကြုံကြိုက်ခဲ့သည်ရှိသော် မျက်တောင် တခတ် လျှပ်တပြက်ခန့် ကာလအတွင်း၌ပင် ခဏခြင်းဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲခြင်းသဘောရှိ၏။ ။ဖောက်ပြန်ခွင့် ဆိုသော်လည်း ဤရွေ့ ဤမျှသော ခဏကာလအတွင်းကား ဖောက်ပြန်ခြင်းမရှိဟု စိတ်ချရသော ခဏကာလဟူ၍ မျက်တောင်တခတ်မျှမရှိ၊ မကျင်မနာနိုင်သော ခဏဟူ

၍ မျက်တောင်တခတ်မျှမရှိ၊ မဆုတ်မယုတ်နိုင်သော ခဏဟူ၍ မျက်တောင်ဘခတ်မျှမရှိ။ ။မပျောက်မဆုံး နိုင်သော ခဏဟူ၍ မျက်တောင်တခတ်မျှမရှိ။

လှိုင်းကြမ်း လေကြမ်း သွားရဲအမြဲထူထပ်သော ကမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်မှာ ရေမြှုပ်ခဲကြီးကို ဖောင်စီး၍နေရသောယောကျ်ားအား မိမိမှီတွယ်သော ရေမြှုပ်ခဲ၏ ခိုင်မြဲခြင်းမရှိသည့် အကွက်ကြောင့် လှိုင်းလေ အစရှိသော အလုံးစုံသည် ကြောက်ဘွယ် လန့်ဘွယ် တိဟ်ဘွယ် ရှုံ့ဘွယ် စိုးရိမ်ဘွယ် ကြောင့်ကြဘွယ်ချည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ သိကြားမင်းဖန်ဆင်းသော မဟာပစ္စရိတ် ဖောင်ကြီး သင်္ဘောကြီးမှာ စီးရသော သူတို့အား လှိုင်းလေအစရှိသော အလုံးစုံတို့သည် ကြည့်ရှုဘွယ် စိတ်နှလုံးကြည်ဘွယ် ပျော်ရွှင်ဘွယ်ချည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ။ဤဥပမာဖြင့် လှိုင်းလေ အစရှိသည်သည် ကြောက်မက်ဘွယ် အစစ်မဟုတ်၊ မိမိ၏မှီရာ ရေမြှုပ်ခဲ၏ဖောက်ပြန်လွယ်မှုသည်သာ ကြောက်မက်ဘွယ် အစစ်ဖြစ်ကြောင်းကို သိစေသည်။

သတ္တဝါတို့၌ ကိုယ်အင်္ဂါပြု၍ ဆောင်ရွက်ရသော ချုပ်တရား နာမ်တရားစုသည် အလွန်ဖောက်ပြန်မှု လွယ်လှ၏၊ အနည်းငယ်သော အပူထိပါးလျှင်ပင် ခဏခြင်း အနေပျက်၏၊ ထိုနေရာမှာ ရှိရင်းရုပ်ဟောင်း နာမ်ဟောင်းခဏခြင်း ကွယ်ဆုံး၏၊ အနိဋ္ဌရုပ်သစ် နာမ်သစ် ခဏခြင်းပြောင်းလဲ၏၊ အနည်းငယ် တောင်လေ မြောက်လေ ထိပါးရုံမျှနှင့်ပင် ထိုနေရာမှာရှိရင်း ရုပ်စု နာမ်စု ခဏခြင်း ပျက်ဆုံးပျောက်ကွယ်လေ၏၊ အနိဋ္ဌ ရုပ်သစ် နာမ်သစ် ခဏခြင်း ပြောင်းလဲ၏၊ သန်းငယ် ကြမ်းပိုးငယ် ထိပါးကိုက်ခဲသည့် အတွက်နှင့်ပင် ပြိုပျက်ပြောင်းလဲ၏။

ဤသို့လျှင် ရေမြှုပ်ခဲကဲ့သို့ ဖောက်လွဲ ဖောက်ပြန် အလွန်မြန်လှသည့်အတွက် ပျက်ဆုံးမှုအလွန်မြန်လှသော ရုပ်ခဲ နာမ်ခဲတို့ကို ကိုယ်အင်္ဂါပြု၍ဆောင်ရွက်ရသည့် အတွက်ကြောင့် အဇ္ဈတ္တသန္တာန်မှ ဖြစ်သော ရောဂါဆိုး အနာဆိုး အစရှိသော ကြောက်ဘွယ် လန့်ဘွယ် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဘွယ်ပေါင်း အနန္တ, အယုတ်အားဖြင့် ကိုယ်အင်္ဂါ

ဖြစ်သော ရုပ်အစိတ် နာမ်အစိတ်ကို ဖျက်ဆီးနိုင်သော သန်းငယ် ကြမ်းပိုးငယ်၊ ဖြုတ်ငယ်၊ ခြင်ငယ်၊ ခြပရွက်ငယ်တို့မှစ၍ ဗဟိဒ္ဓသန္တာန်၌ ဖြစ်သောကြောက်ဘွယ် လန့်ဘွယ် စိုးရိမ်ဘွယ်ပေါင်း အနန္တ များပြား လျက်ရှိနေကြသည်။

ထိုဘေးအန္တရာယ်တို့ ထိပါးလာခဲ့လျှင် မဖေါက်ပြန်နိုင်သော အခါဟူ၍ မျက်တောင်တခတ်မျှမရှိ မသေနိုင်သောအခါဟူ၍ မျက်တောင်တခတ်မျှမရှိ၊ ပဋိသန္ဓေနောင် ဘဝင်တဆယ့်ခြောက်ချက် မှနောက်၌ အသက်ထက်ဆုံး သေကွက်ချင်း သေချက်ခြင်းစပ်၍သွား တော့သည်။ ။ဖောက်ပြန်လိမ့်မည်ကို မစိုးရိမ်ရသော ခဏဟူ၍မရှိ၊ သေလိမ်မည်ကို မစိုးရိမ်ရသော အခါဟူ၍မရှိ၊ ဖောက်ပြန်ရန် အကြောင်းဆိုက်တိုက်ခဲ့သည်ရှိသော် ဆာပြင်းအထန် ပူခြင်း အေးခြင်း ကျင်နာခြင်းဒုက္ခကို ခံရကုန်၏ အနာအမျိုးမျိုး ရောဂါအမျိုးမျိုး နှိပ်စက်သည်ကိုခံရကုန်၏ မျက်စိအင်္ဂါပျက်ခြင်း၊ နားအင်္ဂါပျက်ခြင်း စသော အရုပ်ပျက် အဆင်းပျက် ဒုက္ခကိုခံရကုန်၏ လက်ပြတ်ခြင်း၊ ခြေပြတ်ခြင်းစသော ဒုက္ခကိုခံရကုန်၏၊ ဖြစ်ဆဲသောဒုက္ခကို ပျောက် ငြိမ်းရန် ကြောင့်ကြစိုက်မှုဖြစ်လတ္တံ့သော အလားကို မြော်၍ မဖြစ် စေခြင်းငှာ ကြောင့်ကြစိုက်မှုတို့သည်လည်း အကျဉ်းအားဖြင့် လာ ကဲ့၌ ကြောက်ခြင်းဟူသမျှ၊ လန့်ရခြင်းဟူသမျှ၊ ထိတ်ရခြင်းဟူသမျှ၊ ရှုံ့ရခြင်းဟူသမျှ၊ ကြဉ်ရှောင်ရခြင်း၊ တိမ်းဖယ်ရခြင်း၊ ပုန်းအောင်း ရခြင်း၊ ကိုးကွယ်ရာပြုရခြင်း၊ အဖော်အပေါင်းနှင့် သွားလာနေထိုင် ရခြင်း၊ မြို့တည်ထောင်၍ နေရခြင်း၊ ရွာတည်ထောင်၍ နေရခြင်း၊ အမိုးအကာ အိမ်ရာဝင်းခြံနှင့်နေရခြင်း၊ တုတ်ဓား လက်နက်စွဲရခြင်း၊ ဆေးဝါးအစောင့်အရှောက် မကင်းရခြင်း၊ အစာရေစာ အတွက် ကြောင့်ကြစိုက်ရခြင်း အစရှိသော အလုံးစုံသော ဒုက္ခမှုတို့သည် ဝိပရိဏာမသဘောရှိသော ရုပ်ကရား နာမ်တရားတို့ကို ကိုယ်အင်္ဂါ ပြုမှုကြောင့် ဖြစ်ရသော ဒုက္ခမှုတို့သာတည်း။

စတုတ္ထဝိပရိဏာမအမြွက်ပြပြီး၏။

❋ သောတ, ဃာန, ဇိဝှါ, ကာယ, မနောတို့ကိုလည်း စက္ခုနှင့် ထပ်တူသိလေ။

ဒုက္ခသစ္စာပြီး၏။

သမုဒယသစ္စာအနက် ၄–ချက်

ဆည်းပူး,နှင်းဆောင်,ဖွဲ့နှောင်နှောင့်ရှက်-အချက်လေးပါးဒုက္ခပွား ဟူသော သမုဒယသစ္စာ အနက်လေးချက်တွင်....

❋ တဏှာမှာ ဆည်းပူးခြင်းဟူသည် အဘယ်နည်း။

ဆည်းပူး....အဆောက်အဦနှင်တကွသော မျက်စိအင်္ဂါ နားအင်္ဂါ အစရှိသော ဒုက္ခသစ္စာတရားတို့ကို အနမတဂ္ဂသံသရာတွင် အစဉ်ဖြစ်ပွားစေခြင်းအမှုသည် ဆည်းပူးခြင်းမည်၏။ ။ဖြစ်ပွားခြင်းကိုအလိုရှိသော တဏှာကြောင့်ဖြစ်ပွားရသည်ဖြစ်၍ တဏှာသည် ထိုတရားတို့ကို ဆည်းပူးသည်မည်၏။

အာယူဟနင္ဋအဖွင့်ပြီး၏။

❋ တဏှာမှာ နှင်းဆောင်ခြင်းဟူသည် အဘယ်နည်း။

နှင်းဆောင်.... တခုတခုသောဘဝ ဆုံးပြန်လျှင် စုတိ၏အခြားမဲ့မှာ မျက်တောင်တခတ်စာမျှ ခဏ အလပ်မရှိရအောင် ဘဝတခုကို အမြဲဆက်လက်ထူထောင် နှင်းဆောင်ခြင်းတည်း။ ။ ဘဝကိုသာယာသော တဏှာနုသယ တန်း လန်း နှင့် စုတိကျလျှင် ဘဝသစ်အမြဲပေါ်သည်ကို နှင်းဆောင်ဆိုသည်။

နိဒါနဋ္ဌပြီး၏။

❋ တဏှာမှာ ဖွဲ့နှောင်ခြင်းဟူသည် အဘယ်နည်း။

ဖွဲ့နှောင်....သတ္တဝါတို့၏ ဘဝခန္ဓာတို့၌ အကြပ်အတည်း အမြဲဖွဲ့နှောင်ခြင်းတည်း။ ။နွားကိုချည်တိုင်၌ ခိုင်လုံစွာသော

ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်၍ ထားသကဲ့သို့တည်း။ ။နွားနှင့်သစ္စဝ၏ စိတ်။ ။ချည်တိုင်နှင့် ဘဝခန္ဓာ။ ။ခိုင်လှစွာသောကြိုးနှင့်တဏှာ။

သံယောဇဉ်ပြီး၏။

✱ တဏှာမှာ နှောင့်ရှက်ခြင်းဟူသည် အဘယ်နည်း။

နှောင့်ရှက်....ရံခါရံဘန် သူတော်ကောင်းတို့၏ဘုရားကို ကြားနာရ၍ ဘဝသံသရာမှာ ထွက်မြောက်ရန် အကြံဖြစ်ပေါ်၍လာခဲ့သည်ရှိသော် ထိုအကြံအစည်ကို ပျက်အောင် နှောင့်ရှက်ခြင်းတည်း။ ။ထောင်၌နေရသော အကြဉ်းသားသည် ထောင်မှ ထွက်သွားမည် ကြံစည်လှုပ်ရှားရာ ထောင်မှူး ထောင်ကြပ်သိ၍ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ရိုက်လှဲ ထောင်းထုခြင်းကိုပြုသကဲ့သို့တည်း။

ပလိဗောဓပြီး၏။

တခုတခုသော ဘဝ၌လည်း ဖွားမြင်သည်မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း တနှစ်ထက်တနှစ် လောဘအာရုံ ဒုက္ခအသိုက်အအုံ ပွားများမှုကား အာယူဟနဥ္စတည်း၊ စိတ်နှလုံး အားလပ်ခွင့်မရအောင် တခုပြီးလျှင် တခု ဒုက္ခဝတ္ထု ဒုက္ခမှုတို့ကို အမြဲ ဆက်လက် တည်ထောင်မှုကား နိဒါနဥ္စတည်း၊ စိတ်ကိုဒုက္ခဝတ္ထု ဒုက္ခမှုတို့၌ တကြပ်အတည်း ဖွဲ့ရည်း၍ ထားသည်ကား သံယောဇဉ်တည်း၊ ဒုက္ခဝတ္ထု ဒုက္ခမှုတို့မှ ထွက်မြောက်ရန်ဖြစ်သော အကြံအစည်တို့ကို ထမြောက်ခွင့်မရဘဲ ခဏ ခြင်းပျက်အောင် နှောင့်ရှက်သည်ကား ပလိဗောဓတည်း။

သမုဒယသစ္စာပြီး၏။

နိရောဓသစ္စာအနက် ၄–ချက်

ကျွတ်လွတ်,ဆိတ်ငြိမ်,မသေ,မပြု-ဤလေးခု၊ သုခအမှန်ထား....
ဟူသော နိရောဓသစ္စာ လေးချက်တွင်-

✱ နိဗ္ဗာန်မှာ ကျွတ်လွတ်မှုအဘယ်နည်း။

ကျွတ်လွတ်....သမုဒယသစ္စာ တဏှာ၏ ချုပ်ငြိမ်းမှုပင့်တည်း။ ။ တဏှာချုပ်ငြိမ်း၍ ဒုက္ခသစ္စာ၌ပြဆိုခဲ့သော ဒုက္ခစုမှ ကျွတ်လွတ်သည်ကို "ကျွတ်လွတ်" ဆိုသည်။

နိဿရဏဋ္ဌပြီး၏။

ဆိတ်ကွေ့....တဏှာနှင့်တကွ ထိုဒုက္ခ ပလိဗောဓ အရှုပ်အထွေး အချုပ်ခပ်သိမ်း ကင်းရှင်း ကွင်းကွေ့သည်ကို "ဆိတ်ကွေ့" ဆိုသည်။

ဝိဝေကဋ္ဌပြီး၏။

မသေ စက္ခုစသော သင်္ခတတရားတို့မှာသာ သေခြင်းဟူသော မရဏဓာတ် ထင်ကြပ်ရှိနေသည်၊ ထိုသင်္ခတ တရားတို့ကို မိမိကိုယ်ပြု၍ ကျင်လည်သောသူတို့မှာ မရဏဓာတ်ကို မစိုးရိမ်ရသော အခါဟူ၍ မျက်တောင်တခတ် မျှ ရှိ အသင်္ခတဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်မှာ မူကား မရဏဓာတ် ဟူ၍ ရှိ ထိုမှုမရှိသည်ကို "မသေ" ဆိုသည်။

အမတဋ္ဌပြီး။

မပြို....စက္ခုစသော သင်္ခတတရားတို့၌သာ အသက်က ပြဆိုခဲ့ပြီးသော သင်္ခါရဒုက္ခမှုရှိနေသည်၊ နိဗ္ဗာန်မှာ သင်္ခါရဒုက္ခမှု မရှိ။ ။ကံဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိသောကြောင့်၊ ဖြစ်ပေါ်အောင် လုပ်ဆောင်ရခြင်းလည်းမရှိ နိစ္စတည်း ဖြစ်သောကြောင့် တည်နေရန် ပြုပြင်ဘွယ်လည်းမရှိ၊ ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိသောကြောင့် စိုးရိမ်မှုနှင့် ကြောင့်ကြစိုက်ဘွယ်လည်းမရှိ၊ ထိုကြောင့် "မပြို" အသင်္ခတဋ္ဌဟူ၍ ဆိုသည်။

အသင်္ခတဋ္ဌပြီး၏

နိရောဓသစ္စာပြီး၏။

မဂ္ဂသစ္စာအနက်၄ ချက်

ထွက်မြောက်,တည်ခိုင်,မြင်နိုင်,ကြီးကဲ....ဤလေးနဲ ဆင်းရဲငြိမ်းလမ်း ထား...ဟူသော မဂ္ဂသစ္စာ၏ အနက်လေးချက်တွင်....

❀ ထွက်မြောက်ကား အဘယ်နည်း။

ထွက်မြောက် သမုဒယသစ္စာဟူသော တဏှာကို ချုပ်ငြိမ်းအောင် လုပ်ဆောင်အားထုတ်သော ယောဂပုဂ္ဂိုလ်တည်း။ ။ တဏှာသည် ရုပ်နာမ် ခန္ဓာဟူရာကို သုခဟုအမှတ်ရ၍ ကပ်ငြိတတ်၏၊ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်ဖြင့် ခန္ဓာနာမ်ရုပ်၏ ဒုက္ခအစစ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်သောအခါ တဏှာချုပ်ငြိမ်း၏ ဝဋ္ဋဒုက္ခ ကျွတ်လွတ်၏။ ။ချမ်းသာသုခအစစ်အမှန်ကား တဏှာချုပ်ငြိမ်းမှု တခုသာ ရှိ၏၊ တဏှာချုပ်ငြိမ်းမှုမှတပါး တမြဲတည်သော ချမ်းသာသုခဟူ၍ တခုမျှမရှိ၊ ထိုကြောင့် ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ အလုပ်သည် ဒုက္ခမှ ထွက်မြောက်ရန် လမ်းမှန် အစစ်ဖြစ်သတည်း။

နိယျာနဋ္ဌပြီး၏။

❀ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမှာ တည်ခိုင်ဟူသည် အဘယ်နည်း။

တည်ခိုင်.... ညောင်ပင်၏ ရေသောက်မြစ်တို့သည် ညောင်ပင်ကို ကြီးပွား စည်ကားခိုင်မြဲအောင် ကောင်းစွာ တည်ရာ၏ အဖြစ်ကို ပြီးစေနိုင်သကဲ့သို့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတို့သည် အလုံးစုံသော အရိယ သီလဂုဏ်, သမာဓိဂုဏ်, ပညာဂုဏ်တို့ကို ကြီးပွား စည်ကား ခိုင်မြဲအောင် ကောင်းစွာ တည်ရာ၏ အဖြစ်ကို ပြီးစေနိုင်သည်၊ ဤသို့ အရိယဂုဏ်ကျေးဇူးတို့၏ ကောင်းစွာတည်ရာ၏ အဖြစ်ကို ပြီးစေနိုင်သည်ကို "တည်ခိုင်" ဆိုသည်။

ဟေတွဋ္ဌပြီး၏။

မြင်နိုင်....ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကိုရသည်ရှိသော် ရှေး၌ တကြိမ်တခါမျှ မမြင်ဘူးရသော နတ်ဘုံ နတ်နန်းတို့ကို မျက်မှောက်ထင်

ထင် အလင်းမြင်ရသကဲ့သို့ နိဗ္ဗာန်ကို အလင်းမြင်ရသည်ကို "မြင်နိုင်" ဆိုသတည်း။

ဒဿနဌပြီး၏၊

ကြီးကဲ .. လောကီဖြစ်သော သီလ, သမာဓိ, ပညာတို့သည် တဏှာ၏ အုပ်စိုးချက်ကို ခံရကုန်၏၊ တဏှာလျှင် အကြီးအကဲ ရှိကြကုန်၏၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟုဆိုအပ်သော လောကုတ္တရာ သီလ, သမာဓိ, ပညာတို့သည်ကား တဏှာကို အကြွင်းမဲ့သတ်နိုင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ တဏှာ၏နယ်မှ ကျွတ်လွတ်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိလျှင် အကြီးအကဲ ရှိကြကုန်၏ မိမိကိုယ်ကို မိမိတို့ အစိုးရကြကုန်၏။ ဤသို့ မိမိကိုယ်ကို မိမိတို့ကအစိုးရသည်ကို "ကြီးကဲ" ဆိုသည်။

အဓိပတေယျဌပြီး၏။

သစ္စတ္ထဒီပနီပြီး၏။

မင်းကွန်း ပဋိပတ္တိသာသနာပြု ကျမ်းစာများ

မင်းကွန်း ကမ္မဋ္ဌာန်းပေါင်းချုပ်မည်သော အရိယာမဂ္ဂ ဒီပနီကျမ်း	၁၀။
ဂမ္ဘီရတ္ထ ပကာသနီ ကမ္မဋ္ဌာန်း အဘိဓါန်ကျမ်းကြီး	၁၀။
မင်းကွန်းဝိပဿနာ ဒီပနီ	၇။
မင်းကွန်း နိဗ္ဗာနမဂ္ဂ ဒီပနီ	၇။
မင်းကွန်း ဝိပဿနာဋီကာ ပဌမ	၆။
၎င်း ဒုတိယ	၇။
မင်းကွန်း အခြေခံ ဝိပဿနာလက်စွဲ	၁-၂၅ါး။

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ခွင့်ပြုချက် အမှတ်[၄၃၈၈]အရ၊

ထုတ်ဝေသူ .... ဦးသိန်း ၅၅/၅၆၊ ရွှေတိဂုံ အရှေ့စောင်းတန်း ထုတ်ဝေခွင့်အမှတ်(၀၄၅၅)မြဲရန်ကုန်က ထုတ်ဝေသည်။

ပုံနှိပ်သူ.... .... ဦးစိုးမြင့် (မြဲ-၀၁၅၅) တော်ဝင်စာပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်-၉၂၊ ၂၈-လမ်း၊ ရန်ကုန်က တာဝန်ခံ ပုံနှိပ်သည်။

[ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း]